

Vợ Nhàn Rồi Không Muốn Ly Hôn

Contents

Vợ Nhàn Rồi Không Muốn Ly Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	60

Vợ Nhàn Rồi Không Muốn Ly Hôn

Giới thiệu

Hai người gặp nhau tất cả đã có sự sắp đặt, Vợ Nhàn Rồi Không Muốn Ly Hôn đó cũng là một số ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-nhan-roi-khong-muon-ly-hon>

1. Chương 1

“Ninh Ninh, gió to rồi! Mau vào trong nhà đi, cẩn thận lại bị cảm lạnh là phải uống thuốc đấy!”

Mẹ Lý làm quản gia của nhà họ Bạch đã nhiều năm, bà đang vừa cẩn thận nom nồi canh sôi, vừa lớn tiếng nhắc nhở con gái duy nhất của chủ nhân nhà họ Bạch.

“Nhưng mà, tối qua papa gọi điện về, nói là hôm nay papa có thể trở về mà. . . .” Đáp lại mẹ Lý là một giọng nói non nớt của trẻ con, giọng điệu chần chừ, lại mang theo chút mong đợi.

Biệt thự nhà họ Bạc nằm cách thành phố khá xa, bởi vì ông chủ muốn để cho con gái mình có thể tận hưởng bầu không khí trong lành, chăm sóc thân thể thật tốt, cho nên không tiếc mà bỏ trống căn nhà đang nằm ở vị trí rất tốt, lại đến đây mua căn biệt thự này, trồng các loại hoa cỏ ở trong sân.

Mà cô bé đang ôm búp bê, lúc này lại đang đứng yên lặng ở trong sân, đôi mắt to tròn linh động nhìn chăm chăm vào cánh cổng sắt, chỉ sợ bỏ lỡ bóng dáng của papa.

Mẹ Lý thấy mình nhắc nhở cũng không có kết quả, lại hiểu rõ cô bé này có tính khí quật cường, không ai có thể khuyên được, bà chỉ đành tắt bếp, xoay người lên lầu tìm một chiếc áo khoác nhỏ để khoác thêm cho cô bé đang ngóng chờ papa mình.

Cô bé ôm chặt búp bê vào lòng, nhỏ giọng nói một tiếng cảm ơn, nhưng ánh mắt lại chưa hề rời khỏi cổng chính.

Không biết đã qua bao lâu, trên khuôn mặt nhỏ của cô đã hiện lên một chút thất vọng và sốt ruột.

Ngay lúc cô bĩu môi, dường như là sắp sửa buông tha thì cánh cổng sắt tinh xảo lại từ từ mở ra.

“Papa!”

Cô gái nhỏ lao nhanh tựa như một cỗ xe lửa, trong ngực vẫn ôm theo búp bê, nhào tới ôm thật chặt người đàn ông phía trước.

“Papa! Rất cuộc papa cũng đã trở về rồi!”

Cha Bạc cứng chiều vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của con gái, không nhịn được mà thơm hai cái vào má cô, lúc này mới vỗ vỗ đầu nhỏ có mái tóc mềm như nhung lụa, ý bảo chú gấu koala nhỏ bé hãy trèo xuống cây đi: “Ninh Ninh, mau tới đây chào anh Bạc đi!”

Cô gái nhỏ được nhẹ nhàng hạ xuống đất, lúc này mới phát hiện sau lưng cha mình là một cậu con trai, ước chừng mười lăm tuổi, dáng dấp rất dễ nhìn, tựa như có một loại ma thuật khiến cho ai nhìn thấy anh đều không muốn dời mắt.

Trông thấy anh đang đi về phía mình, khuôn mặt cô lặng lẽ đỏ lên, anh ấy thật là đẹp trai. . . .

Cô nắm chặt ống tay áo của cha mình để che giấu đi sự sợ hãi, chỉ để lộ ra cặp mắt trong veo mang theo một tia nghi hoặc, cộng thêm một chút xấu hổ nhìn vào cậu bé trai kia.

Cha Bạc không kịp đợi con gái chủ động bắt chuyện, ngược ngừng nhìn cậu thiếu niên khuôn mặt mặt một mỗi, sắc mặt tái nhợt, nói: “Ninh Ninh hơi sợ người lạ. . . .”

“Không sao!” Cậu thiếu niên khẽ gật đầu, ẩn giấu trong đôi mắt một thần thái tươi đẹp mà cô bé đáng yêu kia mang lại: “Con gái của chú Bạc rất đáng yêu!” Cậu thiếu niên đang trong giai đoạn đổi giọng, nhưng cũng không quá khó nghe, cậu cố tình thấp thanh âm, để phát ra giọng mũi nhẹ nhàng.

Cha Bạc nghe vậy lại càng cảm thấy ngại ngùng hơn.

Thật ra thì lần này ông đã hạ quyết tâm, để cô con gái thích quần lầy người khác này ở nhà, một mình bay sang Anh quốc, mục đích chính là để tham gia tang lễ của vợ chồng nhà họ Bạc, cộng thêm phải xử lý một ít công chuyện, cho nên mới kéo dài nửa tháng.

Lúc cha Bạc còn trẻ đã từng du học sang Anh quốc, một thân một mình, gia cảnh bình thường, ở nơi đất khách quê người, khó tránh khỏi việc bị một số bạn học khác cố tình gây khó dễ, đúng lúc đó, ông Bạc lại đang ở trong học viện, đảm nhiệm chức vụ giáo viên trợ giảng, lại tỏ ra đặc biệt chiều chuộng ông, thường xuyên đưa ông về nhà dùng cơm.

Cũng chính là vị giáo viên trợ giảng thân thiết này đã giúp đỡ ông trong những thời điểm khó khăn nhất của cuộc đời, để cho ông có thể cố gắng trải qua đoạn năm tháng ấy, ông mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Nhưng hôm nay, ông Bạc trước giờ vẫn sống bằng lý trí lại bởi vì người vợ thứ hai. . . . lựa chọn cùng nhau đồng quy vu tận, bỏ lại đứa con trai của vợ cả, vẫn còn chưa đủ tuổi thành niên đã phải đối mặt với những ánh mắt soi mói và những lời bàn tán xôn xao của người ngoài.

Quả thật là không thể tưởng tượng được, điều khiến cho cha Bạch cảm thấy khó tin, bề ngoài ông Bạc nhô nhả như vậy, thế nhưng tính cách lại cực đoan như thế, cho dù có chết cũng phải đem người mình thương đi cùng.

Là người ngoài, ông không có quyền xen vào chuyện riêng của gia đình người khác, hơn nữa, bản thân ông cũng tương đối hiểu rõ, hai chữ ‘tình yêu’, đến tột cùng có thể khiến cho nhiều người trở nên điên cuồng, ấy vậy mà những chuyện đã xảy ra trong tang lễ, khi cha Bạch tận mắt chứng kiến thì mới hiểu được, nói một cách thẳng thừng, chính là họ hàng nhà họ Bạc đều đổ mắt vì số tài sản của ông Bạc, thế nhưng lại không hề muốn nhận nuôi Bạc Cạnh đáng thương, vừa mới mất đi mái ấm gia đình, thậm chí còn có người muốn đưa cậu ấy vào cô nhi viện.

Đứa nhỏ Bạc Cạnh này cũng đã mười lăm mười sáu tuổi, nuôi thêm nhiều lắm là vài năm nữa thì cậu đã có thể tự mình đảm đương cuộc sống, nhưng nếu thật sự bị bọn họ đưa đến cô nhi viện, chẳng phải là khiến cho người ngoài cười đến rụng răng sao? Hơn nữa, tất cả bọn họ đều là họ hàng, cậu bé vừa mới trải qua nỗi đau mất cha, sao lại có thể phò ra tình người lạnh nhạt, thói đời bạc bẽo trước mặt cậu bé như vậy?

Cha Bạch không đành lòng nhìn con trai duy nhất của vị ân nhân năm nào rơi vào kết quả như vậy, nên ông đã tự mình đứng ra đề nghị nhận nuôi Bạc Cạnh, đáng tiếc là cái quyết định này đã bị mọi người phản đối.

Phản đối chỉ là cái có, cái chính là bọn họ sợ một người ngoài như ông có ý đồ muốn chiếm tài sản.

Cha Bạch chỉ cảm thấy buồn cười.

Vốn liếng của ông Bạc để dành cũng không nhiều, cuộc sống từ trước đến nay vẫn luôn giản dị, hơn nữa lại thích làm vui lòng người khác, chỉ cần là học sinh có hoàn cảnh khó khăn, cho dù là nam hay nữ, quốc tịch nào, chỉ cần để cho ông ấy phát hiện thì nhất định là sẽ hết lòng trợ giúp. Ngoại trừ căn nhà nhỏ ở gần trường đại học, thì cha Bạch thật sự không tìm ra được ông Bạc còn có tài sản gì có thể mang đi.

Vì vậy cha Bạch lập tức đi tìm Bạc Cạnh, nói cho anh biết suy nghĩ của mình, hỏi xem ý kiến anh thế nào, dù sao thì cũng phải có sự đồng ý của Bạc Cạnh mới được, nếu như anh có ý muốn ở lại để bảo vệ tài sản của cha mình thì cha Bạch sẽ cố gắng giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

Thật ra thì từ lúc dự tang lễ, cha Bạch đã hết sức tán thưởng cậu bé Bạc Cạnh vô cùng có khí chất nam nhi này, trải qua vài lần quan sát, ông phát hiện tính tình của Bạc Cạnh trầm ổn đúng như những gì ông nghĩ, khi chứng kiến mấy người họ hàng giả vờ khóc lóc diễn kịch, thì anh chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng ngoài cửa, như thể người mà bọn họ đang nói đến không phải là mình, vừa không thỏa hiệp lại càng không mù quáng nghe theo, xem ra là một đứa trẻ rất có chủ kiến.

Sau khi suy nghĩ kỹ, cha Bạch cảm thấy không thể tiếp tục để Bạc Cạnh ở lại Anh quốc, thứ nhất, hành động ông Bạc ép vợ chết vì tình đã tạo nên chấn động rất lớn, sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với Bạc Cạnh, thứ hai, họ hàng thân thích đều biết được địa chỉ nhà họ Bạc, chắc chắn sẽ nhao nhao chạy tới, dùng đủ mọi lý do để dấy đưa với Bạc Cạnh.

Bởi vì không chắc chắn Bạc Cạnh có đồng ý trở về nước tiếp tục đi học hay không, vì vậy mà cha Bạch đã đến hỏi ý kiến của Bạc Cạnh, không ngờ Bạc Cạnh chỉ nghĩ một chút rồi đồng ý.

Anh nói: “Nơi này không có gì để cháu lưu luyến cả, có lẽ về nước thì sẽ tốt hơn, còn về phần nhà cửa, cháu nghĩ sau này cháu chả còn tâm tình gì mà ở đây nữa, cứ bán đi là được rồi!”

Cuối cùng, cha Bạch dùng hết tâm tư, vận dụng những mối quan hệ mà nhiều năm qua đã gây dựng được, sau khi chạy vạy khắp nơi, cuối cùng cũng thành công giành được quyền nuôi Bạc Cạnh từ trong tay đám họ hàng thân thích đang kêu gào ầm ỹ kia.

Cha Bạch tạm thời quyết định nhận nuôi Bạc Cạnh, vì thế đã tốn không ít thời gian, bởi vì trong lòng nhớ đến cô con gái nhỏ, cho nên mặc dù vẫn còn nhiều thủ tục chưa kịp làm xong, nhưng ông đã vội vã mang theo Bạc Cạnh lên máy bay để bay về nước.

Thế nhưng, cha Bạch cũng không làm theo ý của Bạc Cạnh mà bán đi ngôi nhà của vợ chồng ông Bạc, ông chỉ thuê người đứng giờ đến quét dọn căn nhà, cho dù trong lòng có ôm bao nhiêu oán hận thì nơi này vẫn là nơi mà Bạc Cạnh sinh ra.

Kết thúc chuyến đi tới Anh quốc, khi một lần nữa lại đứng trước cánh cổng nhà mình thì cha Bạch vẫn còn đang suy nghĩ, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, thế nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Khẽ thở dài không chút tiếng động, cha Bạch kéo cô con gái đang trốn sau lưng mình, cố gắng giới thiệu cho cô: “Cha mẹ của anh Bạch đã đi rất xa, Ninh Ninh không thể không biết lễ phép như vậy nha! Những lời nói lúc trước papa đã từng dạy, Ninh Ninh đều quên hết rồi sao?”

Cô gái nhỏ nghe tiếng hiểu tiếng không, chỉ hiểu được nửa câu đầu: “Cha mẹ anh ấy cũng giống như mẹ, đã bay lên trời để đợi chúng ta sao?”

Nghe vậy, sắc mặt của cha Bạch trở nên ảm đạm: “Đúng vậy, cũng giống như mẹ của con. . .”

Đôi mắt của Bạch Cảnh lộ vẻ kinh ngạc.

Anh lớn lên ở Anh quốc, nhưng cũng không vì thế mà làm trễ nải việc học tiếng mẹ đẻ của mình, lúc trước còn ở nhà thì cha mẹ toàn yêu cầu anh giao tiếp bằng tiếng mẹ đẻ, vì thế khi nghe cha con ông Bạch nói chuyện thì anh cũng hiểu được bọn họ đang nói gì.

Điều khiến anh kinh ngạc chính là, suốt cả thời gian ngồi trên máy bay, chú Bạch chỉ toàn kể về những chuyện thú vị của vợ con mình, những lời nói đó cũng không có gì đặc biệt, từ những lần nói chuyện trước đó, cộng thêm những lần chú Bạch kể về vợ con mình thì cũng có thể nhận ra được, Bạch phu nhân đã qua đời từ lâu.

Bạch Cảnh cũng không nghe chú Bạch nhắc tới nữ chủ nhân nào khác trong nhà họ Bạch, mà cái người phụ nữ trung niên đang đứng cạnh cửa ở xa xa, nhìn mình gật đầu chào, cho dù là dựa vào cách ăn mặc hay tuổi tác thì cũng không thể là vợ của chú Bạch được.

Chẳng lẽ chú Bạch một mình gà trống nuôi con?

Bạch Cảnh có chút khó tin, không khỏi nghĩ đến cha mình, cũng bởi vì ông ấy quá sợ cô đơn, cho nên sau khi mẹ anh qua đời chưa được một năm thì đã cưới vợ khác.

Lúc Bạch Cảnh đang cau mày suy nghĩ thì cha Bạch đã hiện rõ bản chất của một thương nhân, nắm chặt cơ hội, thành công thuyết phục con gái mình.

Thật ra thì cô gái nhỏ rất muốn gần gũi với Bạch Cảnh, nhưng bởi vì trước giờ cô ít tiếp xúc với người ngoài, hơn nữa lại chưa bao giờ nhìn thấy thiếu niên nào tuấn tú như Bạch Cảnh, sự yêu thích từ trong nội tâm lại biến thành tật xấu rất hay dễ dàng mắc cỡ, khiến cho cô không dám đến gần Bạch Cảnh.

Sau khi nghe papa giải thích, rốt cuộc cô gái nhỏ cũng đã hiểu rõ, anh Bạch đẹp trai này, từ nay về sau sẽ trở thành một thành viên mới trong gia đình, sẽ giống như cha, ở cùng một nhà, có thể ngày ngày gặp mặt, ngày ngày nói chuyện, mà không phải giống như người ngoài, lâu thật lâu mới được gặp một lần, mỗi lần gặp mặt còn phải giả vờ ra dáng thực nữ.

Sau khi hiểu rõ, cô gái nhỏ có vẻ hưng phấn kéo kéo tay papa của mình, đi tới gần Bạch Cảnh, tự giới thiệu bản thân: “Em tên là Bạch Nhạc Ninh, Bạch trong màu trắng, Nhạc trong vui vẻ, Ninh trong bình an, theo như papa nói, có cái tên này, em nhất định sẽ luôn luôn vui vẻ, bình bình an an mà lớn lên!” Nói xong, cô từ từ buông lỏng sự đề phòng lúc ban đầu, nhìn Bạch Cảnh rồi lộ ra một nụ cười đáng yêu, ngọt ngào đến nỗi dường như là sắp làm mất anh bị thương. “Anh Bạch, anh có thể gọi em là Ninh Ninh! Anh Bạch, anh tên gì?”

Nụ cười ngọt ngào của cô khiến cho Bạch Cảnh cảm thấy mình có chút thất bại, môi mỏng khó khăn phun ra hai chữ: “Bạch Cảnh.”

Bạch Nhạc Ninh nhú mày, dáng vẻ như không hiểu rõ.

Ngay sau đó, Bạch Cảnh lại nghĩ tới những lời cha Bạch đã từng nói, con gái của ông mới sáu tuổi, bởi vì thể trạng không tốt cho nên từ nhỏ đến lớn chỉ ở trong nhà, sợ cô ra ngoài sẽ bị trúng gió cảm lạnh, hoặc có thể sẽ bị người khác lây bệnh cảm mạo linh tinh.

Đột nhiên anh cảm thấy vừa rồi mình không nên dùng cách trả lời ngắn gọn như vậy để trả lời với một đứa trẻ còn chưa được đi học mẫu giáo, chỉ là tại sao chú Bạch không nói cho anh biết, Ninh Ninh lớn lên, tính cách lại đáng yêu như vậy, khiến cho người khác không nhận được mà muốn yêu thương cô, cưng chiều cô.

“Bạc trong dày mỏng [1] , Cạnh trong cạnh tranh, ừm. . . em đã ăn kẹo Bạc Hà bao giờ chưa? Thật ra phải là Bạc trong Bạc Hà, chỉ là lúc đọc lên thì âm điệu không giống nhau mà thôi.” Bạc Cạnh lúng túng khẽ liếc nhìn cha Bạch, chẳng biết tại sao, ở trước mặt cha Bạch, anh luôn có cảm giác chột dạ.

[1] Bạc () có nghĩa là bạc bẽo, mỏng manh.

Bạch Nhạc Ninh hiển nhiên chưa từng nghiên cứu xem rốt cuộc tên anh viết như thế nào, nhưng kẹo bạc hà lại làm dậy lên sự hứng thú của cô: “Thật sao? Kẹo bạc hà à? Em rất thích, rất thích!” Nói xong, cô lại buông tay cha mình ra, hưng phấn hỏi: “Anh Bạc, anh Bạc, sau này có thật là sẽ giống như lời papa đã nói, anh sẽ luôn luôn ở nơi này chơi với Ninh Ninh đúng không?”

Bạc Cạnh nhất thời cứng họng.

Cái gì gọi là ‘luôn luôn’ ? Anh đã từng cho là cha mẹ cũng sẽ làm bạn bên cạnh mình lâu dài, nghĩ đến khoảng thời gian trước khi cha mẹ qua đời, Bạc Cạnh khó tránh khỏi có chút buồn bã.

Nhưng tâm trạng đang tồi tệ của anh, lại bị Bạch Nhạc Ninh hiểu lầm, bởi vì tuổi còn quá nhỏ, không biết cái gì gọi là ‘sinh lý tử biệt’.

Cô gái nhỏ lập tức cup mắt xuống, nước mắt lăn chã chực khóc: “Không thể được sao? Ninh Ninh chưa từng có anh trai, Ninh Ninh thật sự hâm mộ những cô bé được anh trai thương yêu ở trên TV, anh Bạc không thể làm anh trai của Ninh Ninh sao? Ninh Ninh chỉ có một tâm nguyện rất nhỏ, rất rất nhỏ như vậy mà cũng không thể thực hiện sao?”

Bạc Cạnh bị tập kích một tràng ‘sao’ liên tiếp, không thể không tạm thời quên đi nỗi bi thương vì cha mẹ qua đời, dưới những câu trách móc cùng với những giọt nước mắt của Bạch Nhạc Ninh, Bạc Cạnh im lặng nhìn trời, trong lòng lại thổ dài không dứt, nói thật ra, thân là con trai duy nhất trong gia đình, anh chưa bao giờ có kinh nghiệm dỗ trẻ con, ngay cả một đứa trẻ bình thường anh cũng không thể nào ứng phó được, chứ đừng nói tới Bạch Nhạc Ninh đã được cha Bạch vô tình huấn luyện cho tuyệt chiêu làm nũng ăn vạ và bám người như vậy.

Vừa nghĩ tới hai người chênh lệch tới chín tuổi, mà trước mắt anh là cô nhóc Bạch Nhạc Ninh cái gì cũng không hiểu, anh có chút nhức đầu, biết phải nói thế nào cho cô hiểu, mình căn bản là không thể nào giống như anh trai ruột của cô, cưng chiều cô mà không chút kiêng dè? Dù sao anh và cô cũng không có quan hệ máu mủ, nếu tập cho cô có thói quen lệ thuộc, sau này bọn họ thân thiết quá mức thì sẽ khiến cho người ngoài chỉ trích.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của cô gái nhỏ, chỉ sợ nếu như anh không nói câu nào thì thật sự sẽ Thủy Mạn Kim Sơn [2] mất.

[2] Thủy Mạn Kim Sơn: Hình dung nước lũ ngập tràn. Xuất xứ liên quan đến chuyện Bạch Xà năm xưa gặp được Hứa Tiên, nhất kiến chung tình. Pháp Hải hòa thượng khi thấy Hứa Tiên mặt đầy yêu khí, liền đem đến Kim Sơn tự giấu đi, Bạch Xà dẫn theo Thanh Xà tới tìm trượng phu bị Pháp Hải ngăn cản. Bạch Xà bất đắc dĩ phải đầu pháp, vì vậy “thủy mạn Kim Sơn”. Pháp Hải đưa thiên binh thiên tướng tới đối phó, giam Bạch Xà ở tháp Lô Phong.

“Anh cũng chưa nói là không thể mà. . .”

Bạc Cạnh từ trước đến giờ vẫn luôn chứng chặc, lần đầu tiên lại cảm thấy chân tay luống cuống, theo bản năng liếc nhìn cha Bạch, xem cha Bạch có biện pháp nào để trấn an Bạch Nhạc Ninh một chút hay không.

Ai ngờ, cha Bạch chẳng qua là chỉ đang hứng thú quan sát hai đứa trẻ nói chuyện với nhau, trong đầu lại từ từ ló ra một ý nghĩ, cho nên lúc Bạc Cạnh đem ánh mắt cầu cứu hướng về phía mình thì ông lại giả bộ không bắt được tín hiệu, đưa mắt nhìn về phía xa xa như đang ngắm phong cảnh xung quanh ngôi mà không biết mình đã ngắm bao nhiêu lần rồi.

Ừm, khiến ột thiếu niên vẫn luôn giữ mình tỉnh táo, bức đến bất đắc dĩ phải cầu cứu mình cũng là một công đức rất tốt nha! Con gái, cố gắng lên! Tránh cho anh Bạc đau buồn vì cha mẹ qua đời mà quên mất cảm xúc trên khuôn mặt mình rồi.

Nghĩ tới đây, cha Bạch lại quay đầu tặng cho Bạc Cạnh một nụ cười khích lệ, lại giống như là đang chọc tức anh, cậu nhóc, bài học thứ nhất khi đặt chân đến nhà ta, chính là phải biết dỗ bé con nhà chúng ta.

Bạc Cạnh không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc đầu, chú Bạch đã từng nói ông ấy là thương nhân, thương nhân luôn trọng lợi ích, xuất phát từ việc báo đáp ân nhân của mình, nên ông sẽ chăm sóc anh thật tốt, để cho anh hoàn tất công việc học hành, mặt khác, những công sức mà ông ấy đã bỏ ra, cũng không phải là hoàn toàn cho không.

Anh nhớ lúc ấy chú Bạch đã nói với anh như thế này, ‘thứ lỗi cho ta đã ích kỷ, nhưng ta chỉ có một đứa con gái bảo bối, rốt cuộc thì ta cũng nên nghĩ cho nó trước tiên, lỡ như sau này nó không muốn kế thừa gia nghiệp mà lại muốn gả ột người nào đó không như ý, thì một ông già như ta đây, cho dù có yêu thương nó thì cũng không thể nào bảo vệ nó cả đời, nếu như cậu có lòng, vậy ta nguyện ý đem Bạch thị do một tay ta sáng lập giao cho cậu, dù sao thì để cho nó trải qua những ngày tháng không phải lo cơm áo, ta cũng yên lòng’.

Bạc Cạnh đồng ý, anh cũng không phải ngu ngốc, chuyện có lợi như vậy, ai mà từ chối chứ?

Mà bây giờ, thấy cha Bạch đang nhìn mình mỉm cười hiền hòa thế kia, lại nhìn lại cô nhóc đứng cạnh mình đang giả khóc, không chịu nghe bất kỳ lời giải thích nào, Bạc Cạnh có một loại ảo giác, dường là mình đã không cẩn thận lọt vào trong tay cô bé giả heo ăn thịt cọp rồi đấy chứ?

Thật vất vả mới dụ dỗ được cô nở nụ cười, Bạc Cạnh quay đầu, nhìn cha Bạch bằng cặp mắt u oán, lại chìa tay ra với cô gái nhỏ, sau đó nắm tay cô cùng nhau bước vào phòng.

Thứ lỗi cho anh bây giờ không thể nào từ chối thẳng thừng hay cự tuyệt thỉnh cầu của Bạch Nhạc Ninh, nhất là khi trông thấy đôi mắt đầm nước của cô đang dè dặt từng li từng tí ngược lên nhìn anh.

Cha Bạch không cam lòng bị con gái bỏ quên đằng sau, lại đứng bên cạnh thêm dầu thêm mỡ: “Ninh Ninh thiên vị quá, có anh trai rồi không cần papa nữa.”

Chỉ nghe thấy giọng kháng nghị mềm nhũn của cô con gái bất hiếu: “Người ta đâu có, là do papa nghĩ nhiều quá thôi! Sau này anh Bạc cũng sẽ giống như anh trai ruột của Ninh Ninh, lúc nào cũng ở bên cạnh Ninh Ninh, như vậy càng khiến papa yên tâm để lo công việc hơn mà.”

Cha Bạch ăn dấm chua của con gái, nhin không được hung hăng nói: “Còn nói không thiên vị nữa, đây chẳng phải là muốn papa mau chóng đi công tác à? Con không sợ papa mệt mỏi sao?”

Bạch Nhạc Ninh nói không lại ông, nhất thời bĩu môi, không thêm nói chuyện với người cha già thích ăn dấm chua nữa.

Bởi vì lâu hai chưa kịp sửa chữa nên Bạc Cạnh được trực tiếp sắp xếp vào trong căn phòng sát cầu thang lầu hai ở lầu một, bên cạnh chính là phòng của Bạch Nhạc Ninh, còn lại là phòng của cha Bạch, bởi vì cha Bạch đã báo trước ẹ Lý biết, nên trước khi Bạc Cạnh đến thì phòng cho anh ở đã được dọn dẹp sạch sẽ, để lại một số đồ đạc cá nhân, chỉ đợi anh tới sử dụng mà thôi.

Buổi chiều, đồ đạc đã được nhanh chóng chuyển tới, dưới sự giúp đỡ của mẹ Lý và tài xế Lý, Bạc Cạnh đem số ít đồ đạc này chuyển vào nhà, sau đó anh ngồi trong căn phòng màu sắc đơn giản nhưng không gây nhàm chán, lặng lẽ quan sát nơi mà có thể mình sẽ ở trong nhiều năm tới.

Chỉ chốc lát sau, anh nghe thấy một tiếng động huyền ảo truyền đến từ bên ngoài cửa, sau đó lại trông thấy một cái đầu nhỏ quen thuộc đang lấp ló nhìn vào, tựa như muốn nói ‘nhìn tôi đi, nhìn tôi đi, mau mau để ý đến tôi đi’.

Vì vậy, Bạc Cạnh quyết định nghe theo: “Ninh Ninh sao vậy? Vào đây đi!”

Anh vô cùng có thiện cảm đối với cô em gái nhỏ này, từ trong tư tưởng đã muốn yêu thương cô, nghe nói cô tương đối sợ người lạ, nhưng nhìn tình huống thực tế thì hình như không phải như vậy, trong nhà đột nhiên

xuất hiện một người xa lạ, cô đơn thuần đáng yêu, lại hay làm nũng, chỉ cảm thấy chơi thật vui, một chút sợ sệt không được bao lâu cũng sẽ từ từ thả lỏng, trở về bình thường như hiện tại.

Bạch Nhạc Ninh thấy Bạc Cảnh cho phép mình vào phòng, đôi mắt lại một lần nữa cong cong thành hình bán nguyệt: “Anh Bạc, anh đang thu dọn đồ đạc sao? Có cần em giúp một tay không?”

Cô mới bập lớn, có thể giúp được cái gì chứ?

Vừa nghĩ vậy, anh không nhịn được mà trêu chọc cô: “Vây Ninh Ninh có thể giúp anh dọn dẹp cái gì nào? Sách, hay là quần áo?” Nói xong, anh mở ra ba thùng giấy tương đối lớn, bên trong đều là những cuốn sách to và dày cộm.

Bạch Nhạc Ninh chỉ liếc mắt nhìn đã bắt đầu nhăn nhó mặt mũi: “Ồ? Nhiều như vậy . . .” Nhưng rất nhanh cô đã chuyển từ trạng thái buồn rầu sang sùng bái: “Nhiều sách như vậy. . . Anh Bạc đã đọc hết rồi sao? Thật là lợi hại! Papa nói người đọc nhiều sách là người thông minh nhất!”

Bạc Cảnh nghe thế thì bật cười, rốt cuộc là chú Bạch đã dạy cô nhóc này thế nào nhỉ?

Lại nghe thấy Bạch Nhạc Ninh hưng phấn ríu rít: “Chờ sau này em đi học, em cũng sẽ đọc nhiều sách như vậy, em nhất định phải trở thành một người thông minh giống như anh Bạc.”

Không thể không nói, được cô gái nhỏ này sùng bái quả thật là khiến cho Bạc Cảnh có một loại cảm giác lâng lâng, anh vỗ nhẹ lên đầu Bạch Nhạc Ninh: “Ninh Ninh muốn đi học à?”

“Papa nói, chờ thêm một năm nữa, thân thể của em tốt hơn một chút thì có thể đến trường đi học rồi! Đến lúc đó anh Bạc cũng sẽ đi học đúng không?” Đôi mắt to tròn lóe sáng, trong mắt ngập tràn mong đợi.

Bạc Cảnh cười khê: “Đó là dĩ nhiên! Chẳng qua là, Ninh Ninh, anh sẽ phải học ở trường trung học, còn em mới chỉ học ở trường tiểu học mà thôi!”

Bạch Nhạc Ninh bĩu môi đầy mắt hững: “Trung học cấp hai và tiểu học kém nhau rất nhiều sao? Sao lại không thể học chung một lớp?”

Bạc Cảnh nhướn mày, học chung một lớp? Được rồi, anh có thể hiểu được, cô bé này chưa từng đi nhà trẻ, cũng không có bạn bè để chơi cùng, so với những đứa trẻ cùng trang lứa khác, quả thật là có chút cô đơn. Cái ý nghĩ muốn bảo vệ con gái của chú Bạch tuy rất đáng khen ngợi, thế nhưng ông ấy đã gián tiếp khiến cho con gái mình mất đi cơ hội để kết giao với bạn bè, chuyện này. . . thật không biết nên nói thế nào mới phải.

Bạc Cảnh cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Nếu Ninh Ninh đồng ý thì trước hết hãy để chú Bạch chọn cho em một trường tiểu học, sau đó anh sẽ chọn một trường trung học gần đó, như vậy thì có thể ở gần Ninh Ninh rồi!”

Ánh mắt của Bạch Nhạc Ninh sáng lên: “Yeah! Anh Bạc là tốt nhất! Em thích anh Bạc nhất!” Cô hưng phấn tới nỗi đã quên mất mình mới chỉ quen người ta chưa được một ngày, lại nhào lên phía trước thơm một cái vào má anh, sau đó lại lon ta lon ton chạy ra khỏi phòng, vừa đi vừa gọi papa, chạy thẳng một mạch xuống lầu để tìm người cha thân thiết.

Bạc Cảnh đưa tay xoa nhẹ vào chỗ Ninh Ninh vừa hôn, trong mắt tràn ngập ý cười, tính tình của cô bé này nói nằng là mưa, quả nhiên là giống y chang chú Bạch, nhưng mà, không phải là cô chủ động tới đây vì muốn giúp anh dọn dẹp sao? Sao bây giờ lại bỏ chạy không còn thấy bóng dáng nữa rồi?

Cười cười lắc đầu một cái, Bạc Cảnh đứng dậy, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, tranh thủ dọn dẹp đồ đạc cho xong rồi xuống nhà ăn cơm tối.

Không thể phủ nhận, lúc đầu Bạc Cảnh không có ấn tượng sâu sắc đối với cha Bạch, anh chỉ nhớ trong không khí tang lễ nhuộm màu bi thương của cha mẹ mình, anh vờ như không có phản ứng gì trước những cử chỉ của đám họ hàng thân thích, sau lại vô tình bị cha Bạch phát hiện hoàn cảnh khổ khổ của mình, ông nghĩ ý muốn giúp đỡ anh, khi đó trong lòng Bạc Cảnh cũng tồn tại không ít băn khoăn, trải qua vô số lần chứng kiến họ hàng thi nhau làm âm ỷ, cho dù anh có ngây thơ thế nào thì cũng đã hiểu tình người âm lạnh, lòng dạ con người cũng dễ đổi thay.

Anh cũng không phải là người có bản tính trời sinh lạnh bạc, chẳng qua là bởi vì gia đình, khiến anh không có cách nào buông bỏ, sau khi nói chuyện cùng với cha Bạch, những lời ông nói đều xuất phát từ nội tâm ân cần, lại rất thẳng thắn khiến Bạc Cảnh cảm thấy cực kỳ khâm phục, càng đừng nói đến bây giờ, có thể gặp được Ninh Ninh, cô bé hay sợ tiếp xúc với người lạ, nhưng rồi lại có thể nói cười vui vẻ, còn có mẹ Lý và tài xế Lý hiền lành chất phác. . . .

Những điều này khiến cho Bạc Cảnh cảm thấy, hoàn cảnh ở nhà họ Bạch vô cùng an nhàn dễ chịu, thật khác với khi anh còn ở Anh quốc.

Mặc dù khuôn mặt của hai người thân nhất vừa mới qua đời vẫn luôn quanh quẩn ở trong đầu anh, không cách nào quên đi, nhưng cũng nhiều lần, anh suýt nữa đã quên mất vẻ mặt ác liệt của đám họ hàng thân thích khi tranh giành tài sản trước mặt mình.

Quyết định buông tay thật sự vô cùng chính xác, ít nhất thì anh đã thành công rồi, không đúng sao?

Bạc Cảnh nhếch môi, thu hồi suy nghĩ có chút xa xăm, bắt tay vào thu dọn đồ đạc, sắp xếp vào những vị trí thích hợp, trong lòng lại thấy cảm động vì sự tận tình chu đáo của cha Bạch.

Trước khi đến đây, anh chưa từng nói rằng mình cần một căn phòng như thế nào, nhưng nhìn căn phòng này cũng biết là vừa mới được lau dọn sạch sẽ, tủ treo quần áo còn phẳng phất mùi sơn mới, bên trong còn bỏ hai túi khử mùi, cho dù là màu sắc như thế nào, trang trí trong căn phòng cũng không quá nổi bật, mấy tủ sách được kê sát tường, không những đã đem hết số sách của anh từ Anh quốc về đây, mà toàn bộ không gian ở căn phòng này, tất cả đều phù hợp với sở thích của anh.

Một lần nữa Bạc Cảnh lại cảm thấy mình may mắn vì mình đã không quyết định sai lầm.

2. Chương 2

Buổi tối hôm đó, sau nửa ngày bận rộn, mẹ Lý đã chuẩn bị cả một bàn ăn toàn là thức ăn ngon, dồn hết tâm huyết để cho thành viên mới của gia đình có thể được ăn ngon một bữa, cũng thuận tiện muốn để cho anh hiểu rõ tài nấu nướng của mình cao siêu thế nào.

Dĩ nhiên, nếu như Bạch Nhạc Ninh có thể ngoan ngoãn uống hết chén canh thì mẹ Lý sẽ càng cao hứng.

Cho nên, lần đầu tiên Bạc Cảnh dùng cơm ở nhà họ Bạch, đã may mắn được chứng kiến tài nghệ dụ dỗ con gái của cha Bạch.

“Ninh Ninh ngoan, ăn canh thì cơ thể mới hết bệnh nha!” Cha Bạch lừa gạt cô con gái ngây thơ.

“Đừng nói xạo với Ninh Ninh, uống thuốc thì cơ thể mới hết bệnh!” Kết quả là cô con gái liều chết chứ không uống.

“Ninh Ninh ăn canh giỏi thì tối nay papa kể chuyện cổ tích cho Ninh Ninh nghe nha!” Cha Bạch dụ dỗ.

“Ninh Ninh đã lớn rồi, buổi tối ngủ không cần phải nghe chuyện cổ tích nữa.” Cô bé kháng cự.

Nghe đoạn đối thoại của hai cha con, Bạc Cảnh vừa đưa cơm vào trong miệng, suýt nữa thì phun ra, nhưng anh vẫn giữ vững phong độ như những gì đã được học ở Anh quốc, mi mắt rũ xuống, chăm chú ăn cơm, giả vờ như mình không nghe thấy gì.

Không ngờ, cha Bạch lại đem ngọn lửa chiến tranh lan tới trên người anh: “Hôm nay là ngày đầu tiên anh Bạc tới nhà chúng ta, Ninh Ninh không chịu uống canh mà còn nghịch ngợm như vậy thì anh Bạc sẽ nghĩ Ninh Ninh là một đứa trẻ không ngoan đấy!”

Bạc Cảnh bắt đầu dĩ, anh sớm biết cái cách giáo dục con gái của cha Bạch có vấn đề, thậm chí cả lời này mà cũng nói ra được, chẳng lẽ không sợ cô bé sẽ bắt chước sao?

Mặc dù cha Bạch chỉ cố ý hù dọa, nhưng Bạch Nhạc Ninh lại ngoan ngoãn rút lui, vội vàng lén lút quan sát Bạch Cảnh đang ngồi đối diện, vừa đúng lúc Bạch Cảnh lại để lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, khiến cho Bạch Nhạc Ninh hiểu lầm, cho là anh đã nghĩ mình như thế, nghĩ mình là một đứa trẻ hư.

Cô gái nhỏ chán nản, méu máo cầm thìa lên, múc từng muỗng từng muỗng canh có thể so với thuốc thập toàn đại bổ kia, cho vào trong miệng, sau đó ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ nghiêm túc không phù hợp với lứa tuổi của cô, cô nhấn mạnh: “Anh Bạch, Ninh Ninh là bé ngoan, anh đừng nghe papa nói bậy!”

Hả? Nhạc Ninh lại dám bảo mình ‘nói bậy’?

Ánh mắt của cha Bạch khê trầm xuống, lẩm bẩm nói: “Ninh Ninh, chỉ cần nhắc tới anh Bạch thì con sẽ nghe lời, nhưng hai đứa mới quen biết chưa được nửa ngày, điều này làm baba đau lòng quá. . .”

Tình hình này, nếu anh không nói gì thì không ổn rồi.

Rốt cuộc Bạch Cảnh cũng đặt đĩa xuống, trấn an cô gái nhỏ đang buồn bực trước: “Cho dù Ninh Ninh không uống canh thì cũng là một bé ngoan mà! Vả lại. . .” Anh không kìm được vui vẻ nơi đáy mắt, nhìn về phía cha Bạch: “Cháu rất xin lỗi, chú Bạch!” Nhịn, phải nhịn, ngàn vạn lần không được cười.

Đáng tiếc, sự kìm chế của anh chỉ đổi lấy ánh mắt xem thường của vị papa đại nhân nào đó.

Mặt khác, cô gái nhỏ vừa nghe anh nói vậy thì vô cùng sung sướng mà giơ tay hình chữ V: “Oh yeah! Anh Bạch là tốt nhất!” Hô xong khẩu hiệu, cô gái nhỏ nhảy xuống ghế, bước vòng qua bàn tựa như một làn khói, đi tới chỗ ngồi của Bạch Cảnh: “Ninh Ninh thích anh Bạch! Vì thế, tối nay Ninh Ninh muốn ngủ cùng anh!”

Cái gì? Sao mọi chuyện lại phát triển tới mức này?

Cha Bạch trừng mắt nhìn Bạch Cảnh giống như đang nhìn kẻ thù, thằng nhóc này, giỏi lắm, vừa mới tới mà đã cướp mất con gái bảo bối của ta?

Bạch Cảnh không có cách nào phản bác, nếu chú Bạch còn tiếp tục dạy dỗ con gái mình như vậy thì sau này chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn!

Chỉ còn cái người đề xuất ‘ngủ chung’ là vẫn trưng ra vẻ mặt ngây thơ, như thể đó chỉ là một ‘yêu cầu nhỏ’

Một năm rất nhanh đã trôi qua, cuộc sống của Bạch Cảnh ở nhà họ Bạch dần dần đã trở nên ổn định.

Dưới sự nỗ lực và sự trêu chọc vô tình hay cố ý của Bạch Cảnh, mà trước mắt, anh đã lấy được lòng tiểu công chúa của nhà họ Bạch, điều này khiến ột người làm cha như cha Bạch vừa vui mừng, vừa tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vui mừng là vì rốt cuộc ông cũng không cần phải bày trận chờ đón quân địch để giải quyết đồng hồ sơ chất chồng ở công ty nữa, trước khi Bạch Cảnh đến đây thì không biết khi nào Ninh Ninh sẽ bị bệnh, không biết lúc nào thì cô sẽ gào khóc muốn có papa bên cạnh, khiến ông nhất định phải gạt đồng công việc sang một bên để cấp tốc chạy về nhà điểm danh với con gái.

Tức đến nghiến răng nghiến lợi bởi vì Bạch Cảnh và Ninh Ninh nhà ông càng ngày càng thân thiết, cả ngày lẫn đêm đều nói mỗi một câu ‘em thích anh Bạch nhất’, có chuyện gì không hài lòng với ông thì lại đem kể hết cho Bạch Cảnh, rõ ràng ông là cha, tại sao lại cứ có cảm giác như mình là kẻ đáng thương bị con gái bỏ rơi vậy, điều này bảo ông phải làm sao chịu nổi? Ông không hài lòng, thật sự rất không hài lòng.

Ngược lại thì Bạch Cảnh cực kỳ cực kỳ hài lòng.

Trong một năm này, chỉ cần khi anh có thời gian rảnh rỗi thì cô gái nhỏ sẽ luôn ở bên cạnh để nói chuyện với anh, trên thực tế, Ninh Ninh là một đứa trẻ hiểu chuyện, không phải là một đứa trẻ vô tâm, trừ lúc ở nhà cô hay thích ngúng nguẩy làm nũng, ngang ngạnh tùy hứng, thế nhưng đó cũng chỉ là cách để cô nhấn mạnh sự tồn tại của mình mà thôi.

Mới đầu, Bạch Cảnh chẳng qua chỉ cảm thấy cô là một cô bé ngốc nghếch đáng yêu, về sau lại từ từ phát hiện, cô thật sự rất khéo hiểu lòng người. Làm sao bây giờ? Hình như anh đã yêu cô gái nhỏ hoạt bát nghịch ngợm này mất rồi, đáng tiếc là cô còn quá nhỏ, phải đợi đến khi cô hiểu được cái gì gọi là ‘yêu mến’ thì lúc đó hai từ ‘thích nhất’ mới có ý nghĩa.

Bạc Cạnh vừa đạt hạng hai toàn quốc trong kỳ thi toán lý, được thông qua kỳ thi cuối cấp, vì thế nên anh được nghỉ sớm hơn những bạn học khác đến hai tuần, ngay cả những buổi học cuối kỳ cũng chẳng muốn vào lớp.

Rút một quyển tạp chí từ trong giá sách, anh lại vô tình liếc lên tấm hình được đặt trên nóc tủ.

Đó là tấm hình bọn họ mới chụp cách đây không lâu, lúc anh và Ninh Ninh đi công viên, cô gái nhỏ trong hình đang nằm trên lưng anh, cười đến rạng rỡ, một tay bám ở bả vai anh, một tay đặt ở trên đầu anh tạo thành chiếc sừng trâu.

Lòng anh thoáng chốc trở nên vui vẻ, Bạc Cạnh mím môi dựa vào đầu giường, mở cuốn tạp chí, thờ ơ lật vài trang, trong đầu âm thầm tính toán thời gian tan học của Bạch Nhạc Ninh.

Kể từ khi Bạch Nhạc Ninh học tiểu học tới nay, bởi vì đáng yêu đáng yêu, miệng lưỡi lại ngọt, khiến cho rất nhiều giáo viên quan tâm đến cô, các bạn học cũng thích chơi chung với cô, cho nên, mặc dù nói đi học đối với cô là một thử nghiệm, thế nhưng mỗi ngày cô đều vui vẻ khoác cặp đi học, sau khi tan học về nhà thì cũng rất vui vẻ kể lại những chuyện đã diễn ra trong ngày hôm đó.

Mặc dù cha Bạch chỉ nói ngoài miệng, thế nhưng vẫn luôn âm thầm than trách địa vị của mình trong lòng con gái càng ngày càng thấp, nhưng số lượng công việc càng ngày càng nhiều, quả thật là ông không còn cách nào để chăm sóc Ninh Ninh tốt hơn, huống chi bây giờ Bạch thị đang trong giai đoạn khởi đầu, ông không thể nào bỏ mặc được.

Tiểu Nhạc Ninh thông minh, cũng biết công việc của cha mình rất quan trọng, hơn nữa, bây giờ đã có người ăn cơm cùng cô, nói chuyện cùng cô, cho nên cô cũng không làm khó cha Bạch nữa.

“Ninh Ninh đi học, nếu có bài nào không hiểu thì sẽ hỏi anh Bạch, baba không có nhiều thời gian, chỉ cần trở về ăn tối cùng với Ninh Ninh là tốt rồi, công việc ở công ty cũng đủ khiến baba mệt mỏi rồi!” Từ sau khi Bạch Nhạc Ninh lên tiểu học, dưới sự ảnh hưởng của bạn tốt Trần Hiểu Ý thì rốt cuộc cô cũng đã phát âm chính xác được hai từ ‘baba’.

Lời này của con gái khiến cha Bạch vừa vui vừa buồn.

Vui vì con gái quả thật đúng là tri kỷ, không uống công ông đã thương yêu cô. Buồn là vì con gái mình đã thay đổi từ lúc nào mà ông cũng không hề hay biết, thật là đáng trách.

Nhưng dù sao Ninh Ninh cũng chỉ mới học tiểu học, việc học căn bản cũng không quá cấp bách, bài học cũng rất đơn giản, mà thành tích của thằng bé Bạc Cạnh kia thì rất xuất sắc, cũng không đến nỗi không thể dạy cho cô, hơn nữa, con gái của ông thông minh như vậy, học cái gì cũng chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng sự thật đã chứng minh rằng suy nghĩ của cha Bạch quá ngây thơ, đứa trẻ ở nhà thông minh lanh lợi nhưng chưa chắc đến trường học là có thể cầm cờ đi trước, hay nói ngược lại, cho dù ở trường là một học sinh giỏi thông minh nhưng chưa chắc về đến nhà lại có thể học tập xuất sắc.

Hôm nay là ngày trường tiểu học Giai Duyệt phát phiếu điểm, học sinh lớp một - Bạch Nhạc Ninh mang phiếu điểm từ trường về nhà, suốt cả đường đi cô bé khóc đến rối tinh rối mù, đến tận khi bước vào nhà rồi mà vẫn còn nức nở.

Bạc Cạnh vốn đang nằm trên giường đọc báo, lỗ tai thính lại nghe thấy tiếng khóc của tiểu Nhạc Ninh, anh vội vàng ném báo xuống giường, đứng dậy mở cửa, sau đó cũng không ngoài ý muốn trông thấy một đôi mắt đầm lệ xuất hiện trước cửa phòng mình.

“Ninh Ninh, làm sao vậy? Có ai bắt nạt em à?” Bạc Cạnh nhẹ nhàng vươn tay kéo hai tay đang dụi mắt của cô: “Đừng dụi nữa, sẽ bị đau mắt đấy!”

Bạch Nhạc Ninh nâng khuôn mặt đầm đìa nước mắt, vươn tay về phía Bạc Cạnh đòi ôm: “Anh Bạc, thành, thành tích của em. . .Hu hu hu. . .”

A, thủy mạn kim sơn nha (*)

(*) Nước lũ ngập tràn

Bạc Cạnh cũng không do dự, bế Bạch Nhạc Ninh vào phòng, để cô ngồi ở mép giường, kiên nhẫn đợi cho tiếng khóc của cô nhỏ dần rồi mới hỏi: “Thành tích thế nào?”

Thật ra thì anh đã nắm rõ từ trước, Ninh Ninh học ở trường tiểu học Giai Duyệt có vẻ nhẹ nhõm, kiểm tra giữa kỳ cũng chỉ cần nguệch ngoạc vài chữ thì cũng qua được, hôm nay rốt cuộc nhà trường cũng phát phiếu điểm, nghĩ đến kết quả thi của Ninh Ninh không bằng người khác, cô bé này tâm cao khí ngạo, tám phần chắc là giáo viên đã nói cái gì nên cô mới khóc như vậy. d

Bạch Nhạc Ninh hít hít mũi, Bạc Cạnh trông thấy cô lại sắp sửa dùng nước mắt dim chết anh, đành nâng tay xoa đầu nhỏ của cô, vỗ về an ủi: “Thì không tốt sao?”

Bạch Nhạc Ninh chỉ dùng âm thanh nghẹn ngào để trả lời anh.

Ồi, thật xui xẻo, bị anh đoán trúng rồi.

Bạc Cạnh nâng trán, không dám để cho tiếng thở dài bật ra khỏi miệng, lúc này nếu anh để cho cô nhóc nghe thấy mình than thở thì chắc cô bé sẽ càng khó chịu hơn.

“Không tốt cũng chẳng sao, cái chuyện học hành ấy mà, thi lại một vài lần cũng là chuyện bình thường thôi.” Anh cố vớt óc an ủi cô: “Em mới học lớp một, sau này có gì không hiểu thì cứ hỏi anh, chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định có thể đạt được thành tích tốt. . .”

Nói một tràng dài, kết quả hình như lại không giải đúng chỗ ngứa, tâm tình của Bạch Nhạc Ninh càng tệ hơn.

Bạc Cạnh tốn hết nước bọt để an ủi, rốt cuộc cũng đầu hàng, dứt khoát tự mình hành động, anh tự động mở cặp sách của Bạch Nhạc Ninh rút phiếu điểm ra xem.

Có vẻ như đây chính là đầu sỏ làm cho cô nhóc này khóc rồi.

Sau khi xem lướt qua một lần, tất cả đều xuất sắc, không có gì để nói. . . A! Không đúng, không phải là không có vấn đề, mà là có một vấn đề rất lớn!

Bạc Cạnh không thể tin, nắm chặt phiếu điểm, nhìn một lần rồi lại nhìn thêm lần nữa, cuối cùng, ngón tay anh run lên, cực kỳ dè dặt hỏi: “Khụ, điểm môn số học có bị tính nhầm không?” Ai đến nói cho anh biết, điểm này gần bằng zero rồi, rốt cuộc là cô thi kiểu gì đây? die»n d an l«e qu»y d«on

Một câu đâm trúng tử huyệt.

Khóe miệng Bạch Nhạc Ninh co quắp, nước mắt lại một lần nữa trào ra: “Anh Bạc. . . Hức. . .”

Bạc Cạnh đau lòng ôm lấy vai cô: “Ninh Ninh ngoan, không khóc, không khóc nhé, môn số học vốn không dễ, em đừng khóc!”

Bạch Nhạc Ninh quệt nước mắt: “Hức hức, cả lớp ai cũng được chín mươi mấy điểm, có mấy bạn còn được một trăm điểm, ngay cả thầy giáo cũng nói những bài toán này rất đơn giản, chỉ có em, huhu, cả lớp chỉ có mỗi mình em đần nhất, ngay cả phép cộng trừ cũng làm không xong!”

Bạc Cạnh tuyệt đối im lặng.

Môn số học lớp một, nói đơn giản quả thật là không thể đơn giản hơn, có mấy lần Ninh Ninh đã hỏi anh mấy loại câu hỏi như ‘Tiểu Hồng có một quả táo, tiểu Minh có ba quả táo’, anh cũng đã từng xem qua vở toán của cô, quả thực là. . . . Tóm lại, trên mọi phương diện, Ninh Ninh có vẻ lanh lợi, thi toàn quốc mà được điểm như thế thì tuyệt không thể dùng hai chữ ‘thái quá’ để hình dung rồi.

Đang nghĩ như vậy thì bên tai lại truyền đến âm thanh nức nở buồn bã: “Có phải em vụng về lắm không? Hức, tất cả mọi người đều thi tốt như vậy, còn có người cười nhạo gọi em là Ninh Ninh ngốc nữa. . . .”

Hả, thật là quá đáng, Ninh Ninh nhà bọn họ cũng chỉ bị kém mỗi môn số học mà thôi! Ai dám nói bảo bối của anh như vậy?

“Ninh Ninh là cô gái thông minh nhất trong mắt anh Bạc nha, những người nói Ninh Ninh ngốc mới đúng là ngốc, Ninh Ninh đừng đau lòng nha!” Bạc Cạnh tăng bốc cô lên tới đỉnh đầu, sau đó lại thần nhiên buông lời khách sáo: “Anh Bạc dạy em môn số học để sau này điểm của em còn cao hơn bọn họ, để cho bọn họ

không dám nói em ngốc nữa! Được rồi, đừng buồn, tôi nói cho anh nghe, là ai có mắt không trông, lại dám chọc công chúa nhỏ nhà chúng ta nước mắt nước mũi đầm đìa như vậy?”

Bạch Nhạc Ninh kháng nghị: “Người ta mới không có nước mắt nước mũi đầm đìa như vậy!” Lại nói tiếp: “Là cái tên ngồi sau em! Cậu ta thật đáng ghét, cực kỳ đáng ghét, lần nào cũng kéo tóc của em, lại còn lén lút bỏ sâu vào cặp của em, nói em sau này lớn lên sẽ giống sâu. . .”

Bạc Cảnh nhướn mày, chăm chú lắng nghe Bạch Nhạc Ninh tố cáo tội trạng của đối phương.

Cuối cùng, Bạch Nhạc Ninh quy kết một câu: “Dù sao cũng chính là một tên siêu cấp bại hoại!”

“Nhưng mà, Ninh Ninh à. . .” Bạc Cảnh chậm rãi vén tóc mái có chút tán loạn của cô sang một bên: “Sao trước giờ không nghe thấy em nhắc tới chuyện này?”

Bạch Nhạc Ninh bĩu môi nói: “Đó là bởi vì lớp tụi em mới vừa đổi chỗ ngồi, mà số em xui nên mới rút trúng phải chỗ ngồi hiện tại, lúc trước là tiểu Ý Ý ngồi đằng sau, cậu ấy không hề bắt nạt em!”

“Là vậy à. . .” Giọng điệu của anh chậm rãi dịu dàng giúp Bạch Nhạc Ninh bình tĩnh hơn rất nhiều, trong lòng anh lại hạ một quyết định.

Sau khi trường tiểu học Giai Duyệt công bố điểm thi cuối kỳ thì sẽ tổ chức họp phụ huynh, trên nguyên tắc là muốn mọi người tham gia, Bạch Nhạc Ninh cũng không ngoại lệ, lại vừa đúng khoảng thời gian cha Bạch đang xử lý một hợp đồng sáp nhập của công ty, không có cách nào dành thời gian cho việc khác, mấy ngày kế tiếp lại không ngừng họp hành thương thảo, cũng chẳng dư ra được một chút thời gian rảnh rỗi.

Mọi người đều biết, họp phụ huynh kiểu gì cũng phải mất cả một buổi sáng, thậm chí có khi còn lấn sang cả buổi chiều nữa.

“Baba thật sự không thể đi sao?” Bạch Nhạc Ninh vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Hí hí, con gái ngoan, con nhất định là sẽ ủng hộ công việc của ba đúng không, họp phụ huynh thì cũng có thể để cho tiểu Cảnh. . .” Thanh âm của cha Bạch càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng là biến mất trong sự trầm mặc của cô con gái, ông chợt dạ lau mồ hôi: “Ha. .ha ha. . . Để cho tiểu Cảnh đi không được sao? Đều là người nhà, người nhà. . .”

Bạch Nhạc Ninh thất vọng sụp vai: “Vâng.”

Bạc Cảnh liếc cha Bạch một cái, kiểu này là muốn đẩy trách nhiệm cho anh đây mà.

Công ty nhiều việc bận rộn cũng không phải là cái cớ, từ trước tới giờ cha Bạch luôn nuông chiều yêu thương con gái, bây giờ có người thay thế ông rồi, ông có thể an tâm dần thân vào sự nghiệp, anh thật sự không biết là nên cảm ơn cha Bạch vì đã tin tưởng mình hay là nên lấy oán trả ơn, bỏ cô bé chạy lấy người nữa.

Thật ra Bạc Cảnh đã sớm biết gần đây cha Bạch đang bận giải quyết hợp đồng sáp nhập trong công ty cho nên không có cách nào đi họp phụ huynh, thế nên anh đã chờ cha Bạch giao lại trách nhiệm này ỳnh.

Vì vậy buổi sáng hôm sau, khi Bạc Cảnh nắm tay Bạch Nhạc Ninh tới trường, chậm rãi bước vào cổng trường tiểu học Giai Duyệt thì tất cả mọi người ở đây đều nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Ở trường học, Bạch Nhạc Ninh nổi tiếng là xinh đẹp, gia cảnh tốt, tướng mạo tốt, nhân duyên cũng tốt, cho nên có rất nhiều bạn học nhận ra cô, mà Bạc Cảnh tuần tú mang chút ngây ngô của thiếu niên xen lẫn một chút gì đó thành thực của người đàn ông khiến cả người anh toát ra một loại khí chất đặc biệt, mọi người bỗng dưng bàn tán xôn xao, từ thấp đến cao, cho dù là nam hay nữ đều bắt đầu âm thầm đoán xem anh có phải là anh trai của Bạch Nhạc Ninh hay không, ngay cả một số bậc phụ huynh học sinh cũng bị kinh động, ánh mắt lại vô tình hay cố ý xẹt ngang qua đây.

Đối với ánh mắt của mọi người, Bạc Cảnh cũng lịch sự đón nhận, thái độ vẫn vô cùng nhàn nhã khiến cho đám trẻ và mấy người phụ huynh cảm thấy lúng túng, rồi rít quay đầu lại, không dám nhìn theo bọn họ nữa.

Suốt cả đường đi, Bạch Nhạc Ninh hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý, trong lòng như nở hoa, cô không khỏi lắc lắc cánh tay của Bạc Cảnh, cười hì hì nói: “Anh Bạc, nhiều người đang nhìn chúng ta kìa!”

Trong giọng nói chất đầy sự kiêu ngạo và tự hào, giống như cái người đang bị nhìn như động vật quý hiếm đó không phải là Bạc Cảnh mà là cô mới đúng.

Bạc Cảnh cúi đầu cười khẽ, vươn ngón tay nựng nựng má hồng của cô: “Không buồn vì thành tích của mình nữa sao?”

Bạch Nhạc Ninh le lưỡi: “Có anh Bạc giúp em rồi, em còn lo gì nữa?”

Hai người nói chuyện một hồi thì cũng đã đi đến lớp của Bạch Nhạc Ninh.

“Tiểu Ý Ý!” Bạch Nhạc Ninh vẫy tay với một cô bé ở trong lớp học.

Giáo viên chủ nhiệm đang đứng trước cửa nói chuyện với một vị phụ huynh, bên cạnh có một cô bé mặc đồng phục học sinh, chính là Trần Hiểu Ý, bạn tốt trong lớp của Bạch Nhạc Ninh, bởi vì không biết phải làm gì nên lúc này, cô bé đang nhàm chán nghịch bím tóc của mình.

Nghe thấy Bạch Nhạc Ninh gọi, ánh mắt của Trần Hiểu Ý bỗng lộ ra vẻ hưng phấn: “Tiểu Ninh Ninh, cậu tới rồi!” Lại nhìn đến người đang nắm tay Bạch Nhạc Ninh, vừa trông thấy Bạc Cảnh, cô bé há to miệng, khoa trương kêu lên: “Oa, tiểu Ninh Ninh, đây là anh cậu sao?”

Cô hét to dọa giáo viên chủ nhiệm giật mình, quay đầu lại lại thấy một thiếu niên tuấn tú, vóc dáng cao gầy có chút mỏng manh đang gật đầu chào mình.

Khóe miệng khẽ cong lên, nụ cười nhẹ nhàng, còn cả đôi mắt xinh đẹp kia nữa. . . .

Giáo viên chủ nhiệm gần như si mê.

Bạch Nhạc Ninh lại không vui, cô bé hét như một nữ thổ phỉ, mạnh mẽ ôm chặt lấy cánh tay của Bạc Cảnh, dùng sức trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào cô giáo mà bình thường mình yêu thích nhất, cô sợ anh Bạc ‘của mình’ sẽ bị người ta cướp mất.

Cho đến khi có người ho nhẹ một tiếng thì cô giáo mới hốt hoảng bối rối, nhớ ra mình nên nói gì đó:

“À, xin hỏi cậu là...” Còn trẻ như vậy, chắc là anh trai của học sinh mình rồi.

Bạch Nhạc Ninh tuy lùn nhưng suy nghĩ không thấp, cô cố gắng hạ giọng, tiếp lời của chủ nhiệm: “Cô giáo chỉ lo nhìn anh Bạc, căn bản là không phát hiện ra em.”

Trần Hiểu Ý ngoác miệng cười lớn.

Bạc Cảnh cũng nén cười đến mức không thể nén hơn được nữa, nhưng lại không thể không cho vị giáo viên chủ nhiệm nào đó mặt mũi, nên anh không thể làm gì khác hơn là gõ nhẹ lên trán Bạch Nhạc Ninh, ngược lại lại cười cười xin lỗi: “Ngại quá, ba của Ninh Ninh có việc, không có thời gian nên tôi thay mặt phụ huynh của Bạch Nhạc Ninh tới đây để họp phụ huynh cho cô bé!”

Anh nói một cách ngắn gọn nhưng đồng thời cũng vô cùng rõ ràng, dù thế nào thì anh cũng không thừa mình là anh ruột của Ninh Ninh, người ngoài nghĩ sao về quan hệ của anh và Ninh Ninh thì anh cũng mặc kệ, hướng chỉ mục đích hôm nay anh tới đây cũng không phải bởi vì họp phụ huynh.

Giáo viên chủ nhiệm nâng gọng kính, cười rộ lên: “Ahaha, thì ra là phụ huynh của bạn học Bạc, xin chào, tôi là giáo viên chủ nhiệm năm nhất, họ Vương, cậu gọi tôi là cô giáo Vương được rồi!”

Trần Hiểu Ý đã sớm đến bên cạnh Bạch Nhạc Ninh, nhân lúc người lớn vẫn chưa nói chuyện xong, thì cô bé chọt chọt vào vai Bạch Nhạc Ninh, nhỏ giọng nói: “Này, đây chính là anh trai mà cậu kể đó sao? Đáng đáp thật tuấn tú nha!”

Bạch Nhạc Ninh hất cằm nói: “Đó là dĩ nhiên, anh Bạc rất ưu tú, học cũng giỏi nữa!”

Trần Hiểu Ý liếc nhìn Bạc Cảnh cao hơn mình rất nhiều, tiếp tục nhỏ giọng trao đổi: “Mê hoặc luôn cả giáo viên lớp mình, lần này cậu xong đời rồi, chờ đến khai giảng thì cậu chắc chắn sẽ bị đám đàn chị lớp trên chặn đường.”

Bạch Nhạc Ninh không hiểu lắm: “Tại sao?”

Trần Hiểu Ý lắc đầu cười ranh mãnh: “Mấy người đó muốn kết giao với anh cậu chứ sao!”

Bạch Nhạc Ninh vẫn không hiểu: “Kết giao thì kết giao, sao tớ lại xong đời?”

“Ngốc!” Trần Hiểu Ý chỉ hận rèn sắt không thành, hung hăng nhéo tay Bạch Nhạc Ninh khiến cô sợ hãi kêu lên: “Cậu làm gì vậy?!” Cô tức giận, thấp giọng oán trách: “Đau muốn chết! Sao lại nói tớ ngốc?”

“Không nói chuyện này nữa!” Trần Hiểu Ý phất tay, ra vẻ không muốn so đo với tiểu nhân: “Tiểu Ninh Ninh, kỳ nghỉ tới có muốn đi leo núi không?”

Bạch Nhạc Ninh còn chưa kịp nói gì thì Bạc Cảnh đã nói chuyện xong với giáo viên rồi, cô hơi chần chừ, bối rối nhìn Trần Hiểu Ý: “Tớ sẽ trả lời sau nhé!”, sau đó lại chạy theo Bạc Cảnh vào lớp học.

Đúng như những gì đã tưởng tượng, trong lớp học đã sớm vỡ òa, từ khi Bạc Cảnh bước vào, mọi người bên trong liền xì xào bàn tán, bởi vì chủ nhiệm lớp, cha Trần và Bạc Cảnh đã đứng che khuất Bạch Nhạc Ninh cho nên dù mọi người trong lớp có cố gắng rướn cổ cũng không thấy rõ rốt cuộc Bạc Cảnh là phụ huynh của ai, chờ đến khi anh dắt tay Bạch Nhạc Ninh bước vào thì chủ nhiệm lớp mới bắt đầu giới thiệu.

Lúc này đám quỷ nhỏ rốt cuộc mới biết rõ, thì ra là anh trai của Bạch Nhạc Ninh.

Có một bạn học nữ bởi vì hâm mộ nên nhỏ giọng nói: “Thật là hạnh phúc, Bạch Nhạc Ninh đã rất xinh đẹp, không ngờ anh trai của cô ấy cũng đẹp như vậy, thật là tuyệt diệu!”

Trước khi ra ngoài, mẹ Lý đã cẩn thận giúp Bạch Nhạc Ninh ăn mặc tử tế, khiến cho ai ai cũng không cách nào cự tuyệt được niềm yêu thích, sự ngưỡng mộ và ghen tị đối với cô.

Chờ tất cả phụ huynh và học sinh ngồi ngay ngắn vào vị trí của mình thì cuộc họp mới bắt đầu diễn ra theo khuôn khổ từ trước đến nay, nội dung cực kỳ nhàm chán, một vài phụ huynh vẫn chưa trải qua cho nên cũng chưa chuẩn bị tâm lý tốt, vừa khó chịu ngồi nghe chủ nhiệm báo cáo chi tiết tình hình tổng kết cuối kỳ và triển vọng trong tương lai, vừa phải trưng ra khuôn mặt vui vẻ, thế nhưng trong lòng lại không ngừng gào thét, tại sao còn chưa nói đến con của tôi?

Đây cũng là lần đầu tiên Bạc Cảnh đi họp phụ huynh, chẳng qua là cảm giác mới lạ cũng không kéo dài quá lâu, anh lại đem ý định báo cáo với chủ nhiệm lớp chuyển đến hai mẹ con ngồi phía sau.

Trước đó Ninh Ninh cũng đã nói một lần, phụ huynh ngồi theo vị trí của học sinh, cho nên sau lưng đã có một cậu nhóc dùng đôi mắt trâu trừng anh nửa tiếng rồi, chắc hẳn là ‘tiểu tử thú’ hay bắt nạt Ninh Ninh đây mà.

Lại qua thêm một tiếng đồng hồ, cuối cùng thì chủ nhiệm lớp cũng nói xong tất cả mọi vấn đề, cũng không quên khen ngợi và khích lệ mỗi một học sinh trong lớp.

“Vậy bây giờ xin mời quý phụ huynh ra về, ai có vấn đề gì thắc mắc thì cứ trực tiếp hỏi tôi!”

Lời nói của giáo viên chủ nhiệm khiến cho tất cả đám phụ huynh học sinh như trút được gánh nặng, đồng loạt thở ra một hơi ngọt ngào, sau đó lục đục kéo ra khỏi lớp học, dưới sự hướng dẫn của đám trẻ, tất cả đồng loạt kéo nhau xuống sân trường.

3. Chương 3

Vừa ra khỏi phòng học, Trần Hiểu Ý liếc mắt trong đám người đã tìm thấy Bạch Nhạc Ninh, cô bé kéo tay ba mình chạy qua, vỗ vỗ lưng Bạch Nhạc Ninh, chờ cô quay lại liền hỏi: “Có muốn về cùng hay không?”

Bạch Nhạc Ninh lắc lắc cánh tay Bạc Cảnh như muốn hỏi ý kiến của anh.

Bạc Cảnh không vội trả lời, chỉ cười hỏi Trần Hiểu Ý: “Em chính là tiểu Ý Ý mà Ninh Ninh nhà anh vẫn hay nhắc đó sao?”

Oa, tiểu Ninh Ninh thật đúng là bạn chí cốt nha, lại hay nhắc tới mình trước mặt anh đẹp trai này?

Trần Hiếu Ý tùy tiện khoác tay Bạch Nhạc Ninh, cười hì hì tự giới thiệu bản thân: “Xin chào anh trai của Ninh Ninh! Em là Trần Hiếu Ý, bạn tốt nhất của tiểu Ninh Ninh!” Sau đó cô xoay người ôm lấy cha mình: “Đây là ba em!”

Bạc Cảnh nhướn mày, cười với cô rồi vươn tay ra với cha Trần: “Chào chú Trần, lần trước chú đến Bạch thị, chúng ta đã gặp nhau rồi!”

Bởi vì trên mọi phương diện, Bạc Cảnh đều thể hiện rất xuất sắc, dựa vào thành tích của anh thì cũng không cần lo lắng với những kỳ thi, cho nên vừa mới hết năm học thì cha Bạch đã để cho anh ở bên cạnh mình học tập, trước mắt là phải học tập, không phải là học cách làm thế nào để kinh doanh một công ty mà phải học từ những nền tảng cơ bản nhất, giúp ông sắp xếp lại một số tài liệu của khách hàng, cũng thuận tiện làm quen một chút với những đối tác của công ty xây dựng Bạch thị.

Mà cha Trần chính là một trong số đó.

Bắt tay với Bạc Cảnh, cha Trần cười ôn hòa nói: “Đúng vậy, tôi cứ tưởng ngày hôm nay sẽ gặp ông Bạch, không ngờ lại là cậu, chắc hẳn là ông Bạch đang rất bận rộn phải không?”

Bạc Cảnh chỉ cười không đáp, cha Trần cũng không hỏi nữa, vì vậy bốn người làm thành một nhóm, đều có ý định đi xuống lầu.

Trần Hiếu Ý kéo tay Bạch Nhạc Ninh lui về phía sau vài bước, lặng lẽ hỏi: “Sao hôm nay ba cậu không tới? Ông ấy bận việc gì sao?”

Bạch Nhạc Ninh gật đầu: “Ừ, tớ còn tức giận với ông ấy nữa đấy!”

Trần Hiếu Ý tỏ vẻ hiểu rõ: “Tớ đã nói với cậu rồi, hôm nay vốn dĩ là mẹ tớ sẽ đến họp, nhưng ba tớ lại bảo là để ông ấy đi, tiện thể ôn chuyện cùng với một người, aiz, người đó có khi nào là ba của cậu không?”

Cách đây không lâu, công ty của cha Trần có qua lại với công ty xây dựng Bạch thị cho nên hai cô con gái của hai nhà cũng đều quen biết nhau, hơn nữa ở trước mặt bạn thân, Bạch Nhạc Ninh cũng không lảng tránh khi nhắc tới ba mình, cho nên khi Trần Hiếu Ý nghe baba nói muốn thay mặt công ty đến trao đổi hợp đồng cùng với công ty xây dựng Bạch thị thì cô còn đặc biệt nói rằng mình và Bạch Nhạc Ninh không chỉ là bạn cùng lớp mà còn là bạn thân.

Đáng tiếc, cha Bạch là một người làm việc công tư phân minh, cho dù quan hệ của con gái bảo bối với con gái của đối tác không tầm thường, thế nhưng ông cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi thái độ, cho nên khi cha Trần khéo léo nhắc tới chuyện này thì cha Bạch cũng chỉ nhiệt tình chiêu đãi ông ta chứ cũng không đồng ý với yêu cầu cung cấp vượt quá định mức 5% của đối phương.

Gặp phải ‘móng tay mềm’ (*) có chừng mực như vậy khiến tâm tình của cha Trần không được tốt lắm, vốn định nhân dịp họp phụ huynh ngày hôm nay thử một lần nữa, lại không ngờ cha Bạch quá mức bận rộn, không có cách nào tới được.

(*) móng tay mềm: Ẩn dụ sự từ chối hoặc chỉ trích [theo baidu]

Bạch Nhạc Ninh và Trần Hiếu Ý kéo dài khoảng cách của bọn họ, cho đến khi hai người phía trước không thể nghe thấy gì, Trần Hiếu Ý mới bĩu môi nói: “Baba của tớ vẫn chưa hết hy vọng đâu, cậu nhìn ông ấy xem, tám phần lại muốn tranh thủ tìm cảm với anh trai cậu rồi!”

Hai đứa nhỏ thì thầm ở phía sau, hai người phía trước một già một trẻ lại đang người lùi ta tiến, âm thầm so chiêu, chỉ chốc lát sau, bởi vì Trần Hiếu Ý đạt thành tích cao nhất ba khoa cho nên giáo viên chủ nhiệm gọi lại, cha Trần bắt buộc dĩ cũng phải đi theo để nghe cô giáo phát biểu, nhờ vậy mà Bạc Cảnh mới có cơ hội trở về bên cạnh con cừu nhỏ của mình.

Chẳng qua là con cừu nhỏ này khiến người ta vô cùng yêu thích, vẫn chưa đi được một nửa sân trường mà đã có rất nhiều bé trai vây quanh cô, Bạc Cảnh không tiện nắm khư khư lấy tay cô, vậy nên cũng dứt khoát để cho cô tự do, còn mình chỉ việc đứng bên cạnh trông chừng.

Vậy mà, sự ưu tú của Bạc Cảnh cũng không hề bị xem nhẹ, lúc anh vừa đi tới dưới tán cây để đợi thì ngay lập tức lại có một đám nữ sinh nhỏ khoảng độ mười tuổi bỗng hào hứng vọt về phía anh, hỏi han lung tung.

Bạc Cạnh chỉ trả lời mấy vấn đề râu ria, cũng không thêm để ý đến đối phương nhỏ hơn mình mấy tuổi, anh vẫn trưng ra cái vẻ mặt lạnh nhạt khó gần như thường ngày, anh tỏ thái độ rất chừng mực, không để lại ấn tượng quá mức cao ngạo trong lòng những cô nhóc này, thế nhưng cũng không để cho bất kỳ người nào cảm thấy mình được đặc biệt coi trọng.

Mấy cô bé thấy mình hỏi nhiều như vậy mà có lúc Bạc Cạnh sẽ không trả lời, cũng không thấy anh nói gì nhiều, trong lòng lại cảm thấy có vẻ chênh lệch so với hình tượng những anh chàng đẹp trai hào quang tỏa sáng bốn bề, cho nên cũng không tự giác mà lùi lại, chỉ dám đứng nhìn từ xa chứ không dám tiến lại quá gần, thế nhưng lại có một cô bé đôi mắt to tròn, vô cùng liều lĩnh đến gần hỏi: “Anh Bạch, anh có bạn gái chưa?”

Bạc Cạnh cũng không sửa lại cách cô nhóc gọi sai họ của mình, chỉ trả lời đơn giản: “Đang đợi.”

Mấy cô bé mở mắt nhìn nhau nhưng chẳng ai hiểu ý của anh.

Lúc này, bỗng nghe một giọng ngọt ngào vang lên: “Anh Bạc, chúng ta về thôi!”

Mặc dù Bạch Nhạc Ninh vội vàng nói chuyện với đám bạn thế nhưng cô vẫn chú ý tới Bạc Cạnh, lại trông thấy nhiều nữ sinh vây quanh anh như vậy, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, anh Bạc là của cô, mấy người này không được đứng gần như vậy!

Nghĩ vậy, hai tay của cô tựa như cố ý, đẩy đám bạn học ra, sau đó vọt tới trước mặt Bạc Cạnh, nói xong những lời này thì ngay lập tức kéo tay Bạc Cạnh rời đi.

Nhưng có người lại không muốn để cho cô được như ý.

“Ninh Ninh ngốc, không cho cậu đi! Cậu đứng lại đó cho tôi!”

Bạc Cạnh và Bạch Nhạc Ninh cùng quay đầu lại, nhìn về bé trai đang thở hổn hển chạy tới gần.

“Cậu làm gì mà vừa trông thấy tôi đã bỏ chạy?” Vẻ mặt của cậu nhóc không được tự nhiên, tức giận nhìn chằm chằm Bạc Cạnh: “Bởi vì anh ta sao? Anh ta là ai?”

Bạch Nhạc Ninh từ trước tới giờ vẫn luôn mang theo khuôn mặt ngọt ngào vui vẻ, giờ phút này bỗng nhiên biến sắc, hung hăng quát to: “Lại là cậu! Tôi mới không thêm nói nhiều với cậu! Anh Bạc là ai mà cứ tới cậu?”

Bạc Cạnh cong môi cười khê.

Thế nhưng nụ cười này lại khiến cho Lục Vệnh cảm thấy tức tối: “Anh cười cái gì?”

“Ồ?” Bạc Cạnh vui vẻ hô lên, lại hứng thú quan sát tên quỷ nhỏ vẫn luôn trừng mắt nhìn anh chằm chằm từ lúc anh vừa bước vào phòng học cho tới giờ: “Tôi không cười gì hết!”

Lục Vệnh cảm thấy hình như đối phương đang coi thường mình: “Anh là anh trai của Ninh Ninh ngốc sao?” Giọng nói không che giấu được mùi dấm chua

nồng đậm.

Bạc Cạnh đã hiểu rõ, quả nhiên vẫn là một bình dấm chua còn non nớt.

Sau khi quan sát nửa buổi, cộng thêm lời nói của Bạch Nhạc Ninh ngày hôm qua, Bạc Cạnh đã xác định, cái tên quỷ nhỏ vẫn luôn không cam lòng mà đi ghen tức với mình này có cảm tình với bảo bối nhà anh, bắt nạt Ninh Ninh chẳng qua là vì muốn để cô chú ý tới mà thôi.

Nhưng mà, tên nhóc này không cảm thấy ở độ tuổi này mà ghen thì vẫn còn quá sớm sao? Còn nữa, cái cách mà cậu ta bắt nạt cô bé để lôi kéo sự chú ý cũng đã xưa rồi, chẳng lẽ không sợ phản tác dụng, làm cho người ta càng thêm ghét mình hơn sao?

Vì vậy, Bạc Cạnh cũng rất thản nhiên nhìn thẳng vào mắt ‘tình địch nhỏ’, buông lời khiêu chiến: “Nếu như tôi là anh ruột của Ninh Ninh, chỉ sợ rằng lúc nghe cậu gọi ‘Ninh Ninh ngốc’ thì tôi đã đánh cho cậu to đầu rồi.”

Mà trên thực tế, lấy số tuổi của Ninh Ninh ra mà nói thì bây giờ Bạc Cạnh bắt đầu ghen hình như vẫn còn quá sớm...

Lục Vính càng cố gắng trừng mắt nhìn anh, chỉ hận không thể đục thủng hai lỗ ở trên người anh: “Vừa rồi tôi mới hỏi ba rồi, ba tôi nói đồng sự trưởng Bạch không có con trai, anh là anh trai ở đâu rồi xuống vậy? Anh, anh...” Đột nhiên nhớ tới một từ mà cha mình vẫn thường hay nói, Lục Vính ngay lập tức đem ra dùng: “Anh kỳ tâm khả nghị!” [1]

[1] có ý đồ xấu.

Bạch Nhạc Ninh giận đỏ mắt: “Cậu bảo tôi ngốc một lần nữa thì tôi sẽ đi mách cô giáo Vương đấy! Còn nữa, anh Bạc không phải như cậu nói, cậu là đang nói xấu người tốt!”

Lục Vính đối mặt với cô thì vẻ mặt lại hoàn toàn thay đổi so với khi nói chuyện với Bạc Cạnh, cậu nhóc cười ngả ngớn chớp mắt vài cái: “Cậu mách đi, tôi chẳng sợ!”

Bạch Nhạc Ninh vừa tức vừa nóng, cô nắm chặt cánh tay của Bạc Cạnh, đứng ở bên cạnh hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm Lục Vính.

Lục Vính cũng chẳng sợ, ngược lại chỉ giống như một lão hổ bị đốt đuôi, nhìn Bạc Cạnh quát: “Buông tay Ninh Ninh ngốc ra! Anh cũng không phải là anh ruột của cậu ấy, tại sao lại nắm tay cậu ấy? Còn nữa, tại sao anh lại đi hợp phụ huynh cho cậu ấy? Quan hệ giữa hai người là thế nào?”

Bạc Cạnh cố tình ra vẻ trầm ngâm, sau đó lại thành thực nói: “Quá nhiều câu hỏi, xin lỗi tôi không có cách nào trả lời được, thế nhưng tôi cũng có thể nói rõ cho cậu biết vì sao tôi có thể đi hợp phụ huynh cho Ninh Ninh.” Anh khom người, ghé sát vào tai Lục Vính, nói một câu khiến cậu nhóc tức chết: “Bởi vì đây là do bố vợ tương lai của tôi giao phó!”

Lục Vính tròn to mắt nhìn nụ cười phớt phớt gió xuân của Bạc Cạnh, lại giống như đang quát thẳng vào mặt mình, sau đó lại nhìn anh thản nhiên nắm tay Bạch Nhạc Ninh ra khỏi sân trường.

Học kỳ mới bắt đầu, chẳng biết tại sao mà hai ngày liên tiếp không thấy Lục Vính đi học, vậy nên bàn học sau lưng Bạch Nhạc Ninh cũng trống không hai ngày, sau đó giáo viên chủ nhiệm lại nói với mọi người là trong lúc nghỉ hè, Lục Vính đã làm xong thủ tục xin thôi học rồi.

Chẳng bao lâu, chỗ ngồi phía sau Bạch Nhạc Ninh đã được sắp xếp ột cô học sinh nhỏ hoạt bát đáng yêu, cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, cũng không buồn hỏi vì sao đang yên đang lành mà Lục Vính lại đột nhiên nghỉ học.

Sau này, mật thám Trần Hiểu Ý không biết dò la tin tức từ nơi nào mà biết được, bảo là do ba mẹ của Lục Vính ly hôn, phát sinh nhiều thứ lằng nhằng rắc rối cho nên đã đưa cậu ta ra nước ngoài định cư với bà nội, để cậu ta ra nước ngoài học.

“Thật đáng tiếc, kể cho cậu nghe, anh tớ bảo, lớp chúng ta khó khăn lắm mới có thể đào tạo ra được một ‘tiểu soái ca’ dám đứng lên chống lại anh Bạc nhà cậu, chắc chắn, thật là lãng phí mà.” Trần Hiểu Ý chép miệng, như thể đây là ‘chuyện đáng tiếc nhất trong thiên hạ’ vậy.

Cũng từ sau buổi họp phụ huynh hôm đó, Trần Hiểu Ý mới biết Bạc Cạnh học cùng trường với anh trai mình, hơn nữa, ở trường học của bọn họ, Bạc Cạnh quả thật là ‘oai phong một cõi’.

Chẳng qua là Bạch Nhạc Ninh không để ý tới mấy chuyện nhỏ nhặt này, cái cô quan tâm chính là Bạc Cạnh chỉ cần dùng một chiêu đã có thể chiến thắng pháp bảo.

Kể từ khi buổi họp phụ huynh kết thúc, cho dù Bạch Nhạc Ninh có hỏi thẳng hay là hỏi khéo thế nào thì Bạc Cạnh cũng không nói cho cô biết anh đã dùng cách gì để đối phó với Lục Vính phách lối đó, thậm chí ngay cả một câu cũng không chịu hé răng.

“Nói em biết đi mà, nói cho em biết đi!” Bạch Nhạc Ninh lượn tới lượn lui trước mặt Bạc Cạnh: “Người ta rất tò mò nha!”

Bạc Cạnh khẽ nhếch môi, nói một câu chẳng liên quan: “Bé con, lớn nhanh một chút đi!”

Ninh Ninh lớn nhanh một chút đi! Anh thật sự..... đã sớm coi em là.....

Thời gian cứ thế trôi đi, thoáng một cái đã qua sáu năm.

Bạch Nhạc Ninh vừa lên cấp hai, thân thể đã bắt đầu trở mã, cũng kéo theo rất nhiều phiền não, mà trong nhà chỉ có hai người đàn ông, có rất nhiều chuyện cô không thể nói với bọn họ, đặc biệt là Bạc Cạnh không có quan hệ máu mủ.

Vừa nghĩ tới Bạc Cạnh, Bạch Nhạc Ninh lại đặt xuống chiếc kẹp cravat mà cô đã phải đi lựa nhiều chỗ mới ưng ý, còn tự cho là nó sẽ làm tăng thêm khí chất của anh, không khỏi nhớ tới chuyện ngày hôm qua.

Aiz aiz, anh Bạc vậy mà lại nói với cô, món quà sinh nhật mà anh muốn, chính là cô trở thành bạn gái của anh!

Loại chuyện như vậy, loại chuyện như vậy. . . Mặc dù cô rất thích anh, từ nhỏ tới giờ vẫn luôn hy vọng sau này lớn lên sẽ trở thành vợ của anh, thế nhưng, thế nhưng. . . làm ơn đi, cô cũng chỉ mới mười ba tuổi mà thôi! Anh Bạc lại muốn lừa đem cô về sớm như vậy, có phải là đã quá gấp gáp rồi hay không?

Bạch Nhạc Ninh vỗ vỗ khuôn mặt nóng ran của mình, cầm chiếc kẹp cravat mà cô chọn mãi mới ưng ý, đặt vào chiếc hộp nhỏ, do dự một hồi rồi mới nguệch ngoạc viết lên một tờ giấy nhỏ ba chữ ‘Em đồng ý!’, sau đó bỏ vào trong hộp rồi cẩn thận đóng lại.

Ừ, thật ra thì cô còn nhỏ cũng chẳng sao, giống như Ý Ý đã từng nói, anh Bạc đã hơn hai mươi tuổi mà vóc dáng lại tốt như vậy, nếu không phải trên người đã cộp mác ‘chỉ dành riêng cho Bạch Nhạc Ninh’ thì đã sớm bị người khác đoạt mất rồi!

Lại nói, trung học có bạn trai cũng không phải là sớm, rất nhiều bạn học cũng đã trải qua chuyện yêu đương không kém gì cô! Ngay cả Ý Ý cũng đã có vài gã bạn trai rồi.

Nghĩ vậy, Bạch Nhạc Ninh vừa xấu hổ lại đỏ mặt, cuối cùng xác định quần áo và đầu tóc của mình không có vấn đề gì thì mới đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Đi xuống dưới lầu, cô chỉ thấy trên bàn ăn chính tề có ba phần bánh mì nướng, cha cô và Bạc Cạnh đều ngồi ở đây thế nhưng cũng chưa đụng vào một miếng nào.

Bạch Nhạc Ninh siết chặt hộp quà trong tay, sau khi ngồi xuống thì sắc mặt ửng hồng, nhỏ giọng nói với Bạc Cạnh: “Anh Bạc, sinh nhật vui vẻ!”

Bạc Cạnh đã thi đậu vào sở nghiên cứu, đang ngồi bên cạnh vừa đọc báo, vừa trao đổi với cha Bạch về một số vấn đề kinh doanh thời gian gần đây, anh còn nêu ra ý kiến của mình về một số chi tiết, cho nên nhân lúc cha Bạch còn chưa nói tới chuyện công ty thì lại nghe thấy Bạch Nhạc Ninh chúc mừng sinh nhật mình, anh cười rồi đặt báo xuống bàn, mở miệng đầy hàm ý: “Ninh Ninh đã chuẩn bị xong món quà mà anh muốn rồi sao?”

Bạch Nhạc Ninh cúi thấp đầu, từ góc độ của Bạc Cạnh có thể thấy vành tai và cổ của cô đã đỏ bừng một mảnh, anh biết, nguyện vọng sinh nhật của mình sắp trở thành hiện thực rồi.

“Thì ra hôm nay là sinh nhật của tiểu Cạnh sao? Haha, con bé Ninh Ninh này, sao lại không nói cho baba một tiếng?” Cha Bạch cười trêu con gái: “Sao thế, năm nay lại còn đặc biệt hứa hẹn cái gì với anh Bạc của con sao? Đừng nói là con mạnh miệng mà lại làm không được cho nên mới khấn trương như vậy nhé? Ba nhớ lúc trước con còn trực tiếp bỏ nhào vào trong ngực của tiểu Cạnh, còn bảo là muốn náo nhiệt để chúc nó sinh nhật vui vẻ, báo hại lỗ tai của chúng ta suýt chút nữa thì bị điếc luôn.”

“Baba lại chọc con!” Bạch Nhạc Ninh không biết phải cãi lại thế nào, chỉ đặt hộp quà lên bàn rồi đẩy về phía Bạc Cạnh.

Bạc Cạnh cầm chiếc hộp nho nhỏ xinh xắn lên, cũng không vội mở ra, chẳng qua là chỉ mỉm cười, thần thần bí bí vuốt ve chiếc nơ ở phía trên.

Cha Bạch lại không để ý, chỉ giục con gái: “Mau ăn đi, cẩn thận trễ giờ học!”

Vội vã dùng xong bữa sáng, Bạch Nhạc Ninh hôn nhẹ lên mặt baba, sau đó lại lui ra mấy bước, xấu hổ khẽ đặt một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước xuống mặt Bạc Cạnh rồi vội vàng ôm cặp sách, nói một câu: “Con

đi đây, báỉ bai!” sau đó cũng không quay đầu lại, ba bước gộp thành một, vội vã ra khỏi phòng ăn, ngay cả một câu ‘đi đường cẩn thận’ của cha Bạch cũng không lọt vào tai cô.

“Con bé này!”

Cha Bạch cười trách, quay đầu lại thấy vẻ mặt vui mừng thoải mái của Bạc Cạnh không hề giống như trong quá khứ, ông suy nghĩ một chút rồi bỗng dưng bừng tỉnh hiểu ra, không nhin được mà nghiêm mặt: “Thằng nhóc này! Nói mau, là ai tỏ tình trước?”

Thấy dáng vẻ xấu hổ nhút nhát của con gái kết hợp với nụ cười đắc ý như có như không của tiểu Cạnh, cha Bạch đã sớm phát hiện giữa bọn họ có gì đó, sao có thể không đoán ra được sự kỳ lạ bên trong? Chẳng qua đối với tình cảm giữa Bạc Cạnh và Bạch Nhạc Ninh, cha Bạch vẫn luôn cảm thấy rất vui mừng, dù sao Bạc Cạnh trên mọi phương diện đều rất xuất sắc, con rể như vậy thì có đốt đèn lồng cũng khó mà tìm được.

Nghe cha Bạch hỏi vậy, Bạc Cạnh nghiêm túc trả lời: “Tối hôm qua, là con nói trước.”

Từ tiểu học đã có không ít người theo đuổi Bạch Nhạc Ninh, mặc dù bọn họ cố tình dụ dỗ, cô cũng chưa từng để mắt tới bất kỳ nam sinh nào, nhưng càng lớn, vóc người của cô lại bắt đầu trở nên hấp dẫn, ngũ quan cũng càng thêm xinh đẹp, nam sinh cố tình ra tay với cô cũng không phải ít.

Anh hơn cô 9 tuổi, cái khoảng cách 9 tuổi này, mặc dù đủ để cho suy nghĩ của anh trở nên chín chắn để có thể chịu trách nhiệm với tình cảm của mình, thế nhưng sự chênh lệch này cũng khiến anh không thể nào ở bên cạnh cô từng giây từng phút, đuổi đi tất cả lũ ong bướm tơ tưởng đến cô, vậy nên anh làm sao có thể không vì mình mà suy tính?

Câu trả lời này khiến cho cha Bạch ngỡ ngàng: “Cái gì? Ta còn tưởng là Ninh Ninh sẽ thiếu kiên nhẫn trước cơ đấy. . .”

Cha Bạch suy nghĩ xuất thần một lúc lâu rồi lại đột nhiên nở nụ cười, nói: “Ninh Ninh sắp lên cấp ba, dù sao cũng không làm ảnh hưởng đến chuyện học của nó là tốt rồi, dù sao thì ta cũng không trông mong nó có thể thi đậu nguyện vọng một, nhưng kỳ thi cấp hai nhất định phải để nó thi bằng năng lực của mình, con cũng đã thi đậu vào sở nghiên cứu, bài vở cũng không quá nặng, rảnh rỗi thì giúp nó học, quan hệ hai đứa thế nào ta cũng không phản đối.” Tiếp đó ông lại đổi sang một vấn đề khác: “Tiểu Cạnh này, mau nói cho chú Bạch nghe xem, con định khi nào thì cưới Ninh Ninh đây?”

Hả? Kết giao còn giải thích được, chứ kết hôn thì có chút. . .

Bị truy sát trở tay không kịp, Bạc Cạnh miễn cưỡng cười cười, cố gắng bình tĩnh đáp: “Con đã suy nghĩ rồi, chờ Ninh Ninh tốt nghiệp đại học xong đã.”

Tại sao mọi chuyện lại phát triển theo hướng quỷ dị thế này? Chẳng phải những lúc như vậy chú Bạch sẽ phải nhảy dựng lên, dấm cho anh một cái, sau đó mới lấy lại bình tĩnh để đối mặt với chuyện con sói sắp thành công cướp mất công chúa bảo bối của nhà họ Bạch hay sao? Tại sao tất cả mọi quá trình đều đã bị lược bỏ, trực tiếp nhảy vọt đến vấn đề kết hôn thế này?

May mà Bạc Cạnh đã chứng kiến không ít chuyện đời, vậy nên lúc này mới không bị cái suy nghĩ quỷ dị của cha Bạch dắt mũi.

Vì vậy cha Bạch vô cùng hài lòng, vừa cầm bánh mì nướng trước mặt lên cắn một miếng, vừa dùng thân phận cha vợ tương lai truyền đạt mệnh lệnh: “Ninh Ninh chưa tốt nghiệp đại học thì cậu không được chạm vào nó, dù chỉ là một đầu ngón tay!”

Một người luôn có dáng vẻ ưu nhã như Bạc Cạnh suýt chút nữa thì mất khống chế mà cười phá lên, chẳng qua là khuôn mặt tuần tú cũng hơi ửng đỏ: “Khụ khụ. . . không cần chú Bạch nói thì con cũng sẽ làm như vậy!”

Trong giờ học, Bạch Nhạc Ninh nằm dài ở trên bàn học, buồn chán ỉu xìu nghịch nghịch mấy đầu ngón tay của mình, lúc đếm tới ngón áp út thì khuôn mặt của Trần Hiểu Ý bỗng nhiên phóng đại ở trước mặt cô: “Muốn đeo nhẫn rồi sao?”

Bạch Nhạc Ninh bị sự đột ngột này dọa cho giật mình, sau đó lại bị lời nói của cô nàng dọa hoảng hốt đến mức vội vàng nhìn xung quanh, sợ có ai nghe được.

Trần Hiểu Ý đứng đặc hươ tay: “Ồi hồn! Chuông reo rồi, tất cả mọi người đều đã ra sân học thể dục.”

Bởi vì trường sắp tổ chức dạ hội Giáng sinh cho nên giáo viên chủ nhiệm nhờ người nhắn hai cô ở phòng học chờ chỉ thị, nhân lúc giáo viên còn chưa tới bắt người, Trần Hiểu Ý đi vòng tới trước bàn của bạn tốt tám nhắm vài câu.

Cũng không biết có phải là ông trời đã định các cô trở thành khuê trung mật hữu hay không, Bạch Nhạc Ninh và Trần Hiểu Ý chơi với nhau từ hồi tiểu học, bảy năm trời vẫn luôn cùng trường cùng lớp, hơn nữa, sau khi lên cấp hai vẫn có thể trở thành bạn học, bởi vì các cô đã bàn về ngôi trường cấp hai nào mà mình dự định sẽ thi vào, sau đó chỉ cần thi tốt là được.

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ đấy!” Trần Hiểu Ý không cho Bạch Nhạc Ninh cơ hội nói dối: “Khai mau, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì? Chẳng lẽ. . . Anh Bạc

Nhà cậu không tìm được thú tính bộc phát, đem cậu nuốt vào trong bụng rồi sao?”

Bạc Nhạc Ninh lúng túng: “Cậu nói cái gì đấy! cái gì mà thú tính bộc phát nuốt vào trong bụng chứ? Nói bậy! Anh Bạc mới không phải là loại người như vậy đâu! Ý Ý, cậu mới bảy lớn mà trong đầu chỉ toàn mấy cái suy nghĩ thế này nhất định là bị bạn trai cậu dạy hư rồi!”

Trần Hiểu Ý vung tay: “À Thành rất thuần khiết, đến cả chuyện con con như nắm tay mà còn phải hỏi ý kiến tớ, so với anh Bạc nhà cậu, thật là khác biệt một trời một vực, tớ còn nhỏ lúc nhỏ, việc nắm tay cậu đều bị anh ấy độc chiếm rồi!”

Bạc Nhạc Ninh càng lúng túng hơn, mặt đỏ bừng y hệt như quả táo chín: “Tiểu Ý Ý, cậu mau ngậm miệng lại! cậu nói nữa thì tớ sẽ nghỉ chơi với cậu đấy!”

“Cũng đúng.” Trần Hiểu Ý vuốt cằm tự lự: “Tớ đến nhà cậu chơi cũng đã nhiều lần, cái lão trúc mã nhà cậu quả thật là có thể nhịn, vừa nhìn cũng biết anh ấy là một người kiên trì, chắc là còn có thể chống đỡ được thêm tám đến mười năm nữa cũng không thành vấn đề, thế nhưng tiểu Ninh Ninh nhà chúng ta ngon miệng như vậy, anh ấy thực sự có thể nhịn mà không ra tay với cậu sao? Rất khó! Rất khó nha ... aaa, đau!”

Bạc Nhạc Ninh hưng ác nhéo bạn tốt một cái rồi tức giận nói: “Cậu còn nói nữa, tớ bóp chết cậu!”

Nhưng cô vẫn không nhịn được mà ngoác miệng cười, trong chốc lát lại bàn đến chuyện khêu vũ trong tiệc giáng sinh: “Không ngoài ý muốn, chúng ta lại phải chủ trì buổi dạ hội, cậu đoán nam sinh nào sẽ hợp tác cùng với chúng ta? Có phải cái anh chàng tân sinh* cực kỳ đẹp trai vừa tới đó không?”

*học sinh mới.

Lễ hội giáng sinh năm ngoái cũng là do các cô và học sinh mới chủ trì tiết mục, lúc ấy, hợp tác với các cô là mấy đàn anh khóa trên, trong đó có một người nhân lúc còn đang khêu vũ lại đến tỏ tình với Ninh Ninh, đáng tiếc là đã bị Ninh Ninh khéo léo từ chối, năm nay mấy người đó đã lên cấp ba, cũng không còn cơ hội lên sân khấu biểu diễn nữa, chẳng biết năm nay là học sinh mới tham gia hay là học sinh cũ tham gia cho đủ số lượng nữa.

Bạc Nhạc Ninh cảm thấy loại chuyện này không thể nói trước được: “Không phải đàn em năm nhất thì cũng là bạn học năm hai, điều này còn phải đoán sao? Tiểu Ý ý, sao cậu vừa nghe thấy trai đẹp là sáng mắt lên thế? Coi chừng bạn trai cậu dính cậu vào thùng dấm đấy!”

Trần Hiểu Ý mở mồm ra là “Nam sinh đẹp trai”, cho dù Bạc Nhạc Ninh chẳng có hứng thú gì với những chuyện này, thế nhưng nghe đám nữ sinh cùng lớp bàn luận cũng quá nhiều rồi.

Thấy bạn tốt vẫn bất động như núi, Trần Hiểu Ý tức giận cảm thán: “Ờ, Ninh Ninh, tớ phát hiện tể bào hài hước của cậu càng ngày càng ít!”

Hai người rảnh rồi, câu được câu mất, lại cảm thấy có người đứng ở cửa phòng học, Trần Hiểu Ý từ trên bàn nhảy xuống, nhìn về phía cửa, lại đột nhiên vỗ tay khen ngợi: “Haha, tớ đã biết là sẽ có học sinh năm nhất mà.”

Bạch Nhạc Ninh tò mò nhìn theo ánh mắt của cô, lại thấy một nam sinh mặc đồng phục lại còn đeo huy hiệu năm nhất ở trước ngực, cậu ta đang lặng lẽ tựa vào cửa nhìn các cô, tư thế vô cùng tự tin, quần áo cũng rất chỉnh tề.

Thấy Bạch Nhạc Ninh và Trần Hiểu Ý đều quay đầu lại, cậu nam sinh khẽ khom người, vô cùng phong độ mà nhìn hai người, sau đó cất tiếng chào hỏi: “Chào hai người, giáo viên bảo tôi tới mời hai người đến phòng làm việc một chuyến.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tôi tên Từ Tinh Danh, sinh viên năm nhất, lớp ba, lễ hội lần này phiền hai người giúp đỡ nhiều rồi.” giọng nói rõ ràng, tướng mạo xuất chúng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn không giống với dáng vẻ nôn nóng của đa số nam sinh trung học khác.

Bạch Nhạc Ninh vội vàng đứng dậy, trong trường học, mỗi lần được đàn em khóa dưới cúi chào đều khiến cô cảm thấy ngượng ngùng, trừ việc lớn hơn người ta một buổi thì cô cũng chẳng có cái gì để khoe khoang cả.

Trần Hiểu Ý chột chột Bạch Nhạc Ninh, ghé sát vào tai cô biểu đạt sự kinh ngạc của mình: “VẬY mà không hề chảy nước miếng vì cậu!”

Cô vẫn nhớ buổi dạ hội năm ngoái, lần đầu tiên chính thức gặp mặt hai vị đàn anh khóa trên, ánh mắt bọn họ đều không kìm chế được mà dán chặt lên người Bạch Nhạc Ninh, thật sự là vẻ khuôn mặt của cô quá mức xinh đẹp, ai mà chả yêu thích cái đẹp, nhìn không chớp mắt cũng chỉ là chuyện thường tình, mà Trần Hiểu Ý lớn lên lại không giống Bạch Nhạc Ninh, phong cách của cô mát mẻ tự nhiên, lại không hề thiếu sức sống của tuổi trẻ, cũng khiến không ít người ái mộ.

Hôm nay toàn bộ tầm mắt của hai hoa khôi trung học này đều đổ dồn vào Từ Tinh Danh, vậy mà ngay cả mi mắt của cậu cũng không hề run rẩy.

4. Chương 4

Bạch Nhạc Ninh lén lút nhéo Trần Hiểu Ý một cái, sau đó đi tới cửa mới chợt phát hiện, cậu đàn em khóa dưới này của cô có thân hình thon dài, so với đám nam sinh đồng trang lứa thì cao hơn một cái đầu khiến cô không thể không ngẩng đầu lên:

“Bạn học Từ, cảm ơn cậu đã đến báo cho chúng tôi biết, nếu cậu có chuyện thì cứ đi trước đi, chúng tôi tự đến đó là được rồi.” Từ Tinh Danh cũng không nói nhiều, chỉ lễ phép cười nhẹ rồi xoay người rời đi.

Vừa đi được mấy bước lại chợt nhớ ra cái gì, cậu quay lại nói với Bạch Nhạc Ninh: “Đàn chị, nếu chị vẫn chưa chọn được ai thích hợp thì tôi thật lòng mời chị làm bạn nhảy, hy vọng chị sẽ chấp nhận, cảm ơn!” Nói xong, cậu lại lễ phép cúi chào một lần nữa rồi xoay gót chân, ưu nhã rời đi.

Trần Hiểu Ý huýt gió: “Wow! Sao nào, người đẹp Ninh Ninh nhà chúng ta có chấp nhận lời mời này không? Hay còn phải trở về thương lượng với lão trúc mã nhà cậu rồi mới quyết định đây?”

Phía sau lưng vẫn im lặng một lúc lâu, không đợi Bạch Nhạc Ninh trả lời, Trần Hiểu Ý đã quay đầu lại, trông thấy khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Nhạc Ninh đỏ bừng, ánh mắt thẫn thờ. “Này, không thể nào?” Trần Hiểu Ý kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ cậu thật sự bị trai đẹp hút hồn rồi sao? Chắc chắc chắc, xong rồi, lão trúc mã nhà cậu sẽ không vui đâu!”

Nói xong cô lại gõ gõ vào đầu mình: “Lại nói, sao tớ cứ có cảm giác cái tên Từ Tinh Danh đó quen mắt vậy nhỉ?”

“Trong mắt cậu, trai đẹp nào chả như nhau, dĩ nhiên là quen mắt rồi!” Sau khi hồi thần, Bạch Nhạc Ninh đẩy cô: “Còn không mau đi nữa? Giáo viên gọi chúng ta qua đó kìa!” Trần Hiểu Ý nhún nhún vai, hết cách rồi, ai bảo cô thích trai đẹp chứ?

Thật ra thì không chỉ riêng Trần Hiểu Ý cảm thấy Từ Tinh Danh quen mắt mà ngay cả Bạch Nhạc Ninh cũng cảm thấy hình như đã gặp cậu ta ở đâu rồi, nhất là giọng nói của Từ Tinh Danh, cộng thêm khuôn mặt đó khiến cho cô vừa liếc nhìn đã có cảm giác thân thiết.

Nụ cười của Từ Tinh Danh khiến tim cô đập loạn, kinh khủng hơn chính là cậu ta còn mời cô làm bạn nhảy, khiến cô luống cuống tay chân, hai má nóng bừng. Làm sao có thể như vậy? Rõ ràng là cô đã có anh Bạc rồi, sao có thể động lòng chứ? Chẳng lẽ cô là một người lãng nhãng thấy ai cũng yêu ư?

Bạch Nhạc Ninh cắn cắn môi, vấn đề này làm cô bối rối, đến tận khi tan học về nhà cũng không khá hơn, sự ngưng ngừng lúc sáng tặng quà cho Bạc Cảnh, giờ phút này đã hoàn toàn bị sự hoảng loạn đánh bại, nếu không phải là Bạc Cảnh đang ngồi trước mặt cô cười như có như không, chỉ e Bạch Nhạc Ninh vẫn còn đắm chìm trong cảm giác chán ghét này.

Từ lúc Bạch Nhạc Ninh vừa bước vào cửa, Bạc Cảnh đã tính toán chính xác thời gian cô trở về nên anh đã ngồi đợi ở trong phòng khách, chợt phát hiện cô không giống như mọi ngày, hơn nữa cái sự không bình thường này cũng không phải xuất phát từ anh – bạn trai vừa nhậm chức của cô.

Nói cách khác, cô nhóc này trông thấy anh mà không hề xấu hổ, thật sự là vô cùng kỳ lạ.

Nhân lúc Bạch Nhạc Ninh vẫn chưa lên tiếng, anh hôn trộm cô một cái rồi cười khê, chụp được nắm tay cô giật mình vùng lên, thuận thế ôm cô vào trong ngực: “Chẳng phải đã đồng ý làm bạn gái của anh rồi sao, sao lại còn hung dữ như vậy?”

Bạch Nhạc Ninh nghe thấy giọng nói của anh thì hai mắt tròn to, vội vàng rút tay mình về, sau đó ôm mặt Bạc Cảnh, ép buộc anh: “Đừng có cười! Ai da, không cho phép anh cười! Đúng, híp mắt lại! A, không đúng, tròn to một chút! Miệng! Không được cử động. . .A!”

Cuối cùng, cô hô lên: “Thật giống nha!” Bạc Cảnh nhướng mày: “Giống cái gì?”

Không thể nào! Quan hệ giữa hai người vừa mới được xác nhận mà cô gái nhỏ này đã dám động tay động chân với anh rồi?

Lúc sáng còn xấu hổ không dám nhìn anh, vậy mà bây giờ ở gần sát anh trong gang tấc mà cũng không thêm để ý chút nào, chỉ mới trôi qua mấy tiếng thôi mà, sao anh lại có cảm giác hoàn toàn khác thế này?

Lại nghe thấy cô kinh ngạc nói: “Thật là giống quá!” Bạc Cảnh nhẩn nại hỏi: “Giống cái gì?” Cô nhóc ngơ ngác nhìn anh: “Đàn em. . .” “Đàn em?”

Lần này Bạc Cảnh nheo mắt lại, nâng tờ giấy trong tay lên: “Bé con, anh cần lời giải thích của em!”

Rốt cuộc Bạch Nhạc Ninh cũng thoát ra khỏi cơn u mê, nhớ tới lúc sáng mình trả lời anh bằng tờ giấy này, chấp nhận nguyện vọng của anh, bây giờ cô mới giật mình xấu hổ: “A. . .”

Bạc Cảnh đương nhiên sẽ không cho cô cơ hội trốn tránh, anh kéo hai bàn tay đang che mặt của cô ra, dùng sức lực của bản thân áp Bạch Nhạc Ninh xuống ghế salon, từ trên cao nhìn xuống: “Nếu đã đồng ý thì không được phép đổi ý, nếu không anh sẽ phạt em!”

Nói xong, anh lấy công làm tư, hôn lên môi cô, lại còn cắn nhẹ một cái: “Giống thế này này!”

Bạch Nhạc Ninh xấu hổ không nói nên lời, một lúc sau mới nỉ non câu gì không nghe rõ. “Hả?” Bạc Cảnh không nghe được. “Cái gì?”

Bạc Cảnh vẫn nghe không rõ, nhưng anh đã có biện pháp: “Không nói rõ ràng thì anh sẽ tiếp tục phạt em đấy!” Bạch Nhạc Ninh hít sâu một hơi, ghé sát vào tai anh hét lên: “Em nói anh là sắc lang!”

Bạc Cảnh mỉm cười: “Mới thế này mà đã bảo là sắc lang, sau này anh còn làm những chuyện khác với em, đến lúc đó chắc là dọa em khóc ngất quá!”

Bạch Nhạc Ninh bỗng như được thần linh giúp đỡ, không biết lấy ở đâu ra sức lực lớn đẩy Bạc Cảnh đang đè trên người mình ra, tay chân luống cuống dịch ra chỗ khác trên ghế salon, về mặt nhìn anh có chút đề phòng: “Chẳng lẽ anh thật sự giống như tiểu Ý Ý nói, thú tính bộc phát muốn ăn em sao?”

Bạc Cảnh thất bại ôm trán than thở: “Rốt cuộc là bình thường hai đứa bọn em hay nói cái loại chuyện gì vậy. . .”

Anh cũng rất muốn ăn nhưng vấn đề là cô mới có bao nhiêu tuổi nha? Xua tan cảnh giác, Bạch Nhạc Ninh bấu môi, bỏ lại lên người Bạc Cảnh, nghiêng đầu nhẹ nhàng tựa vào vai anh: “Rõ ràng là anh. . .”

Nắm ngón tay bắt đầu hoạt động, liềm lĩnh uốn éo sau lưng lão trúc mã nhà cô: “Hừ, lấy mất nụ hôn đầu của người ta!” Bạc Cảnh không khỏi buồn cười nói:

“Nụ hôn đầu? Sao anh lại nhớ lúc ai đó tám tuổi thì đã trao nụ hôn đầu cho anh rồi nhỉ?” Bạch Nhạc Ninh không đồng ý nói: “Cái đó không tính!”

Bạc Cảnh giơ tay đầu hàng: “Được, không tính thì không tính, vậy

Ninh Ninh muốn anh đền nụ hôn đầu cho em thế nào?” Khóe mắt lại lộ ra ý cười xấu xa: “Hôn lại lên môi anh sao?”

Bạch Nhạc Ninh đánh vào tay anh, tức giận bò dậy, khóe mắt bắt đầu ươn ướt: “Anh bắt nạt em! Em không làm bạn gái của anh nữa! Gì chứ, bạn trai người ta đối xử tốt với bạn gái mình, anh Bạc thật quá đáng, mới vừa chấp nhận thì đã thay đổi rồi!”

Bạc Cảnh vội vàng kéo Bạch Nhạc Ninh, để đầu cô tựa vào trong ngực mình một lần nữa rồi ôm cô thật chặt như muốn vỗ về an ủi.

Một lúc sau, sắc mặt của anh lúng túng, ho khan vài tiếng rồi mới nói: “Ninh Ninh, anh chỉ là... rất vui...” Cho nên mới có chút đặc ý mà thôi.

Nữ vương Bạch Nhạc Ninh hừ một tiếng, tỏ vẻ miễn cưỡng chấp nhận lý do này.

Bạc Cảnh lại không ngừng cố gắng: “Anh xin lỗi có được không? Nếu không thì như vậy đi, để biểu đạt cho sự áy náy của mình, tuần sau là lễ Giáng sinh, anh sẽ hy sinh bộ xương già này, vì em xả thân, trở về trường cũ làm bạn nhảy của em được không?”

Bạch Nhạc Ninh hừ một tiếng: “Cũng biết mình già cơ đấy, đi làm gì ắt mất, em không thèm đâu!” Cô lại nghĩ tới Từ Tinh Danh: “Hơn nữa, đã có người mời em rồi, mặc dù là em chưa trả lời cậu ấy!”

Bạc Cảnh nheo mắt đầy nguy hiểm: “Là cái tên đàn em gì đó sao?”

Đàn ông ghen là chuyện đáng sợ nhất, từ nãy đến giờ mà anh vẫn còn để trong lòng câu nói lỡ lời của mình khi nãy.

Bạch Nhạc Ninh nhìn đông rồi lại nhìn tây, vô cùng chột dạ, cô cố gắng cứu vãn tình hình: “Không, không phải...Em đùa đấy! Thật ra...người ta còn là người dẫn chương trình nữa, không thể khiêu vũ... A, không đúng...”

Chết rồi, cô quên mất anh Bạc cũng từng học cùng trường với mình, đối với lễ hội Giáng sinh, anh tuyệt đối biết rõ như lòng bàn tay.

“Ninh Ninh yêu dấu...” Cánh tay của Bạc Cảnh mang theo sự uy hiếp, ôm chặt lấy eo của Bạch Nhạc Ninh: “Em càng nói vậy thì anh lại càng muốn đi, nếu không thì thế này, em nói cho anh biết cái người mà em bảo giống anh là ai, anh sẽ suy nghĩ một chút xem đêm Giáng sinh có nên tặng thêm hình phạt hay không?”

Mắt to trừng mắt nhỏ hết nửa ngày, cuối cùng, dưới sự kiên trì của Bạc Cảnh, Bạch Nhạc Ninh hoàn toàn tử trận: “Từ Tinh Danh.” Nói cũng chẳng sao, dù sao thì chắc anh Bạc sẽ không chạy đến trường học để hỏi thăm cái người này đâu nhỉ?

Ai ngờ, Bạc Cảnh lộ ra vẻ mặt ‘quả nhiên là thế’: “Anh đã sớm đoán ra là cái tên chỉ sợ thiên hạ không loạn này rồi!”

“Hả?”

Thấy Bạch Nhạc Ninh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, Bạc Cảnh giải thích: “Nó là em họ, con trai của dì anh, anh đã gặp nó vài lần rồi, chẳng qua là không ngờ nó sẽ chuyển tới đây để học, nhưng mà nó cũng đã có vị hôn thê trên danh nghĩa, mời em làm bạn nhảy chắc cũng chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì đâu.”

Năm đó, em gái của mẹ Bạc du học bên Mỹ đã trúng tiếng sét ái tình với một vị giáo sư hơn mình hai mươi tuổi, sau khi tốt nghiệp cũng không quan tâm đến sự phản đối của người nhà mà dứt khoát gả cho đối phương, không trở về nước. Mấy năm gần đây, bởi vì ông xã qua đời cho nên dì của anh mới đem con

traí về nước, nhiều năm trôi qua mà mối quan hệ đối với người trong gia đình cũng không bớt căng thẳng, trước mắt, hai mẹ con họ vẫn ở nhà bà ngoại của Bạc Cạnh.

Tiếc là Bạc Cạnh không thân thiết lắm với bên ngoại, anh biết, năm đó cha mình vội vàng cưới vợ mới khiến cho bà ngoại không vui, mà cha còn tự tử vì tình lại càng làm ảnh hưởng tới cách nhìn nhận của bà cụ đối với mình, vậy nên đám tang của ông cũng không thấy ai bên ngoại có mặt.

Bạch Nhạc Ninh đã sống cùng Bạc Cạnh hơn bảy năm, đối với những chuyện này cô cũng biết chút ít, bây giờ lại nghe anh nói Từ Tinh Danh là em họ anh, cô lập tức thở dài một hơi.

Thì ra cậu ta đã có vị hôn thê, vốn dĩ không phải là mình bị hấp dẫn mà là do trên người cậu ta có nét gì đó giống anh Bạc nhà cô.

Sau khi thả lỏng thần kinh đang căng thẳng, Bạch Nhạc Ninh không khỏi cảm thấy may mắn, cũng may là cô nói thật, nếu không, anh Bạc giỏi như vậy, lỡ thật sự trở thành bạn nhảy của mình, vậy thì một năm rưỡi sau này, đám bạn học tuyệt đối sẽ coi cô là phạm nhân mà tra khảo hàng ngày mất.

Nghĩ vậy, Bạch Nhạc Ninh không nhịn được mà hớn hờ: “Anh Bạc, em nói cho anh biết, anh phải giữ lời hứa đấy! Hôm đó em sẽ cố gắng về sớm để đón Giáng sinh với anh!”

Bạc Cạnh không nói, chỉ cười thầm trong lòng: Nhóc con, năm ngoái anh vừa phải vội vàng làm luận văn tốt nghiệp, vừa phải chuẩn bị thi vào sở nghiên cứu cho nên mới bỏ lỡ cơ hội làm bạn nhảy của em, em cho rằng năm nay anh sẽ tiếp tục phạm sai lầm sao?

Ngày thứ hai, Bạch Nhạc Ninh đang ở hội trường giúp đỡ cán bộ hội học sinh sắp xếp tổ chức lễ hội thì lại bắt gặp Từ Tinh Danh cũng đang ở đây phụ giúp một tay.

Năm nhất có Từ Tinh Danh, năm hai có Bạch Nhạc Ninh và Trần Hiểu Ý, dù ba người chỉ mặc đồng phục đơn giản nhưng lại dường như đang tỏa sáng, cho dù chỉ đứng im một chỗ không lên tiếng thì cũng có thể thu hút được đông đảo ánh mắt của mọi người.

Chẳng qua cũng không ai rảnh để chú ý tới ba người bọn họ, sự náo động nho nhỏ lúc đầu cũng dần dần tan biến, tất cả mọi người lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Cuối cùng, nhân lúc mọi người đang loay hoay bận rộn, không thể chú ý đến bọn họ, Bạch Nhạc Ninh mới lén lút đến gần Từ Tinh Danh, lịch sự từ chối lời mời của cậu:

“Bạn học Từ, thật xin lỗi, tôi nhảy không giỏi, sợ rằng không có cách nào làm bạn nhảy với cậu rồi!”

Sắc mặt của Từ Tinh Danh có chút biến hóa, nhưng chỉ trong chớp lát rồi lại nhàn nhạt đáp:

“Đàn chị, sau này gọi tôi là Từ Tinh Danh được rồi, dù sao sớm muộn gì cũng thành người một nhà, chị không cần khách khí thế đâu.”

Bạch Nhạc Ninh cắn môi, liều mạng kìm chế cảm giác tăng xông máu, không biết có phải là mình đang bị ánh mắt lạnh lùng của cậu đàn em này trêu chọc hay không, chẳng lẽ cậu ta cũng biết chuyện giữa mình và anh Bạc sao? Nếu không thì làm sao có thể nói ra những lời như thế?

Công tác tuyên truyền chuẩn bị cho buổi dạ hội cũng đã bắt đầu được tiến hành, thời gian một tuần nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đêm Giáng sinh rất nhanh cũng đã đến rồi.

Trong thời gian này, Bạch Nhạc Ninh đã từ chối vô số lời mời từ đám bạn học và đàn em trong trường, dù sao năm ngoái cô cũng không khiêu vũ, năm nay cũng vậy thôi.

Bên trong phòng hóa trang ở phía sau hội trường, Trần Hiểu Ý vừa chỉnh lại mái tóc giả, vừa kêu một cô bé đàn em bên cạnh giúp cô kéo khóa lễ phục lên.

Chờ lúc không có ai, Trần Hiểu Ý mới lặng lẽ hỏi Bạch Nhạc Ninh đang hóa trang: “Chồng yêu nhà cậu thật sự không đến sao? Hay là bây giờ cậu đồng ý lời mời của tên nhóc họ Từ kia đi!”

Từ trong miệng Bạch Nhạc Ninh, Trần Hiểu Ý đã dò ra được quan hệ giữa cô và Bạc Cạnh, đồng thời cũng biết Từ Tinh Danh là em họ của Bạc Cạnh, phản ứng của cô đối với chuyện này vô cùng trực tiếp: “Đã bảo là nhìn cậu ta rất quen mắt mà!”

Mặc dù có chút khinh thường Bạc Cạnh chẳng biết cách theo đuổi phụ nữ, thế nhưng Trần Hiểu Ý cũng phải suy nghĩ cho bạn tốt của mình, dù sao Bạch Nhạc Ninh không có bạn nhảy cũng tương đối nguy hiểm, tùy tiện lựa một nam sinh cũng có thể mạnh mẽ kéo cô lên sân nhảy, đây không phải là nỗi khổ tâm của Hộ Hoa Sứ Giả như cô sao, năm ngoái còn dựa vào mấy chiêu thức Không Thủ Đạo mới kéo được Bạch Nhạc Ninh ra khỏi đám đông, cuối cùng bọn họ phải trốn ra ngoài tường rào mới thoát được.

Năm nay chỉ sợ tình hình không mấy khả quan rồi. Trần Hiểu Ý nghe nói cái đám nam sinh bị từ chối kia đang hăm he chuẩn bị ra tay, mà cô còn phải đi theo bạn trai cho nên không thể quan tâm đến Bạch Nhạc Ninh giống như năm ngoái được. “Nếu không thì để tớ gọi anh tớ tới đi! Có còn hơn không!”

Trần Hiểu Ý búng tay một cái, cảm thấy cách này có vẻ được: “Được đấy! Để tớ đến gọi anh ấy tới . . .”
“Aiz, không cần đâu!”

Bạch Nhạc Ninh kéo tay cô: “Sao có thể như vậy được, anh cậu còn phải ở bên cạnh bạn gái đêm Giáng sinh chứ, đừng quấy rầy bọn họ.” Trần Hiểu Ý còn đang định nói gì thì lại nghe có tiếng gõ cửa bên ngoài: “Chuẩn bị xong chưa? Sắp bắt đầu rồi đấy!”

Bây giờ nói gì thì cũng trễ rồi, Trần Hiểu Ý và Bạch Nhạc Ninh chỉ đành phải mở cửa ra ngoài, trước khi bước lên sân khấu, Trần Hiểu Ý còn dặn đi dặn lại: “Nắm chắc thời cơ rồi chúng ta trốn ra ngoài tường rào nhé! Mặc dù hơi lạnh nhưng còn hơn là bị đám nam sinh lôi kéo!”

Bạch Nhạc Ninh gật đầu. Ai ngờ đúng lúc này, Từ Tinh Danh cũng đứng bên dưới đợi lên sân khấu như các cô lại nghe thấy, cậu chỉ chỉ vào màn che, mặt không chút biểu cảm nói với Bạch Nhạc Ninh: “Học sinh mới chúng tôi cũng biết năm ngoái hai người trốn ở đâu rồi, dù sao anh họ cũng đang ở ngoài đợi, cô không cần trốn đâu!”

Bạch Nhạc Ninh ngạc nhiên. Lúc hiệu trưởng đọc xong lời chào mừng lễ Giáng sinh thì màn sân khấu cũng được kéo ra, cô vội vàng chỉnh lại sắc mặt, để lộ ra nụ cười xinh đẹp, ba người dẫn chương trình cùng nhau bước lên sân khấu.

Nửa đầu buổi lễ là tiết mục văn nghệ của các lớp, lúc mọi người đang biểu diễn, Bạch Nhạc Ninh đứng ở phía sau, nương theo ánh đèn lúc ẩn lúc hiện tìm kiếm bóng dáng Bạc Cạnh.

Kết quả không cần tốn nhiều công sức, khi ánh mắt vừa nhìn đến hàng ghế đầu tiên thì cô đã trông thấy anh. Hàng đầu tiên? Sao anh Bạc có thể ngồi ở hàng đầu tiên?

Trần Hiểu Ý giải đáp nghi hoặc của cô: “Cậu quên rồi sao? Anh Bạc của cậu là ‘học sinh vinh dự’ của trường chúng ta, mấy cái huy chương vàng huy chương bạc, rồi cả mấy cái bằng khen ở trong phòng truyền thống của trường đều là công lao của anh ấy, cậu nghĩ, anh ấy quay về trường cũ, chẳng lẽ hiệu trưởng không cho anh ấy chút mặt mũi sao?”

Bạch Nhạc Ninh vô lực rên rỉ: “Chỉ sợ mọi người đều biết, cho nên tớ mới không muốn anh ấy tới đây đấy!”
Trần Hiểu Ý nói: “Có bạn trai ưu tú như vậy không tốt sao? Sao phải giấu giếm? Phải đem ra khoe chứ? Cậu đừng có hẹp hòi như vậy được không?”

Bạch Nhạc Ninh uể oải phát tay: “Cậu không hiểu đâu!” Chủ yếu là tuổi tác của bọn họ chênh lệch quá lớn, cô rất sợ nha! “Tớ thật sự không hiểu!”

Trần Hiểu Ý chỉnh lại gấu váy rồi lảo đảo bước lên sân khấu, tiếp tục giới thiệu chương trình cùng với một nam sinh khác. Sau vài lần giới thiệu chương trình, lần nào Bạch Nhạc Ninh bước lên sân khấu đều cảm giác được ánh mắt của Bạc Cạnh luôn dán chặt vào mình, vất vả lắm cô mới kết thúc được lời thoại của mình, sau đó liền vội vã nâng váy chuẩn bị bỏ trốn.

Nhưng hôm nay cô buộc phải trở thành trung tâm tỏa sáng của buổi lễ, bởi vì hiệu trưởng không muốn làm người ngoài cuộc cho nên lại nhảy lên sân khấu, dưới sự xôn xao của mọi người, hiệu trưởng đặc ý nói: “Mọi người chớ nóng vội, phải biết rằng, cho dù mọi người có để tôi lên sân khấu lần nữa thì tôi cũng không thể lên nữa đâu!”

Bên dưới càng trở nên xôn xao, pha lẫn cả những tiếng cười đùa. Bạc Cạnh nhẹ nhàng đứng dậy, thong thả bước lên trên sân khấu, đến trước mặt hiệu trưởng. Dưới ánh đèn, anh xoay mặt nhìn mọi người bên dưới, ngay lập tức, bốn phía đều trở nên yên tĩnh.

Hiệu trưởng dương dương tự đắc: “Thấy chưa, chẳng phải là mọi người đã quá nóng vội rồi sao? Để tôi giới thiệu một chút, chàng trai này chính là người đạt thành tích cao nhất kể từ khi tôi làm hiệu trưởng cho tới giờ, là người mang về nhiều vinh dự nhất cho trường chúng ta, đem huy chương và bằng khen lấp đầy cả phòng truyền thống, Bạc Cạnh!”

Phía dưới bỗng ‘Oa’ lên một tiếng, không biết là nữ sinh nào hét lên ‘đẹp trai quá’, sau đó, khắp cả hội trường trở nên oanh động, âm thanh huyền ảo vang dội ra khắp đại sảnh, đám nam sinh hưng phấn kích động, thậm chí có người còn yêu cầu vị niên trưởng truyền kỳ này nói một chút về kinh nghiệm học tập của mình, đám nữ sinh thì đa phần đều quan tâm đến chuyện ‘anh

đã có bạn nhảy chưa? có thể làm bạn nhảy với em không?’ hay những thứ đại loại như vậy.

Bạc Cạnh giơ tay ra hiệu mọi người yên lặng sau đó thản nhiên cười một tiếng: “Tôi nay chỉ có thể để ọi người thất vọng rồi, nguyện vọng ban đầu của tôi khi tới đây không phải là để cho hiệu trưởng đem mình làm cây cảnh đứng ở nơi này góp vui ọi người.” Giọng điệu có chút khó xử, tiếng cười bên dưới cứ thế nhỏ dần.

Trần Hiểu Ý vừa liều mạng kéo Bạch Nhạc Ninh đang muốn chạy trốn, cầu nhàu nói: “Vậy thì còn tới đây làm gì?”

Giống như đang trả lời vấn đề của cô, Bạc Cạnh tiếp tục quăng bom oanh tạc: “Thật ra thì tôi chỉ lấy thân phận học trò cũ về tham dự lễ hội Giáng sinh của trường mà thôi.” Đám đông bên dưới tuyệt đối im lặng, chờ đợi anh công bố đáp án.

Bạch Nhạc Ninh giùng giàng khổ sở cầu xin Trần Hiểu Ý, “Mau buông tớ ra! Tớ phải trốn....”

Từ Tĩnh Danh lặng lẽ liếc nhìn cô, sau đó trực tiếp kéo cô từ trong tay Trần Hiểu Ý bước lên trên sân khấu, đẩy vào trong ngực Bạc Cạnh, sau đó lại lui về phía sau, ung dung rời đi.

Lúc này Bạc Cạnh mới nói tiếp: “Bởi vì, ngoài mẹ tôi ra thì người phụ nữ quan trọng nhất của tôi cũng đang ở đây, mục đích tôi tới đây cũng chỉ có một, chính là để làm bạn nhảy với cô ấy.”

Buổi khiêu vũ sắp bắt đầu, dưới tầm mắt nóng rực của mọi người, Bạc Cạnh bình thản nắm chặt tay Bạch Nhạc Ninh, nhẹ nhàng khiêu vũ.

“Chẳng phải anh đã nói là sẽ không đến sao? Vậy còn bài luận văn của anh thì làm sao bây giờ?” Bạch Nhạc Ninh vừa được Bạc Cạnh ôm xoay một vòng, vừa nhỏ giọng oán trách: “Lần này anh hại em thê thảm rồi!”

Bạc Cạnh vô tội nói: “Anh chưa nói là anh sẽ không đến, anh chỉ nói là anh sẽ xem xét, còn về bài luận văn thì có thời gian sẽ từ từ viết, dù sao cũng không vội.”

Bạch Nhạc Ninh ghen hòng, “Anh...anh thật xấu xa.”

Bạc Cạnh cũng không giải thích, chỉ cười rồi ôm cô xoay một vòng, thoát khỏi sự chuyển động và dòm ngó của đám học sinh.

Hoa khôi trung học đã có bạn trai, hơn nữa lại còn là học trưởng Bạc Cạnh ưu tú như vậy, điều này khiến cho đám nam sinh sa sút tinh thần.

Bạc Cạnh mang đến sự huyền ảo rất lâu, đám nam sinh chưa xót thảo luận xem Bạc Cạnh có những điểm xuất sắc gì mà xứng với Bạch Nhạc Ninh, dù sao anh cũng đã lớn tuổi rồi, mà đám nữ sinh thì lại đưa tay ôm ngực, tưởng tượng mình là người con gái được Bạc Cạnh ôm vào lòng.

Nhưng Bạc Cạnh và Bạch Nhạc Ninh chỉ nhảy có một điệu, kết thúc điệu nhảy thứ nhất thì lui ra khỏi hội trường.

Đối với đám người có chút kích động, Trần Hiểu Ý thở dài, nói: “Cao thủ, quả nhiên là cao thủ, không ngờ lại dám mượn danh hiệu trưởng đến trường để ra oai phủ đầu tình địch, cũng nhân tiện gán cho Ninh Ninh cái mác ”vật sở hữu của Bạc Cạnh“, thật gian xảo! Nhìn xem, ngay cả hiệu trưởng cũng không biết nên nói gì cho phải nữa!”

Từ Tinh Danh nghe cô cảm thán, lại bất đắc dĩ nói: “Nghe nói từ nhỏ lòng dạ anh ta đã thâm sâu khó lường như vậy rồi, cũng không biết khoan dung độ lượng, tính ra đến bây giờ cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.”

Trần Hiểu Ý giả vờ loạng choạng suýt té để bày tỏ sự kinh ngạc của mình: “Hả? Cậu không lầm chứ? Nhưng mà lần nào Ninh Ninh cũng nói là tên kia đối xử rất tốt với cô ấy, lúc này cũng nhường nhịn dung túng cho cô ấy, cũng chẳng bao giờ tức giận, lúc nào cũng ở bên cạnh cưng chiều cô ấy...”

Từ Tinh Danh thấy Trần Hiểu Ý kinh ngạc tới mức này thì vội vàng nghĩ đến một câu ‘thật là hiếm thấy’, lại phát hiện cô cũng không khiêu vũ với bạn trai, trong lòng đột nhiên hiểu ra, không khỏi châm chọc nói: “Sao vậy? Lại chia tay với bạn trai rồi sao?”

Trần Hiểu Ý đành mặt: “Bất cả hai tay bị tôi bắt được, hừ, có gan bắt cả hai tay thì tôi sẽ làm hấn ta sáng mắt ra!”

Từ Tinh Danh nhướn mày, một lát sau mới thở dài vươn tay phải ra: “Đúng lúc tôi cũng chưa có bạn nhảy, chắc cô cũng không muốn bị một đám nam sinh đuổi đến không kịp trốn đúng không?” Nói cách khác, hai ta hãy phối hợp một chút, tránh cho bản thân gặp xui xẻo.

Trần Hiểu Ý cảm thấy bất đắc dĩ, mặc dù cô thật sự không muốn phải làm bạn nhảy với cái khối băng ngàn năm không tan này, nhưng trước mắt hình như cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, vì vậy, Trần Hiểu Ý đành phải dụi dằm đặt tay lên vai cậu, đồng thời cũng không quên nhắc nhở: “Nói trước, tôi đây là đang miễn cưỡng vì đôi bên, chẳng may có người hỏi...”

Từ Tinh Danh lạnh nhạt nói: “Không cần cô nhắc thì tôi cũng sẽ chủ động giải thích, tôi vẫn không nào tàn tới mức phát sinh quan hệ với đàn chị như vậy!”

Trần Hiểu Ý có chút tức giận, cô ghen hòng một hồi rồi mới hậm hực nói: “Thật ra thì, đầu óc anh em nhà cậu đều có vấn đề hết đúng không?”

5. Chương 5

Bạc Cạnh vinh dự được Trần Hiểu Ý phán ột câu ‘đầu óc có vấn đề’, sau khi dẫn Bạch Nhạc Ninh ra khỏi hội trường thì ngựa quen đường cũ, kéo cô tới khu vườn nhỏ đằng sau hội trường, ra khỏi trường bằng cổng sau.

Bạch Nhạc Ninh khoác áo măngtô dài, loạng choạng chạy theo phía sau anh một đoạn, lại chợt nhớ tới một vấn đề: “Anh Bạc khiêu vũ giỏi như vậy, lúc trước đã từng khiêu vũ với bao nhiêu người rồi?”

Bạc Cạnh trầm tư trong chốc lát rồi quảng cho cô một cái đáp án: “Không đếm được.”

Lễ hội Giáng sinh của trường bọn họ, nhìn thì tưởng như có thể tùy ý mời bạn nhảy, nhưng luật bất thành văn, cho dù là nam hay nữ, chỉ cần mời được một người, không cần biết là mình có thích đối phương hay không, nhưng một khi đã nhận lời mời vậy thì cũng đồng nghĩa với chuyện tạm thời đồng ý kết giao với họ cho đến học kỳ mới hoặc có thể là lâu hơn.

Bạch Nhạc Ninh vừa nghĩ đến chuyện đã từng có nữ sinh đỏ mặt, cùng khiêu vũ với Bạc Cạnh thì cô cảm thấy lông mi của mình như bị chải thêm một lớp mascara dày cộm, khiến ắt cô bị đau.

“Hoa tâm!” Cô thở phì phò nói ra hai chữ, như đang đánh giá hành động ‘lãng lơ’ của Bạc Cạnh năm đó.

Bạc Cạnh hiểu rõ cô nhóc này lại lên cơn ghen rồi, thế nhưng anh cũng không giải thích, cứ để cho cô hiểu lầm đi.

Bạch Nhạc Ninh xông mạnh về phía trước, lại phát hiện cái người bên cạnh mình cũng không thêm mở miệng giải thích như trong dự liệu, cô không khỏi càng thêm ủy khuất, nghĩ lung tung một hồi rồi lại bắt đầu rơi nước mắt: “Em không làm bạn gái của anh nữa!”

Bạc Cạnh kéo chiếc khăn quàng cổ từ trong áo khoác của cô ra rồi quây kín một lần nữa.

Bạch Nhạc Ninh giận dữ gạt khăn quàng cổ ra, ném lên trên người anh: “Em không thèm để ý đến anh nữa!”

Sau đó lại nghe được một giọng nói nhẹ tựa như gió đêm truyền đến: “Bởi vì chưa từng có, cho nên không thể đếm được.”

Bạch Nhạc Ninh hiển nhiên không thể chấp nhận cách giải thích này, cô cự tuyệt để Bạc Cạnh giúp mình quần khăn quàng cổ, buồn bực xông lên phía trước.

Bạc Cạnh túm được tay cô, vô cùng kiên nhẫn khuyên nhủ: “Ninh Ninh ngoan, em lạnh thì anh sẽ đau lòng.”

“Anh mới không đau lòng đâu.” Bạch Nhạc Ninh nước mắt lưng tròng níu lấy tay áo Bạc Cạnh, giống như đứa nhỏ đáng thương, dụi đầu vào trong ngực anh: “Bởi vì chúng ta quen nhau nên anh có thể bắt nạt em sao? Tại sao anh cứ thích bắt nạt em như vậy? Em thật nhớ anh Bạc dịu dàng của ngày xưa. . .”

Bạc Cạnh ôm mặt cô, hôn lên mái tóc cô: “Em phải làm quen với anh bây giờ, lúc trước chẳng qua anh chỉ đối với em như em gái thôi, em không cảm nhận được sự khác biệt đó sao?”

Bạch Nhạc Ninh lắc lắc đầu: “Em không hiểu! Em chỉ biết là anh đối với em không tốt! Chúng ta đừng làm người yêu nữa có được không? Anh Bạc mau trở về giống như lúc trước đi, có được hay không? Có được hay không?”

Hai câu ‘có được hay không’ liên tiếp vang lên, giống như tiếng lòng của một đứa trẻ mới lớn, không vì lý do gì cả, chỉ là đang tùy hứng làm nũng, cũng như đang nói với anh rằng, cô chỉ mới mười ba tuổi, còn chưa hiểu được suy nghĩ phức tạp của anh.

Quá sớm sao?

Bạc Cạnh không thừa nhận là do trong lòng anh có chút vội vàng, chỉ nghiêm mặt nói: “Nhìn anh! Nói cho anh biết, em có thật lòng muốn ở bên cạnh anh hay không? Nếu không thì anh sẽ lập tức để lại tất cả mọi thứ, sau đó quay trở về Anh quốc, không bao giờ quay lại nữa!”

Anh đành dùng thủ đoạn hèn hạ để đe dọa Bạch Nhạc Ninh, không cho phép cô trốn tránh tình cảm của mình.

Bạch Nhạc Ninh ngẩng đầu.

Ánh đèn từ trong hội trường phía xa xa hắt lên trên người bọn họ, đôi mắt Bạc Cạnh sáng lấp lánh, ánh mắt như muốn xuyên thấu trái tim cô.

Bạch Nhạc Ninh choáng váng, cô có cảm giác ánh mắt của Bạc Cạnh lúc thì như hóa thành một vũng nước, lúc thì lại biến thành một ngọn lửa cháy hừng hực, khiến cho cô không có cách nào chống cự được, suýt nữa bị trầm mê.

Bạch Nhạc Ninh hốt hoảng che mắt lại.

“Em không biết! Em không biết!” Cô chỉ có thể trốn tránh, cô không muốn để anh Bạc rời đi, cô cũng biết mình không thể rời xa anh.

“Không cho đi, không cho phép anh rời đi!” Cô chỉ có thể cậy mạnh gào thét, mặc dù cô hiểu một khi anh đã hạ quyết tâm thì không ai có thể ngăn cản được.

Bạc Cạnh lại nhìn thật sâu vào trong đôi mắt của cô: “Không muốn để cho anh đi sao? Em có lý do gì để giữ anh ở lại đây?”

Bạch Nhạc Ninh càng thêm hốt hoảng: “Đừng đi có được hay không? Em, em. . .” Cô bắt chập tất cả, cắn răng nói: “Vừa rồi em nói không phải sự thật, em thích anh Bạc, không muốn rời xa anh. . . Anh Bạc, em không tùy hứng nữa, em đồng ý với anh, anh nói gì em cũng đồng ý hết! Chỉ cần anh đừng đi, đừng đi. . .” Nói xong, cô lại muốn khóc, nước mắt cũng đã dâng lên khóe mi.

Nghe thấy lời thú nhận của Bạch Nhạc Ninh, Bạc Cảnh mừng rỡ không thôi, nhưng anh cũng không thể hiện rõ trên mặt, chỉ có chút kích động, ôm chặt lấy bảo bối mà anh muốn giữ cả đời: “Đây chính là do em lựa chọn, nếu em không thể rời xa anh, muốn ở bên cạnh anh, vậy thì phải làm quen với sự thay đổi của anh.”

Bạch Nhạc Ninh nâng đôi mắt ướt, dè dặt nhìn anh, bất an hỏi: “Nếu như em ngoan ngoãn nghe lời thì anh Bạc sẽ không đi Anh quốc nữa đúng không?”

Cô luôn cho rằng, năm đó cha mình không bán đi căn nhà của anh ở bên Anh quốc, mà những năm gần đây, Bạc Cảnh lại biểu hiện xuất sắc như vậy, điều này chứng minh rằng, không có nhà họ Bạc thì anh vẫn có thể sống tốt, khiến sâu trong lòng cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ anh sẽ rời đi, dù sao cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, mà trẻ nhỏ thì luôn có cảm giác không an toàn.

Bạc Cảnh dùng nụ hôn để gạt đi nỗi lo lắng của cô: “Chỉ cần em tiếp nhận anh.”

Có được sự cam đoan của anh, rốt cuộc Bạch Nhạc Ninh cũng thả lỏng, rồi lại chẳng biết phải làm sao, chỉ có thể để mặc cho anh tàn sát bữa bãi trên môi mình.

Cảm giác cô gái nhỏ trong ngực ngoan ngoãn đón nhận, Bạc Cảnh hiểu rõ, anh lại thắng một lần nữa rồi, hơn nữa lần này còn liên quan đến hạnh phúc suốt đời của anh.

Còn về phần quá trình. ĐỪNG hỏi anh quá trình thế nào, bởi vì anh chỉ cần hưởng thụ kết quả là được.

Mấy năm sau.

Nơi nào đó bên trong khuôn viên trường đại học C, hai cô gái xinh đẹp mang hai phong cách khác nhau đang không ngừng giằng co.

“Ninh Ninh, Ninh Ninh yêu dấu của tớ! Đi đi mà! Đi đi, đi đi!”

“Không đi!” Một người tỏ thái độ kiên quyết.

“Đi đi mà, đi đi! Dựa vào giao tình nhiều năm của chúng ta, cậu không thể giúp tớ lần này sao? Tớ đã thất tình nhiều lần rồi, chẳng lẽ cậu nhẫn tâm nhìn tớ sống cô đơn cả đời sao?” Một người không nhẽo cổ chấp nói.

Bạch Nhạc Ninh chần chừ: “Không được. . .”

“Đi đi đi đi! Chẳng qua chỉ là ăn một bữa cơm, hát karaoke một chút thôi mà, tại sao lại không thể đi? Ngày mai là cuối tuần rồi, tối nay chúng ta vui vẻ một chút đi!”

Không cần hoài nghi, hai cô gái xinh đẹp này chính là Bạch Nhạc Ninh – một người chẳng bao giờ muốn tham gia vào những buổi tiệc như thế này, và Trần Hiểu Ý – một người cho dù phải tìm đủ mọi cách cũng muốn tham gia bữa tiệc vui chơi như thế này, Bạch Nhạc Ninh vốn là hoa đã có chủ, không cần phải tham gia những bữa tiệc quan hệ hữu nghị, nhưng Trần Hiểu Ý lại nói cô đi một mình sẽ không an tâm, cho nên nhất định phải kéo đồng bọn theo cùng.

Bạch Nhạc Ninh suy nghĩ một chút, cũng hơi sợ tửu lượng của cô bạn thân này, chỉ cần uống say là sẽ nói lung tung, cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: “Để tớ gọi điện hỏi anh Bạc đã!”

Trần Hiểu Ý kinh ngạc: “Có lầm hay không vậy? Cậu bây giờ đã hai mươi rồi, không còn là đứa trẻ mười tuổi nữa đâu! Loại chuyện nhỏ nhặt này mà cũng phải gọi điện báo cáo ư?”

Bạch Nhạc Ninh thở dài: “Cậu cũng không phải không biết anh ấy nghiêm khắc thế nào. . .”

Trần Hiểu Ý trong lòng tràn đầy cảm phẫn: “Dĩ nhiên là tớ biết rồi! Nhưng mà cậu cũng không thể để cho lão trúc mã nham hiểm nhà cậu quản thúc mãi như thế được! Đến cả con cún cũng cần có thời gian tản bộ! Cậu so với cún còn trung thành hơn đấy!”

Bạch Nhạc Ninh bất mãn: “Trần – Hiểu – Ý! Cậu im miệng! Lại nói, anh Bạc không có già, anh ấy là tuổi trẻ tài cao!”

“Được rồi!” Trần Hiểu Ý liếc mắt nhìn cô đầy vẻ khinh thường, làm bạn tốt nhiều năm như vậy cũng không phải vô ích, chuyện gì liên quan đến Bạch Nhạc Ninh cô đều nhìn vào trong mắt, nhớ ở trong lòng, mà cái tên gian thương âm hiểm sắc lang Bạc Cảnh đó, cô lại càng hiểu rõ.

“Cũng vì cậu xem anh ấy như bảo vật cho nên tớ mới càng phải nói, hai người đây chính là trâu già gặm cỏ non, cậu vậy mà lại thích anh ấy nhiều năm như vậy! Tớ vốn dĩ còn tưởng rằng, sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị thể giới phồn hoa náo nhiệt này tẩy não, sẽ tìm được một người con trai khác tốt hơn, không ngờ rằng cậu vẫn cuồng si không thay đổi, cũng đã bao nhiêu năm rồi,

vậy mà lại chấp nhận treo mình lên một cái cây cổ thụ (tiểu Ý đang ám chỉ bé Bạc già) , rốt cuộc tên kia có phép thuật gì, chẳng lẽ bản lĩnh trên giường của anh ấy rất tốt? Làm cho cậu muốn ngừng mà không ngừng được.....

“Câm miệng! Cậu câm miệng ngay cho tớ!” Bạch Nhạc Ninh hét lên, mặc dù cô biết ở gần đây không có ai nghe lén nhưng vẫn nhào qua bịt miệng Trần Hiểu Ý, vừa tức lại vừa xấu hổ: “Cậu đang nói bậy bạ cái gì đấy! Còn nói nữa thì tớ sẽ không đi với cậu, tớ tốt bụng định theo giúp cậu một chút, nhưng cậu lại nói anh Bạc như vậy, tớ rất tức giận!”

Càng lớn, công phu mồm mép của Trần Hiểu Ý càng tăng, càng lúc càng trở nên lợi hại, hoa khôi độc miệng nhất của khoa quản trị kinh doanh năm nhất không ai khác ngoài Trần Hiểu Ý, ở trước mặt cô ấy, Bạch Nhạc Ninh - hoa khôi của hệ Trung văn năm nhất cũng chỉ có thể chịu thua, chỉ khi nào bịt miệng cô ấy thì mới có thể ngăn cô ấy tiếp tục phát ngôn bừa bãi.

“Hơn nữa, có rất nhiều cô gái thích anh Bạc, mà tính tình của tớ trẻ con như vậy, chỉ sợ anh Bạc thay lòng...” Bạch Nhạc Ninh thấy Trần Hiểu Ý không nói những lời làm cô đỏ mặt nữa thì mới bỏ tay xuống, khó nén được cảm giác mát mát và tự lảm bảm.

“Chắc, cậu chỉ lo vớ vẩn!” Trần Hiểu Ý nghe vậy thì sững sờ trong chốc lát, sau đó lại cười cười, dùng cách riêng của mình để khích lệ bạn tốt: “Lão trúc mã nhà cậu thực thi kế hoạch mười năm nuôi vợ, dĩ nhiên cũng sẽ không để cho những người phụ nữ khác nhúng tay vào cản trở, vậy nên về mặt này thì cậu cứ yên tâm đi!”

Bạch Nhạc Ninh đỏ mặt nửa ngày, cuối cùng dưới sự nhắc nhở của Trần Hiểu Ý mới móc điện thoại ra, gọi cho Bạc Cảnh để báo hôm nay mình sẽ về muộn.

Chuông đổ hai ba lần thì đã có người bắt máy.

Vừa mới nghe được một tiếng ‘Ninh Ninh’ dịu dàng thì điện thoại đã bị Trần Hiểu Ý giật lấy: “Anh Bạc à? À vâng vâng, đúng rồi, em là Trần Hiểu Ý, không có chuyện gì to tát đâu, chỉ là hôm nay em và Bạch Nhạc Ninh có việc bận, tiểu Ninh Ninh có thể sẽ về muộn một chút... Hả? Anh nói cái gì? Ha ha, đương nhiên là không thể nào! Vâng – không có, em không có nói dối, em nào dám nói dối anh chứ... Được rồi, em khai! Chẳng là em vừa mới thất tình, muốn giải sầu...Ai da, đó là do em không gặp được một người ưu tú như ông anh, không còn cách nào khác, em không thể làm gì khác hơn là đành phải tìm một người thích hợp... Hả? Anh nói vậy là oan cho người tốt rồi, em dạy hư Ninh Ninh lúc nào? Đúng vậy, anh Bạc cũng biết đấy, em chính là bạn thân của cô ấy...Yên tâm! Anh đẹp trai, em sẽ dốc hết sức lực giúp anh đuổi hết đám ruồi nhặng xung quanh Ninh Ninh! Yên tâm, em tuyệt đối sẽ không để cho tiểu Ninh Ninh mất đi một sợi tóc...Sao? Không không, em thề, hôm nay em tuyệt đối sẽ không uống rượu! Em nói thật...Cái gì? Dạ? À được ạ!”

Nói xong một tràng thật dài, Trần Hiểu Ý mới vội vàng đem vấn đề nóng bỏng tay ném qua cho Bạch Nhạc Ninh: “Lão trúc mã nhà cậu muốn cậu nghe điện thoại.”

Bớt giỡn, nói thêm vài câu nữa thì cô có thể trực tiếp lên trời để gặp thượng đế được rồi, khí thế của anh Bạc theo năm tháng càng lúc càng mạnh mẽ, như lúc này, cho dù cách một cái điện thoại di động mà cũng có thể cảm giác như có một cơn lốc ở sau lưng, có thể cuốn về phía cô bất cứ lúc nào.

Bạch Nhạc Ninh nhận điện thoại từ trong tay Trần Hiểu Ý: “Anh Bạc?”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Bạc Cảnh truyền qua điện thoại: “Ninh Ninh, Trần Hiểu Ý rủ em đi ăn cơm à? Không phải trước giờ đều đi ăn buổi trưa sao?”

Bạch Nhạc Ninh cầm điện thoại di động đi ra chỗ khác: “Anh Bạc, chẳng qua chỉ là đi ăn một bữa cơm thôi, không có gì khác đâu.”

Cô và Ý Ý cũng không dám nói bữa cơm này là bữa tiệc họp mặt bạn bè, nếu anh Bạc biết thì sẽ rất kinh khủng, sau đó sẽ...

Thu lại cái suy nghĩ đáng sợ trong đầu mình, Bạch Nhạc Ninh hạ giọng, giọng nói mềm mỏng như muốn hỏi ý kiến của Bạc Cảnh: “Em có thể đi được không?”

Ở một nơi khác, Bạc Cảnh mệt mỏi day day thái dương, nhưng trong giọng nói lại hoàn toàn tỉnh táo: “Được rồi, em đi đi, đừng để cho anh đợi quá lâu là được.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, sau đó mới truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Bạch Nhạc Ninh: “...Vâng!”

Cúp điện thoại, Bạch Nhạc Ninh đứng im tại chỗ một lúc lâu, khuôn mặt đỏ bừng.

Thiệt là, sao anh Bạc lại nói chuyện mập mờ như vậy chứ? Cái gì mà đừng để anh đợi quá lâu...

Trần Hiểu Ý vỗ lưng cô một cái: “Anh ấy đồng ý không?”

Bạch Nhạc Ninh xoay người, cúi thấp đầu, che giấu khuôn mặt đỏ bừng, nói: “Ừm.”

Sau khi nói chuyện với Bạc Cảnh, lá gan của Trần Hiểu Ý cũng lớn thêm một chút, bây giờ nhìn thấy Bạch Nhạc Ninh như vậy thì Trần Hiểu Ý lại không quen, liếc mắt nhìn bạn mình: “Xem cái dáng vẻ nằng nạnh nhỏ của cậu kìa, thật là không có tiền đồ mà! Chẳng lẽ đã sớm bị người ta ăn sạch rồi sao?”

Khuôn mặt của Bạch Nhạc Ninh đỏ đến nỗi muốn rỉ máu, cô lấy tay đánh vào người Trần Hiểu Ý: “Nói thêm một câu nữa thì tớ tuyệt giao với cậu! Cũng đừng hòng tớ đi với cậu nữa!”

Trần Hiểu Ý lập tức thu hồi về mặt cợt nhả, nghiêm túc vỗ ngực bảo đảm: “Tớ lấy nhân cách bảo đảm, bắt đầu từ bây giờ cho đến sáng mai, tớ tuyệt đối sẽ không nói câu nào liên quan đến cậu và lão trúc mã nhà cậu nữa!”

Sau đó, Trần Hiểu Ý vội vàng chứng minh lời nói của mình, lẩm nhẩm họ tên của tất cả thành viên ‘giống đực’ ở trong bữa tiệc, như thể đang học thuộc lòng để chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, sau đó giọng nói trở nên nhỏ dần: “Mất thấy là thật, tai nghe là giả, cho dù ở ngoài có bộ dạng gì thì cũng phải nhìn xem một chút mới được.”

Bạch Nhạc Ninh liếc cô một cái, chần chừ nói: “Oh, tớ hiểu, dù gì cũng phải nhìn một chút mới biết được.”

Trần Hiểu Ý cười hì hì khoác lấy vai cô như anh trai tốt đang ôm em gái: “Đó là đương nhiên, chỉ có tiểu Ninh Ninh là hiểu tớ nhất! Mặc dù nam sinh trường đại học T đa số đều là tình anh, nhưng cũng có số ít còn lại ‘diện mạo thê thảm’, tớ đây cũng không muốn phải nhất ‘cổ đại’ mang về nhà.”

“Cái gì mà cổ đại. . .” Bạch Nhạc Ninh bật cười: “Anh Bạc cũng tốt nghiệp đại học T đấy!”

Trần Hiểu Ý gật gù nói: “Thê thảm, đây mới thật sự gọi là thê thảm, bị cậu nhìn trúng, anh ấy có thể không thê thảm sao?”

Bạch Nhạc Ninh giả vờ tức giận: “Không phải vừa rồi còn nói là không nhắc tới anh ấy nữa sao? Sao bây giờ lại nói?”

Trần Hiểu Ý gơ hai tay đầu hàng: “Đại nhân tha mạng! Thật sự chính là do đại nhân ngài không cẩn thận nói ra trước, không liên quan đến tiểu nhân nha!”

Bạch Nhạc Ninh ‘xì’ một tiếng, bật cười, đối với hành vi đùa giỡn của bạn mình, cô thật sự bó tay.

Hai người cười cười nói nói đi tới trước cổng trường, bỗng thấy người quen cũ đang đứng trước cổng, lại còn đang nghe điện thoại di động nhưng không biết là đang nói gì.

“Tình Danh? Sao cậu ta lại tới đây?” Bạch Nhạc Ninh kinh ngạc nhìn Trần Hiểu Ý.

Trần Hiếu Ý cười hề hề vô cùng thần bí: “Nếu không có ‘bảo bối’ của trường đại học T’ hẳn thì cậu cho rằng chúng ta có thể thuận lợi mà liên lạc với đám người bên trường đại học T sao? Cậu cũng đã quá đề cao năng lực xã giao của tớ rồi!”

Bạch Nhạc Ninh trầm mặc một chút, cô không thể tiếp thu chuyện này được.

Sau khi Từ Tinh Danh cúp điện thoại liền quay đầu lại, trông thấy Bạch Nhạc Ninh và Trần Hiếu Ý đang đứng cách mình không xa, cậu khẽ nhướn mày nhưng vẫn đứng im tại chỗ.

“Hi! Nhóc Từ, cậu đến sớm thật đấy!” Trần Hiếu Ý buông tay Bạch Nhạc Ninh, chủ động chào hỏi trước: “Có liên lạc được với bọn họ không?”

Từ Tinh Danh nhàn nhạt đáp: “Có thể liên lạc với ai thì tôi đã giúp cô liên lạc hết rồi, còn bọn họ có đi hay không là do bọn họ, tôi cũng không biết được, còn nữa, tôi đã nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần, đừng có gọi tôi là ‘nhóc Từ’, tôi lớn hơn cô mấy tháng đấy, gọi cô một tiếng ‘đàn chị’ chỉ là vì sau khi về nước thì tôi phải học trễ một năm mà thôi.”

Trần Hiếu Ý cười hi hi: “Tên nhóc này càng ngày càng chẳng có gì thú vị, thật không biết tại sao vợ của cậu có thể chịu đựng được cậu nhiều năm như vậy nữa.” Nói xong, cô đi lướt qua người Từ Tinh Danh, vừa đi vừa phát tay đuổi người: “Đừng có đứng chắn trước cổng trường chúng tôi nữa, không khéo lại làm ách tắc giao thông, cậu có thể rút lui được rồi, người đã có bạn gái không nằm trong phạm vi săn bắt của tôi, chờ khi nào vợ của cậu rút cuộc nghĩ thông suốt mà đá cậu, để cậu trở về tình trạng độc thân thì tôi sẽ suy nghĩ một chút xem có nên thu cậu hay không!”

Từ Tinh Danh lạnh nhạt nói: “Kiếp sau cũng không có khả năng!” Sau đó cậu nhìn sang Bạch Nhạc Ninh: “Cô cũng đi à?”

Bạch Nhạc Ninh có chút khó xử: “Tôi không thể để Ý Ý đi một mình, lần trước cô ấy còn. . .” Cô định nói nhưng rồi lại ngừng lại, cuối cùng vẫn quyết định giữ bí mật chuyện bạn tốt của mình lúc say rượu sẽ cuồng hôn người khác, ngược lại, cô lại nhờ Từ Tinh Danh giúp cô giấu Bạc Cảnh chuyện hợp mặt lần này.

Từ Tinh Danh nhìn cô đầy ý vị: “Giấy không gói được lửa, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma, tôi chỉ có thể giúp cô không nói đến chuyện này, còn lại thì cô tự lo đi.” Một khi anh họ phát hiện bảo bối yêu dấu của mình lừa gạt mình để đi gặp mặt những tên con trai khác thì chỉ sợ cho dù có mười cái bàn cũng không đủ cho anh ấy lật.

Bạch Nhạc Ninh không biết nói sao, chỉ đành ngậm ngùi thở dài, cô cũng không muốn gạt anh Bạc, nhưng loại chuyện này, nếu nói thật thì chắc anh ấy sẽ phát điên mất.

Trước khi đi, Từ Tinh Danh tốt bụng đề nghị: “Không phải hai người đã đính hôn rồi sao? Lấy nhẫn ra đeo vào thì tốt hơn!”

Bạch Nhạc Ninh nghe xong liền vội vàng tháo chiếc nhẫn từ dây chuyền xuống rồi đeo vào ngón áp út.

Mặc dù Bạch Nhạc Ninh đã thề son sắt là sẽ ở bên cạnh bạn tốt đến cùng, thế nhưng khi cô ngồi ở trong đám đông huyền ảo, lần thứ mười nhìn đồng hồ, cô đã không nhận được mà muốn vứt bỏ nghĩa khí, để lại Trần Hiếu Ý rồi chạy về nhà.

Từ lúc ăn cơm cho đến tận bây giờ, đám trai gái đã bắt đầu tự do ngồi theo vị trí mà mình thích, có người còn lán la đến gần, có ý đồ tách hai người bọn họ ra, nhưng cũng thật may bởi vì bạn chí cốt Trần Hiếu Ý vẫn cương quyết túm chặt cô, để cô ngồi ở bên cạnh khiến cho cô cũng an tâm phần nào.

Khó khăn lắm mới chịu đựng qua bữa ăn tối, vốn tưởng như vậy là xong rồi, ai dè cả đám hăng hái lại mãnh liệt đề nghị đi hát karaoke, đếm đi đếm lại, kể cả Trần Hiếu Ý và Bạch Nhạc Ninh, không nhiều không ít, vừa đúng bảy người, vì vậy đám nam sinh kia liền móc điện thoại di động gọi thêm người đến.

“Đủ tám người, có đôi có cặp!”

Bạch Nhạc Ninh ngó ý muốn về trước, sáu người cũng có thể thành đôi, thế nhưng lại bị mọi người phản đối.

“Aiz, sao có thể về trước được, cuộc vui chưa tàn, không ai được về! Bạn của anh sẽ lập tức đến ngay bây giờ, lại nói, dáng dấp cậu ấy rất tốt, rất xứng với em nha!” Một nam sinh mái tóc ngắn ngắn, cười hì hì huơ huơ điện thoại trong tay: “Anh cũng đã gọi người ta đến rồi, em không thể không nể mặt chứ?”

Trần Hiểu Ý cũng kéo tay cô: “Cậu dám bỏ lại tớ sao? Vậy tớ đến KTV uống rượu!”

Bạch Nhạc Ninh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo bọn họ, dời chiến trường sang một chỗ KTV gần đó.

Trong phòng có người ca hát, có người nhảy nhót, còn có người gọi rất nhiều rượu, mùi thuốc lá

cũng tràn ngập căn phòng, Bạch Nhạc Ninh bị sặc dữ dội, mãi cho đến khi cô được yêu cầu hát một bài thì mới tỉnh táo lại một chút, lại nghĩ có phải hôm nay mình quá dễ dãi cho nên mới bị thuyết phục một cách dễ dàng như thế chẳng?

Khi micro được truyền đến tay mình thì Bạch Nhạc Ninh kinh ngạc, cố gắng nói to: “Em không biết hát....” Sự thật là giọng hát của cô không hay.

“Hát một bài thôi, đừng từ chối mà.” Nam sinh đưa micro cho cô còn cố ý mượn rượu giả say, dựa sát vào người cô, muốn ăn đậu hũ của cô: “Hợp mặt thì phải vui vẻ chơi đùa, em không nói cũng không hát, như vậy là không hòa đồng! Hợp mặt không phải là để kết giao bạn bè sao? Em không nói, không đùa giỡn thì làm thế nào?”

Bạch Nhạc Ninh né không kịp, lúc bả vai sắp bị người ta khoác lên thì rốt cuộc Trần Hiểu Ý cũng đã phát hiện, vội vã ra tay bảo vệ bạn tốt: “Bỏ tay anh ra, đừng ngăn cản tầm mắt của tôi.” Nói xong, cô lại không khách khí nói: “Mấy người trường đại học T các anh không phải lúc nào cũng tự rêu rao là mình có nhân cách tốt, có ăn học tử tế sao? Động tay động chân như thế làm gì? nói ấy người, cô ấy là hoa khôi của trường chúng tôi, nếu không phải vì giữa chúng tôi có quan hệ rất tốt thì cô ấy mới lười phải tới đây để kết giao với mấy người!”

Nam sinh kia tức giận: “Hoa khôi? Nếu không phải là nghe nói mấy cô có chút nhan sắc, cô nghĩ chúng tôi nguyện ý đến đây sao?” Nói xong thì lại gạt tay Trần Hiểu Ý, tiếp tục đến gần Bạch Nhạc Ninh.

Trần Hiểu Ý nhìn thấy vẻ mặt căn rỡ của hắn thì bắt đầu dây dưa đầu đá, dọa Bạch Nhạc Ninh sợ đến nỗi phải chạy đến cạnh cửa để né vừa né vừa hô: “Ý Ý! Ý Ý! Cẩn thận bên trái!”

Ba nam sinh khác nghe thấy thì vội vàng khuyên giải: “Được rồi, Khắc, cậu uống nhiều rồi nên nói linh tinh! Qua đây đi, đừng để miệng thối đầy mùi rượu đến gần em gái nhỏ.” Sau đó mấy người một trái một phải túm lấy nam sinh đang tức giận.

Nam sinh tóc ngắn lúc này mở miệng nói lời xin lỗi với Bạch Nhạc Ninh: “Bình thường A Khắc không như vậy, tại cậu ấy mới vừa thất tình, vậy nên em ngàn vạn lần đừng để ý! Cậu ấy cái gì cũng tốt chỉ có lúc rượu vào mới thế....”

Bạch Nhạc Ninh chưa hoàn hồn: “Học trưởng, thật xin lỗi, em có thể về trước được không?”

“Dĩ nhiên là....”

Cậu nam sinh nghe cô nói như vậy thì có chút luyến tiếc đang định đồng ý, nhưng chữ “được” còn chưa ra khỏi miệng thì lại nghe đằng sau truyền đến một giọng nói lười nhác: “Không được, cậu không thể đi.”

Trần Hiểu Ý vẫn còn đang không vui, ngay lập tức vọt ra chắn trước mặt Bạch Nhạc Ninh: “Anh là ai?”

Người vừa mới bước vào phòng chỉ liếc mắt nhìn Trần Hiểu Ý một cái, sau đó đem toàn bộ sự chú ý đặt trên người Bạch Nhạc Ninh, khi trông thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô thì ánh mắt rất nhanh liền thay đổi: “Ninh Ninh ngốc, cậu thật sự đã đính hôn? Cậu mới bao nhiêu tuổi mà đã đính hôn hả?”

Một câu ‘Ninh Ninh ngốc’ đã đánh thức ký ức ngủ say trong đầu Bạch Nhạc Ninh, ngón tay cô run run chỉ vào người con trai cao to trước mặt: “Cậu....cậu là....là ... Lục Vình?”

Không thể trách cô, nhớ lại năm đó thật sự không có gì tốt đẹp, chỉ có thể nói đơn giản là một cơn ác mộng, mặc dù hai người là bạn học một năm, ngồi trước ngồi sau cũng chỉ mới một tháng, nhưng Lục Vình thật sự rất đáng ghét, chỉ toàn bắt sâu để dọa Bạch Nhạc Ninh, để lại cho cô ấn tượng sâu đậm, bởi vì từ nhỏ

đến lớn Bạch Nhạc Ninh luôn được mọi người xem như hòn ngọc quý trên tay, chưa bao giờ gặp phải loại người vô sỉ như vậy, chỉ thích lấy chuyện bắt nạt cô làm thú vui.

“Chính xác!” Lục Vệnh đẩy Trần Hiểu Ý đang đứng cản trở bọn họ ra, nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng: “Ninh Ninh ngốc, tôi đã trở về!”

Bạch Nhạc Ninh tức giận nói: “Cậu trở về thì liên quan gì tới tôi!”

Nam sinh tóc ngắn thấy bọn họ hình như là người quen cũ cho nên cũng không nói gì thêm nữa, chỉ vỗ vỗ vai Lục Vệnh: “Đến muộn như vậy, tự phạt ba ly đi!” Nói xong thì cũng nháy nháy mắt với cậu ta vài cái: “Không phải vừa rồi còn không vui à? Thế nào? Gặp phải tình đầu sao?”

Lục Vệnh cười nói: “Hong Thâm Trường, hôm nào mời cậu ăn cơm.”

Nam sinh tóc ngắn hài lòng gật đầu rồi lại nhìn Bạch Nhạc Ninh cười đến vô cùng mờ ám, sau đó thuận tay bắt cóc cô gái độc miệng mà mình nhìn trúng, vì vậy, Trần Hiểu Ý đáng thương liền bị người ta kéo đi xa khỏi Bạch Nhạc Ninh.

Những người không phận sự đều đồng loạt bu lại ghế salon đối diện, trong góc chỉ còn lại mỗi Lục Vệnh và Bạch Nhạc Ninh.

Lục Vệnh nhìn chằm chằm ngón tay Bạch Nhạc Ninh: “Cậu đính hôn khi nào?”

Chết tiệt! Cậu ta đã bị cái lão già kiêu ngạo phách lối kia hót tay trên rồi!

6. Chương 6

Sau khi về nước thì cậu ta chỉ lo chú ý điều tra đến năng lực làm việc của Bạc Cảnh trong Bạch thị, lại không chú ý đến chuyện riêng của mình, cậu ta nhớ trong đồng hồ tài liệu kia cũng có ghi rõ ràng là Bạc Cảnh đã đính hôn, nhưng lại không nhìn kỹ vị hôn thê là ai, thật là sai lầm mà!

Bạch Nhạc Ninh hừ lạnh: “Tôi đính hôn lúc nào cũng không liên quan đến cậu!”

Lục Vệnh đảo mắt, chợt hiểu ra: “Tôi biết rồi! Haha, tính ra thì ông anh đó năm nay cũng không còn trẻ nữa, đàn ông lớn tuổi thì chỉ sợ bạn gái nhỏ bỏ đi, cho nên mới vội vã dùng cái vật vô dụng này để ràng buộc cậu đúng không?”

Bạch Nhạc Ninh tức giận: “Cậu thì biết cái gì? Đừng có nói lung tung!”

Không sai, sau khi cô tốt nghiệp thì đã đính hôn với Bạc Cảnh, dù có hơi sớm nhưng cũng là do cô hoàn toàn tự nguyện, tuyệt đối không có ai ép buộc cô, càng không có cảm giác mình bị ràng buộc, trái lại, nếu cô không giữ chặt anh Bạc, chẳng may sau này anh ấy kết hôn mà cô đâu không phải là mình thì cô sẽ đau lòng chết mất.

Lục Vệnh không vui, ngượng ngùng nói: “Cậu tức giận cái gì, không phải là bị tôi đoán trúng rồi sao? Cần gì phải thẹn quá hóa giận như vậy?” Ngừng một chút rồi lại nói: “Đã đính hôn còn đến tiệc hợp mặt này, chứng tỏ chồng chưa cưới đối xử không tốt với cậu, chỉ bằng hãy quên anh ta đi.”

Bạch Nhạc Ninh đang định lên tiếng phản kích, lại nghe tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên, cô cầm túi xách chạy ra khỏi phòng, nhận điện thoại.

“Ninh Ninh, là anh!”

“Anh Bạc!” Vừa nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, tâm tình của Bạch Nhạc Ninh cũng trở nên tốt hơn, mà đầu dây bên kia còn truyền tới tiếng còi xe khiến cô có chút kinh ngạc: “Anh còn chưa về nhà sao?”

“Tăng ca, bây giờ vẫn chưa về.” Bên ngoài phòng rất yên tĩnh, trong giọng nói quan tâm của Bạc Cảnh còn mang theo chút ý cười: “Buổi tối gió lớn, bây giờ ấm hơn rồi, mẹ Lý vừa gọi điện nói em vẫn chưa thay đồ, anh lái xe mang áo khoác đến cho em, em đang ở đâu? Đọc địa chỉ cho anh.”

Bạch Nhạc Ninh cắn môi đọc địa chỉ, sau đó lại thấp giọng nỉ non: “Anh Bạc, em muốn về nhà. . .”

Bên kia đầu dây im lặng một lúc, sau đó giọng nói kiên định của Bạc Cảnh bỗng vang lên, xuyên qua điện thoại truyền vào tai Bạch Nhạc Ninh: “Chờ anh, sẽ nhanh thôi!”

Bạch Nhạc Ninh cúp điện thoại rồi quay vào phòng, định tìm cơ hội nói với Trần Hiểu Ý, lại vừa đúng lúc anh Trần nhắn tin cho em gái, bảo cô chủ nhật này về đi công chuyện với cha già một chút, sau khi bàn bạc, hai người chuẩn bị rút lui.

Vì lý do lễ phép, Trần Hiểu Ý và Bạch Nhạc Ninh nói tạm biệt với mọi người, bọn họ cũng chưa muốn tan tiệc sớm như vậy, cho nên trong phòng vẫn tiếp tục hát, chỉ để một người thay mặt đi ra gọi xe cho các cô.

“Bây giờ về à?” Nam sinh sinh tóc ngắn mà Lục Vịnh gọi là ‘học trưởng Hồng’ đứng ở sau lưng, kỳ lạ hỏi.

Học trưởng Hồng hỏi Trần Hiểu Ý: “Đã trễ thế này, hay là để anh đưa em về?” Sau đó cậu ta dùng tư cách đàn anh, nói với Lục Vịnh: “Cậu tiễn Bạch Nhạc Ninh đi.”

Lục Vịnh vừa định mở miệng thì Trần Hiểu Ý thông minh giành mở miệng trước, nói với học trưởng Hồng: “Thật ra thì Ninh Ninh ngại thơ lắm, hôm nay theo em tới đây chỉ để đủ quân số mà thôi, học trưởng nhìn chiếc nhẫn trên tay cô ấy xem, đó chính là nhẫn đính hôn đấy! Chồng cô ấy cũng sắp đến rồi, em ngồi xe chồng cô ấy là được.”

Vừa dứt lời thì lại nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên ở phía sau lưng cô: “Cô Trần đã khách khí rồi, cô Trần muốn vui chơi ca hát với người ngoài mà lại còn mang Ninh Ninh của tôi theo, chiếc xe nhỏ này của tôi chỉ sợ không chở nổi nhân vật lớn như cô đâu.”

Trần Hiểu Ý chợt rung mình một cái.

Càng lớn, Bạch Nhạc Ninh cũng không còn hay bị bệnh giống như hồi nhỏ nữa, sau khi cô vào đại học năm nhất thì cha Bạc lại lấy lý do ‘trong nhà ba người đi làm, đi học đều không tiện’, cho nên ông đã cho sơn sửa lắp đặt thiết bị, trùng tu lại căn nhà lúc trước, sau đó đem bọn họ trở về.

Từ nhà họ Bạc tới chỗ KTV này cũng phải hơn hai mươi phút chạy xe, vậy mà Bạc Cảnh lại chỉ mất mười phút đã xuất hiện trước mặt Bạch Nhạc Ninh, thật sự là khiến các cô bị bất ngờ.

Trần Hiểu Ý hoảng hốt xua xua tay: “Cái đó, cái đó. . . em có thể giải thích, thật sự, tụi em không có tham gia. . .” Càng nói càng sai.

Bạc Cảnh cười lạnh: “Không cần giải thích, vừa nhìn cũng biết đều là em giật dây.” Nói xong, anh đi lướt qua Trần Hiểu Ý đến trước mặt Bạch Nhạc Ninh, cầm áo khoác trên tay cẩn thận phủ lên vai cô.

Trần Hiểu Ý cau mày ủ rũ, phen này thật sự là đã chọc vào tên đàn ông hẹp hòi này rồi. Có khi nào mình sẽ bị anh ta lột da hay không? A! Sau này chắc chắn anh ta sẽ không cho tiểu Ninh Ninh chơi với cô nữa, làm sao bây giờ? Cô còn muốn ngồi trong cái xe thể thao đó thêm vài lần nha!

Học trưởng Hồng quan sát Bạc Cảnh, cảm thấy khí chất của Bạc Cảnh thật giống tầng lớp tinh anh trong xã hội, hơn nữa lại có chút quen mắt, chỉ tiếc ánh đèn từ KTV hắt tới căn bản không thể nào nhìn rõ khuôn mặt Bạc Cảnh, nhưng cứ nhìn chiếc xe thể thao bên cạnh thì không thể nghi ngờ, đường cong của chiếc xe lưu loát tinh xảo, chỉ liếc mắt cũng biết là không hề rẻ, đoán chắc đây cũng là một người có tiền.

Nhưng nghe Bạc Cảnh nói xong, học trưởng Hồng lại cảm thấy Bạc Cảnh cũng không phải là một người hiền lành: “Anh là chồng sắp cưới của bạn học Bạc sao? Nếu không tiện thì để tôi đưa Trần Hiểu Ý về nhà là được rồi, không cần phiền đến anh!”

Trần Hiểu Ý theo bản năng cự tuyệt ý tốt của cậu ta: “Tôi không cần ngồi xe người khác về nhà, có xe người quen không ngồi, ngồi xe người lạ làm gì?”

Sắc mặt học trưởng Hồng tái mét nhưng cũng không thể nào giữ cô lại, dù sao hai người cũng vừa mới quen, cậu ta muốn để lại cho Trần Hiểu Ý một ấn tượng tốt đẹp, vậy nên cũng không muốn ngăn cản quyết định của cô.

Trái lại, Bạch Nhạc Ninh lại có biện pháp trấn an Bạc Cảnh.

Cô trực tiếp bỏ nhào vào trong ngực anh, ngẩng đầu khê hôn lên môi anh rồi giơ ngón áp út đang đeo nhẫn lên, nói: “Anh Bạc, em thật sự đã nói cho bọn họ biết em đã là hoa có chủ, cho nên anh đừng giận Ý Ý, cô ấy không cố ý đâu, chúng ta đưa cô ấy về đi, anh trai cô ấy đang hỏi cô ấy trở về đấy.”

Bạc Cạnh nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay cô rồi mới hài lòng cong môi, thuận tay ôm lấy cô, mượn ánh đèn mờ tỏ, anh lặng lẽ cúi đầu, cẩn nhẹ lên vành tai của cô: “Về nhà sẽ phạt em.” Sau đó cánh tay đang đặt trên eo cô cũng bắt đầu không an phận, lén lút phủ lên chỗ mà mọi người không thể thấy được.

Bạch Nhạc Ninh sợ hãi suýt chút nữa la lên, nhưng rồi lại kịp thời nén lại, cô bị anh trêu ghẹo mà thở dốc: “Đừng! Đừng! . . . Có người . . .”

Bạc Cạnh lại ôm cô, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào người con trai đang đứng đối diện.

Lục VỊnh đang đứng trước cửa KTV, từ lúc Bạc Cạnh vừa mới xuất hiện, cậu ta đã âm thầm quan sát anh, sau đó lại nhường mảy nhìn thẳng vào anh, cuối cùng mới từ từ bước tới chỗ mà ánh sáng có thể chiếu rõ khuôn mặt mình.

Bạc Cạnh đã sớm phát hiện có người đang dùng ánh mắt khiêu khích để nhìn mình, nhưng anh cũng không ngại

thơ mà trừng mắt nhìn lại đối phương, trên khuôn mặt vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh, anh nhẹ nhàng xoa gò má của Bạch Nhạc Ninh bởi vì gió thổi mà có chút lạnh lẽo, sau đó cũng chẳng thèm liếc nhìn Trần Hiểu Ý, chỉ cất giọng nói: “Muốn về cùng thì đừng có ói trên xe của anh.”

Bởi vì Bạch Nhạc Ninh đã mở miệng cầu xin cho nên Bạc Cạnh cũng không đành lòng để vợ sắp cưới của mình phải lo lắng vì người khác, trước đây anh cũng đã từng nhiều lần cho Trần Hiểu Ý quá giang về nhà, thế nhưng tửu lượng của Trần Hiểu Ý quá kém, ngồi trong xe nếu không phải khóc thì cũng náo loạn ầm ĩ, lần trước, lúc vừa mới lên xe, cô ấy cũng chỉ lèm bèm chứ không quậy phá, ai ngờ đi được nửa đường lại ói đầy trên xe của anh, hại anh và Ninh Ninh luống cuống tay chân, thu dọn chiến trường, Trần Hiểu Ý lại còn hoan hô, ói một chập xong lại lăn ra ngủ, đáng vẽ hết như một con heo vừa bị cắt tiết, căn bản là chẳng biết mình vừa mới làm ra những chuyện kinh khủng thế nào.

Tửu lượng kém như vậy mà hết lần này đến lần khác thấy rượu thì uống, thật là khiến cho người ta đau đầu.

Xác định Bạch Nhạc Ninh đã ngồi ổn định và thất đại an toàn, Bạc Cạnh cũng không quan tâm Trần Hiểu Ý có định lên xe hay không, anh chỉ trực tiếp tra chìa khóa rồi khởi động xe.

“A! Đợi đã, em đi nữa!” Trần Hiểu Ý không dám lè mề, vội vàng mở cửa xe chen vào ghế sau.

Trông thấy người đẹp bỏ đi mà không chút lưu luyến, học trưởng Hồng chỉ đành bất lực buông lỏng nắm tay, thấp giọng than thở: “Aiz, xem ra không thể làm gì khác hơn là phải đợi đến lần sau rồi!”

Quay đầu lại trông thấy vẻ mặt phức tạp của Lục VỊnh, cậu ta không nhịn được tò mò hỏi: “Tiểu Lục, cậu biết chồng sắp cưới của Bạch Nhạc Ninh à?”

“Đâu chỉ là biết...” Lục VỊnh nở nụ cười nhạt: “Anh ta nổi tiếng lắm đấy!”

“Nổi tiếng?” Học trưởng Hồng bắt đầu lục lại trí nhớ.

Thật sự là người nổi tiếng sao? Chả trách vừa gặp đã thấy quen mặt.

“Không cần nghĩ nữa, anh ra chính là con nuôi của chủ tịch Bạch thị, Bạc Cạnh.”

Lời nói của Lục VỊnh làm cho học trưởng Hồng siết chặt tay lại: “Phó tổng giám đốc Bạc! Mấy ngày trước trong trường còn mời anh ta về thuyết giảng cho sinh viên mới, tôi cũng có tới nghe giảng, tại sao hôm nay lại không nhận ra nhỉ? Cậu không biết chứ, anh ta là nhân vật nổi tiếng của trường đại học T chúng tôi đấy, người như anh ta đi đến đâu cũng tỏa sáng, thật sự là có thể sánh ngang với đèn huỳnh quang đấy...”

Lục VỊnh không có tâm tình để nghe học trưởng Hồng lải nhải.

Đưa mắt nhìn đuôi xe thể thao đang dần biến mất trong bóng đêm, Lục VỊnh nói thầm trong lòng, Bạc Cạnh, không ngờ rằng chúng ta lại gặp lại nhanh như vậy, năm đó anh cướp mất cô gái tôi thích thì thôi đi,

nhưng ngàn vạn lần đừng bao giờ vọng tưởng thu mua lại được xí nghiệp Lục thị của cha tôi để lại, dù sao thì tôi cũng đã từ Mỹ trở về, tôi sẽ không để cho anh tiếp tục được như ý, tôi muốn anh phải thất bại, kể cả sự nghiệp lẫn tình cảm.

Lái xe vòng một vòng, đưa Trần Hiểu Ý về nhà, Bạc Cảnh lại khởi động xe, chạy về nhà họ Bạch.

Dọc theo đường đi, bầu không khí trong xe yên tĩnh không có chút tiếng động nào, Bạch Nhạc Ninh len lén nhìn về phía Bạc Cảnh.

Đôi mắt Bạc Cảnh vẫn nhìn thẳng về phía trước, anh chậm rãi mở miệng: “Trên mặt anh có gì sao?”

Bạch Nhạc Ninh vội vàng lắc đầu liên tục: “Không có! Không có gì cả!” Không có gì mới là lạ đó, dựa vào tính tình của anh Bạc, bị anh phát hiện mình và Ý Ý tham gia mấy cái loại tiệc tùng họp mặt thế này, lại còn nói dối với anh là chỉ đi ăn, sắc mặt của anh nhất định sẽ trở nên rất khó coi, rất rất khó coi, sau đó sẽ khéo léo dùng lời nói để bày tỏ sự không vui của mình, rồi tiếp đó sẽ làm cho cô không thể nào chối cãi được nữa, bắt cô phải bảo đảm không có lần sau nữa.

Nhưng tối nay anh lại không hề có chút biểu hiện nào, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, không tức giận cũng không nói chuyện, khó trách vừa rồi Ý Ý bị dọa sợ đến nỗi không dám hó hé một câu, vừa đến nhà thì lập tức mở cửa xe rồi bỏ chạy trốn chết, ngay cả ‘cảm ơn’ và ‘hẹn gặp lại’ cũng quên nói.

Nhớ lại câu ‘trở về sẽ phạt em’ của anh, Bạch Nhạc Ninh lại cảm thấy vô cùng bất an, làm sao bây giờ, đừng nói là anh Bạc bị chọc tức đến mức không thêm mở miệng răn đe nữa mà sẽ xử tử cô ngay lập tức chứ? Cô phải làm gì mới hạ hỏa cho anh bây giờ?

Cô sợ hãi lén lút liếc nhìn anh một cái, sau đó bắt đầu âm thầm nghĩ cách, nếu như mình chủ động dùng sắc dụ thì có thể làm cho anh bớt giận hay không? Dù sao từ trước tới giờ cô đã làm chuyện này không ít, hơn nữa có thể nói là luôn đạt được chiến tích huy hoàng nha.

Lúc Bạch Nhạc Ninh đang nghiêm túc tự hỏi ‘sắc dụ’ có khả năng không thì Bạc Cảnh vẫn thản nhiên như cũ, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, từ đầu đến giờ, trừ những câu cần thiết quan trọng, ví như hỏi Bạch Nhạc Ninh có mệt hay không, có thấy lạnh hay không, có cần mở điều hòa cho ấm thêm chút nữa hay không thì những chuyện khác anh cũng không hề nhắc tới.

Mặc dù là thế nhưng Bạch Nhạc Ninh vẫn đoán không sai, quả thật là Bạc Cảnh đang nổi nóng.

Anh vẫn luôn cẩn thận quan sát đường xá, nhưng trong lòng lại có chút khó chịu, cha Bạch đang đi khảo sát bên Singapore, mà tối nay cô gái nhỏ của anh lại ăn cơm ở bên ngoài, bởi vì trong nhà không có ai nên anh cưỡng bách bản thân mình ở lại công ty làm thêm giờ, dốc hết sức lực làm thêm mấy tiếng đồng hồ để xử lý tất cả công việc của ngày mai, vốn định dành khoảng thời gian cuối tuần để ở bên cạnh cô.

Ai ngờ, gọi điện về nhà thì mẹ Lý nói cô vẫn chưa về, sợ cô bị lạnh cho nên anh mới vội vàng chạy xe về nhà để lấy áo khoác đem đến cho cô, thế nhưng chưa kịp gọi điện thì đã thấy cô gọi rồi bảo rằng mình muốn về nhà, kết quả là ngay cả áo khoác cũng không kịp quay về lấy, anh lập tức chạy thẳng tới nơi cô đang đợi, dù sao bộ ple anh đang mặc cũng không có vấn đề gì, mà bản thân anh có lạnh hay không cũng không quan trọng, quan trọng là tâm tình cô gái nhỏ của anh không tốt, cô muốn trở về nhà.

Cuối cùng thì sao? Cuối cùng thì anh lại phát hiện ra cô đang đi gặp gỡ với mấy người con trai khác! Càng khó chịu hơn là cô thật sự để cho anh gặp được tình địch!

Bạc Cảnh càng nghĩ càng tức giận, nếu không nhờ vào một tia lý trí cuối cùng thì anh tuyệt đối sẽ vòng xe lại để vận xương Trần Hiểu Ý.

Nhưng anh không thể, cũng không được làm như vậy.

Bạc Cảnh bắt đầu dĩ tự giấu, đây là một chuyện không thể nào! Trong mối quan hệ giữa anh và cô vợ sắp cưới bé nhỏ này, trừ trường hợp cần thiết phải kiên quyết dứt khoát thì hầu hết anh toàn chủ động nhường nhịn cô. Dù sao Ninh Ninh vẫn còn nhỏ, có nhiều chuyện cô vẫn chưa đủ lý trí và thành thực, lão trúc mã đáng thương là anh đây, không thể làm gì khác hơn là đành phải bắt buộc dĩ giúp cô hoàn thiện vào những chỗ thiếu sót đó.

Cũng vậy, thành thực có nghĩa là không thể dễ dàng đem sự ngây thơ của mình bộc lộ trước mặt người khác.

Nhưng anh biết, có một phương pháp khác có thể truyền đạt cảm xúc đến cô vợ nhỏ của mình.

Về đến nhà, Bạc Cạnh chạy xe vào gara, sau đó hít một hơi thật sâu rồi khóa chốt cửa xe lại, đem người bên cạnh vây lại trong khoảng không gian nhỏ bé.

Bạch Nhạc Ninh bắt an xê dịch tư thế ngồi, vừa định nói gì thì đã bị một hơi thở ấm áp bao phủ, Bạc Cạnh cúi người hôn lên mắt cô, liếm lên khóe mắt cô, rồi lại tựa như chưa đủ, anh từ từ thăm dò xuống dưới, lướt qua chóp mũi, cuối cùng là trượt đến đôi môi anh đào của cô.

Đầu lưỡi linh hoạt tiến vào đôi môi nhỏ nhắn đang khê rên rỉ, Bạc Cạnh hưng hăng hút hết nước bọt trong miệng cô, đầu lưỡi lướt qua hàm răng trắng nõn, sau đó lại không ngừng dụ dỗ chiếc lưỡi thơm tho, cùng nhau dây dưa.

Hai người triển miên hôn hít một lúc lâu, đến khi Bạch Nhạc Ninh sắp không thở nổi thì Bạc Cạnh mới buông ra, để cho cô vợ vĩ vĩ hít vào vài ngụm không khí.

“Thật ngọt. . .” Ôm lấy cô gái nhỏ mềm mại, Bạc Cạnh thở dài đầy thỏa mãn.

Lại qua một lúc lâu, anh ôm lấy thân thể vẫn còn mềm yếu trong ngực mình, tựa vào trán cô, để hơi thở phả vào mặt cô: “Bảo bối Ninh Ninh đã học được cách nói dối anh, lén lút đi gặp người con trai khác rồi sao? Thật là cô bé không biết nghe lời nha!”

Bạch Nhạc Ninh trì hoãn nâng mắt nhìn anh, rốt cuộc vừa mới tỉnh táo lại từ trong nụ hôn vừa rồi, lại nghe thấy Bạc Cạnh ngà ngà dò xét.

Hả? Giọng nói cũng không hề nghiêm khắc, dường như là đang đợi cô giải thích?

Khuôn mặt xinh xắn bỗng dừng ửng hồng, cô chủ động vươn tay ôm cổ Bạc Cạnh, vùi mặt vào trong ngực anh, nũng nịu phản trần: “Người ta mới không có lén lút đi gặp con trai khác, anh Bạc đúng là một thùng dấm chua mà!”

Bạc Cạnh lại vuốt ve sau lưng cô, híp mắt cười khê: “Không có lén lút sao? Nếu Ninh Ninh ngoan như vậy, vậy thì anh phải thưởng cho Ninh Ninh mới đúng.” Anh cố ra vẻ trầm ngâm, thế nhưng bàn tay lại bắt đầu không an phận, lặng lẽ tiến đến cổ áo của Bạch Nhạc Ninh: “Anh phải thưởng cho em thế nào đây? Phục vụ đặc biệt cả ngày chủ nhật, thế nào?”

Bạch Nhạc Ninh càng thêm đỏ mặt, hờn dỗi nói: “Phục vụ đặc biệt cái gì chứ! Suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy chuyện đó, thì ra anh Bạc không những là một thùng dấm mà còn là một sắc lang nha!”

Bạc Cạnh lại cười: “Em đã nói anh là sắc lang, nếu anh không biểu hiện một chút, vậy chẳng phải là thật có lỗi với hình tượng sắc lang đó sao?” Nói xong, anh liền hôn lên đôi môi anh đào căng mọng, ngón tay cũng dao động trên người Bạch Nhạc Ninh, lặng lẽ châm lửa, sờ sờ chỗ này, vuốt vuốt chỗ kia, cuối cùng mới dừng lại ở nụ hoa đã đứng thẳng, lưu luyến không rời.

Bạch Nhạc Ninh thở khê, chống hai tay trước ngực Bạc Cạnh, kéo ra khoảng cách giữa hai người, ngăn lại hành động của anh làm mình vui sướng: “Ừm. . . đừng, không được. . .”

Bạc Cạnh lại nhướn mày cười một tiếng: “Sao lại không được?” Ngón tay tà ác khê bóp nhẹ nụ hoa đang vểnh cao, sau khi thành công làm cô phải rên lên một tiếng yêu kiều ngọt ngào, anh mới hài lòng ngồi yên trên ghế, nhìn cô gái nhỏ lộ ra vẻ mặt khó chịu, vắn vẹo thân thể để lộ ra làn da trắng như tuyết, sắc mặt hồng hào xinh đẹp.

Bạch Nhạc Ninh yếu ớt dựa vào ngực anh, thế nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn chìm trong cơn sóng tình dục, còn đang cố gắng kéo lại một tia thanh tỉnh, cất tiếng cầu xin dứt quãng: “Ở đây không được. . . Đừng, đừng ở chỗ này. . . Ừm, đừng. . . Trở về. . . A. . .”

Bạc Cạnh lại nhanh chóng đáp ứng: “Không thành vấn đề!”

Bạch Nhạc Ninh chỉ cảm thấy hình như anh đồng ý có vẻ nhanh chóng, không giống như mọi khi, kết quả, Bạc Cạnh lại mở cửa xe, sau đó bế cô đặt lên mui xe rồi bắt đầu cỡi quần áo.

Ngay lập tức, cô cảm thấy có gì đó không đúng: “Anh làm gì. . .” Còn chưa kịp hỏi xong thì Bạc Cạnh đã kéo vấy cô lên, giữ lại hai chân đang muốn phản kháng, sau đó tách ra một khoảng đủ để anh lách người vào, thuận tay cởi ra chiếc quần lót nhỏ gây cản trở, sau đó chạm vào hoa tâm thử một chút xem đã đủ ẩm ướt để tiếp nhận phả nam căng cứng nóng bỏng của mình chưa.

Bạch Nhạc Ninh vội vàng ‘ưm’ một tiếng, dòng nhiệt nóng bỏng trong cơ thể chậm rãi chảy ra, tiểu huyết vừa rồi vẫn còn trống rỗng, bị anh chạm vào như vậy lại khiến cho cô cảm thấy khó chịu vì không được lấp đầy, cô cất tiếng kháng nghị, đáng vẻ như một con thú nhỏ đang không ngừng cọ xát ở trên người Bạc Cạnh, gương mặt ửng hồng, vừa nhìn cũng biết là đáng vẻ động tình.

Ngón tay đã dính đầy dịch lỏng khiến Bạc Cạnh hài lòng cong nhẹ khóe môi, nhân lúc cô gái nhỏ còn đang mơ màng vì động tác của ngón tay mình thì anh động thân, đem phả nam căng cứng chôn sâu vào trong hoa huyết của cô.

“A ——”

Bạch Nhạc Ninh bị đánh úp bất ngờ, không kịp chuẩn bị trước, cánh tay đang đặt trên bả vai của Bạc Cạnh vô lực rũ xuống, cô muốn kháng nghị nhưng lại không phát ra được âm thanh nào, chỉ mới vài lần thì đã không nhận được mà rên rỉ: “A. . . dừng, anh thật hư. . . sâu quá. . .”

Bạc Cạnh ra sức thăm dò trong cơ thể cô, anh cúi đầu hôn lên vầng trán ướt đẫm mồ hôi của cô: “Anh hư sao? Bảo bối Ninh Ninh, là em nói ‘dừng, trở về đi’ nha! Đã ướt như vậy mà còn cố gắng chịu đựng, anh thật sự không nỡ để cho em phải khổ sở như vậy. . .” Nói xong, động tác bên dưới của anh càng trở nên nhanh hơn, cảm giác mềm mại bên trong hoa huyết thật sự tuyệt vời, anh rút ra rồi lại đâm vào, làm cho cô gái nhỏ đáng thương muốn phát cờ đầu hàng cũng không được.

May là nhà xe đủ ấm áp, lúc này anh cũng không quên khóa cửa nhà xe lại, nếu không, bây giờ đã là đêm đông, cô gái nhỏ dưới người anh

cũng sẽ bị đông lạnh mất.

Bạc Cạnh vô cùng nhiệt tình, khiến cho Bạch Nhạc Ninh cảm thấy nóng rực, toàn thân cứ như đang ngâm ở trong nước nóng, vừa nóng vừa ướt, lại vô cùng khổ sở như thể muốn hòa tan vào trong cơ thể của anh, nơi tư mật truyền đến khoái cảm cực hạn, từng đợt từng đợt liên tiếp ồa tới, khiến cho cô trở nên mơ màng, chỉ còn biết túm chặt cánh tay rắn chắc của anh.

“Anh, anh....” Bạch Nhạc Ninh thở hổn hển, dùng tất cả khí lực để chỉ trích sắc lang: “Làm sao anh có thể ở nơi này mà... A! Ừm, dừng.... không được, em không được...” Lời còn chưa dứt thì cô đã lập tức run rẩy rồi xụi lơ ở trong ngực của Bạc Cạnh, cả người cong lại, muốn khép hai chân lại nhưng chỉ có thể kẹp chặt quanh hông của Bạc Cạnh.

“Chết tiệt! Bảo bối, đừng lộn xộn!”

Bị cô kẹp chặt như vậy, Bạc Cạnh suýt chút nữa bị mất khống chế, anh vội vàng thả chậm động tác, hơi rút ra một chút, nhanh chóng ổn định rồi lại một lần nữa tiến sâu vào bên trong.

“A... Em khó chịu quá...”

Bạch Nhạc Ninh nức nở, cô không chịu nổi nữa nhưng không biết phải làm sao, chỉ đành vận vẹo thân mình, cơ thể càng thêm run rẩy.

Bạc Cạnh lại yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve thái dương ướt đẫm mồ hôi của cô, hôn lên nước mắt của cô, thể nhưng tần suất ra vào cũng không vì sự kháng nghị của cô mà chậm lại, ngược lại càng thêm dồn dập kịch liệt, mỗi lần đều tiến vào nơi sâu nhất của Bạch Nhạc Ninh, để cho cô lộ ra toàn bộ sự nhiệt tình, cùng với anh tạo nên một giai điệu tuyệt vời.

Dưới sự xâm nhập cuồng dã của anh, Bạch Nhạc Ninh cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ đang lắc lư kịch liệt.

Cô không còn biết mình đang ở nơi nào, chỉ có thể nắm chặt tay của Bạc Cạnh, đôi mắt trở nên mờ lung, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, không biết là muốn để cho Bạc Cạnh tiến vào sâu hơn,

yêu cô nhiều hơn hay là muốn cầu xin anh mau buông tha ình: “A... không a ... em em không đượca...a...a...”

Bạc Cạnh vừa mạnh mẽ ra vào trong cơ thể cô, vừa mở miệng dịu dàng an ủi: “Bảo bối, đừng sợ, đợi thêm chút nữa, em sẽ thích! Bảo bối, em thật chặt...”

Bạch Nhạc Ninh lắc đầu nguầy nguậy, cô muốn cự tuyệt tiếp nhận Bạc Cạnh nhưng như vậy lại càng hấp dẫn anh, cô không nhịn được mà kêu lên: “Không muốn! Không muốn... a...a...”

Nắm chặt eo nhỏ mềm mại, Bạc Cạnh một lần lại một lần, hung hăng thúc mạnh vào hoa huyết ẩm ướt của cô, làm cho cô không chịu nổi mà kêu to.

Cuối cùng, sau khi Bạch Nhạc Ninh lên đỉnh, anh mới đem tất cả tinh hoa nóng rực bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô....

“A...”

“A...”

Hai người đồng thời bật ra tiếng rên rỉ, sau đó chậm rãi mở mắt nhìn đối phương, hô hấp dồn dập, yên lặng cảm thụ dư vị sau cơn hoan ái.

Đầu óc của Bạch Nhạc Ninh đã hoàn toàn trống rỗng, cánh tay vẫn đặt trên vai Bạc Cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đái vũ vẫn nhìn chăm chăm vào anh, thấy trong đôi mắt anh là tình yêu nồng đậm và cả tình dục vẫn còn chưa tan.

Ổn định lại trong chốc lát, Bạc Cạnh lại cẩn nhẹ lên vành tai của Bạch Nhạc Ninh khiến cả người cô run lên: “Ừm, đừng...”

Cô không chịu đựng được sự trêu chọc của nh, có muốn cũng không dám nói thẳng, dục cự hoàn nguyên (*), Bạc Cạnh cười khê, bế cô gái nhỏ mình yêu thương lên rồi cẩn nhẹ vào cần cổ trắng như tuyết của cô, vừa hôn vừa tình tường hỏi: “Tối nay đến phòng em hay phòng anh?”

(*) Dục cự hoàn nguyên: Muốn nguyên vẹn mà còn giả vờ cự tuyệt.

Kể từ khi hai người đính hôn, Bạc Cạnh nhẫn nại đã lâu thì đã vội vàng đột phá giới tuyến cuối cùng, chiếm trọn thể xác và tâm hồn của Bạch Nhạc Ninh.

Mặc dù bởi vì chú ý đến suy nghĩ của cha Bạch cho nên bọn họ không thể quang minh chính đại ngủ cùng phòng, trên thực tế, mỗi đêm bọn họ đều ngủ chung với nhau, cha Bạch cũng đoán được điều này, thế nhưng con gái mình cũng đã cam tâm tình nguyện để cho người ta trói buộc, vậy ông cũng đành làm một bậc cha mẹ sáng suốt, ít can thiệp vào chuyện yêu đương của con gái thôi.

Vậy nên, lúc hai vợ chồng nhà bên cạnh muốn về quê để an hưởng tuổi già, trước khi về miền nam, bọn họ rao bán nhà, cha Bạch đã mua lại căn nhà này, sau đó lại phá vỡ bức tường ngăn cách giữa hai nhà để cho hai bên có thể dễ dàng qua lại.

Bề ngoài, Bạc Cạnh và Bạch Nhạc Ninh vẫn tuân thủ quy củ, mỗi người đều có phòng riêng, chẳng qua, hai căn phòng chỉ cách nhau một vách tường, ai ngủ giường của ai cũng không có gì khác biệt, ngay cả mẹ Lý mỗi ngày đặc biệt phụ trách việc dọn dẹp và nấu nướng cũng rất tự giác, chưa bao giờ hỏi qua tình trạng sử dụng phòng ốc của bọn họ.

7. Chương 7

Nghe Bạc Cạnh hỏi vậy, Bạch Nhạc Ninh lườm anh một cái: “Không phải kiểu gì em cũng bị anh gạt lên trên giường sao?”

Bạc Cạnh lại nhếch môi cười một tiếng, đây là tâm tư trong lòng anh, đương nhiên anh sẽ không nói cho cô biết, cô thật xinh đẹp, làn da trắng nõn, thân thể linh lung, khi nằm trên chiếc giường tối màu của anh lại càng trở nên hấp dẫn và ngon miệng.

Chẳng qua, nghĩ đến điều này, ánh mắt của Bạc Cạnh lại trở nên u ám.

Bạch Nhạc Ninh quá quen thuộc với cái vẻ mặt này của anh, mỗi lần anh muốn ném cô lên trên giường, ra sức làm mưa làm gió thì cũng sẽ toát ra cái loại ánh mắt như thể muốn nuốt cô vào bụng.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, không biết mình lại làm gì mà chọc đến cái tên sắc lang lúc nào cũng động dục không còn phân biệt ngày đêm thế này: “Anh, anh Bạc? Anh sao vậy. . .” Giọng

nói run rẩy, dường như còn mang theo một chút hấp dẫn khó phát hiện.

Anh Bạc? Lúc này mà còn dám gọi anh là anh Bạc?

Bạc Cạnh cất giọng khàn khàn, “Bé con, là em tự chuốc lấy!” Nói xong, anh nâng cô lên mui xe, bắt đầu một đợt kích tình mới.

“A Ờm, không muốn.... a....a....”

Bạch Nhạc Ninh đáng thương lại bị Bạc Cạnh đè dưới thân thể, không thể lớn tiếng rên rỉ, cô không hiểu rốt cuộc mình đã nói sai hay làm sai cái gì mà lại kích thích dục hỏa trong người anh, hại cô lại phải chìm vào một đợt kích tình nữa....

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ sắt đất, rọi vào bên trong căn phòng.

Căn phòng cũng không trang trí quá mức cầu kỳ, sàn nhà bằng gỗ màu nâu sậm, bên trên được lót một tấm thảm hoa văn đơn giản, chính giữa là chiếc giường lớn dựa sát vào vách tường, kế bên là một chiếc tủ thấp, ở trên có một chiếc đèn ngủ và một cuốn lịch để bàn, bên trái giường là một bộ ghế salon màu xám tro, bên phải là một chiếc tủ quần áo được thiết kế chìm trong tường.

Dưới giường, quần áo ngổn ngang, dép mỗi chiếc một nơi, trên giường, chăn gối bừa bộn, drap giường xộc xếch, hai thân thể quấn lấy nhau, hình ảnh này mặc dù không phù hợp với căn phòng nghiêm cẩn đơn điệu, nhưng tất cả đều có thể chứng tỏ, tối hôm qua ở trong căn phòng này đã diễn ra một màn đông cung sống động đến mức nào.

“Ninh Ninh, chín giờ rồi, dậy uống miếng nước rồi ngủ tiếp.”

Bạc Cạnh giờ phút này đang ngồi ngay ngắn ở đầu giường, trong tay còn cầm một ly nước ấm, đợi đến khi ngắm cô gái nhỏ đang làm ồ trên giường của mình đủ rồi thì mới cất giọng gọi cô.

“Ừm...” Bạch Nhạc Ninh hí mắt, còn chưa kịp nói gì thì đã bị người đàn ông bên cạnh thơm một cái lên môi.

“Anh Bạc...” Uống một ngụm nước ấm, Bạch Nhạc Ninh dụi dụi đôi mắt vẫn còn đang mông lung, cũng không quan tâm đến người nào đó đang vuốt ve gò má của mình, cô nở nụ cười ngọt ngào có chút ngốc nghếch.

“Aiz!” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài cùng tiếng cởi quần áo sột soạt, “Bé hư, mới sáng sớm đã quyến rũ anh...”

Bạc Cạnh để ly nước sang một bên, nhanh chóng cởi chiếc áo sơ mi mà anh tùy tiện mặc vào lúc mới ngủ dậy, sau đó nhào về phía con tôm nhỏ mũm mĩm đang cuộn mình trên giường.

Đầu óc Bạch Nhạc Ninh đang mơ mơ màng màng, vừa mới nhận ra ý đồ của Bạc Cạnh thì cũng đồng thời cảm thấy trên giường lún xuống một mảng to. Bởi vì mới ngủ dậy nên đầu óc có chút trì trệ, nhưng giờ phút này Bạch Nhạc Ninh rốt cuộc cũng có phản ứng, cô nâng tay ôm trước ngực mình, không để cho người nào đó được như ý, “Ờm... Anh Bạc, nơi đó vẫn còn đang đau ê ẩm, thật khó chịu... uhm... người ta không cần...”

Tối qua ở nhà xe đã làm hai lần, sau đó trở về phòng lại làm thêm hai lần, vô cùng kịch liệt, lần sau so với lần trước càng sâu hơn, Bạch Nhạc Ninh vẫn còn nhỏ, thể lực có hạn, bị giày vò như vậy thật sự là không

chịu nổi, toàn thân đã mệt rã rời, chỉ cảm thấy buồn ngủ, lại mơ hồ cảm giác có người bế cô vào tắm nước nóng, giúp cô tắm rửa sạch sẽ, kết quả là cô đã ngủ lúc nào cũng không hay.

Nếu bây giờ lại tiếp tục, cô chắc chắn sẽ bị con sắc lang nào đó ăn sạch sẽ vào trong bụng! Thật là, bề ngoài rõ ràng là một người rất lịch sự, tại sao khi làm chuyện đó lại trở nên dã man như vậy?

“Mệt à?” Bạc Cảnh thò tay vào chặn ôm lấy eo của cô, kéo cô vào trong ngực mình, rồi nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh mảnh khảnh duyên dáng: “Mệt thì dừng động, để anh động là được rồi.”

“Dừng...”

Bạc Nhạc Ninh vươn ra hai nắm tay mềm nhũn, ra sức chống cự, thế nhưng lại bị một bàn tay to ngăn lại, Bạc Cảnh nắm cổ tay của cô, nhẹ nhàng kéo lên cao, để lộ ra bầu ngực trắng nõn cùng với đường cong tròn nhẵn.

Da thịt trắng như tuyết vẫn còn lưu lại dấu vết loang lỗ của trận kích tình đêm qua, một cổ hơi thở mập mờ chậm rãi tản ra bốn phía.

Con người của Bạc Cảnh thoáng trầm xuống, thả lỏng cổ tay của Bạc Nhạc Ninh ra, sau đó nằm sấp ở trên bụng cô, nhẹ nhàng gặm cắn, từng chút từng chút một, chọc cho cô phải ngậm lên từng tiếng nỉ non, cũng quên luôn việc phải phản kháng, hai tay vịn lên vai anh, không biết nên làm thế nào, chỉ đành vô lực khép chân lại, thế nhưng cũng bị người nào đó đang đốt lửa mau chóng ngăn cản, giữ chặt hai chân, không cho phép cô động dậy.

Bạc Nhạc Ninh chịu đủ mọi loại hành hạ, bầu ngực mềm mại, đầu vú ửng hồng cũng dần dần trở nên cứng rắn, nhô lên cao vút, giống như đang cầu xin người khác yêu thương.

Bạc Cảnh vừa vuốt ve liếm láp trên bụng nhỏ của cô, vừa nhìn chăm chăm vào đầu vú của cô, Bạc Nhạc Ninh cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, hai tay lạng lẽ giơ lên che trước ngực.

“Dừng che.”

Bạc Cảnh lại nhẹ nhàng kéo tay cô ra, đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên đỉnh nhũ hoa, nụ hôn nhẹ nhàng dần dần trở nên trần trọc, mỗi lúc một sâu.

Môi lưỡi ấm nóng ngậm mút hai đỉnh nhũ hoa cho tới khi Bạc Nhạc Ninh chịu không nổi mà bật ra tiếng rên rỉ thì Bạc Cảnh mới buông tha, anh nâng người, đưa tay dò vào nơi giữa hai chân Bạc Nhạc Ninh.

“Dừng, không muốn. . . anh Bạc, nơi đó vẫn còn đau. . .” Bạc Nhạc Ninh hét toáng lên, cả người run rẩy, đôi tay nhỏ bé yếu ớt nắm chặt lấy bàn tay to của Bạc Cảnh, đôi mắt to tròn ngập nước nhìn anh đầy tội nghiệp, hy vọng anh sẽ rủ lòng thương xót mà bỏ qua cho cô.

Kịch liệt làm tình mấy lần liên tục khiến cho hoa huyết mềm mại của cô trở nên sưng tấy, mặc dù đã rửa bằng nước ấm nhưng vẫn chưa tốt lên, bây giờ lại còn run rẩy khiến cho người ta thật không đành lòng.

Bạc Cảnh biết tối hôm qua bởi vì ghen tuông nên anh đã không cẩn thận mà phóng túng quá độ, trong lòng có chút áy náy, bàn tay hết sức dịu dàng xoa nhẹ lên nơi tư mật của Bạc Nhạc Ninh, sau đó nâng lên khuôn mặt cô, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán, cuối cùng cũng chỉ yên lặng ôm cô mà không tiếp tục làm bất kỳ động tác nào khác, hy vọng có thể mượn cái ôm này để kìm chế nơi nào đó bởi vì dục vọng mà căng trướng.

“Ninh Ninh ngoan, chỉ một lát thôi. . . rồi anh đi lấy thuốc cho em.” Một lát sau, anh buông tay ra, để Bạc Nhạc Ninh nằm lại trên giường.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi sự kích thích của dục vọng, Bạc Nhạc Ninh quả thật là vô cùng mệt mỏi, mi mắt càng không ngừng dúi lại, nghe thấy nửa câu đầu của Bạc Cảnh, cô ưỡn oải ngáp một

cái, cô biết, chỉ cần mình vừa nói thân thể khó chịu thì anh nhất định sẽ bỏ qua cho cô, vậy nên cô cũng không cảm thấy bất ngờ về việc mình có thể tránh thoát khỏi sự ham muốn đang dâng cao của anh

Ngoan ngoãn chui vào trong chăn, chờ Bạc Cảnh giúp mình đắp chăn xong thì cô bỗng nhô đầu nhỏ ra khỏi chăn, nhỏ giọng nói: “Anh Bạc, người ta muốn hôn hôn.”

Lớn như vậy mà tính tình vẫn như trẻ con!

Bạc Cạnh buồn cười để lại một dấu nước miếng trên mặt Bạch Nhạc Ninh, lúc này cô mới hài lòng nói, “Anh Bạc, buổi sáng tốt lành!”

Đây là thói quen thường lệ của hai người bọn họ trong nhiều năm qua, cho dù có cãi nhau hay giận dỗi thế nào thì cũng không kéo dài qua ngày thứ hai, chỉ cần một nụ hôn chào buổi sáng thì tất cả những chuyện không vui của ngày hôm trước đều coi như không có.

Chờ Bạch Nhạc Ninh hô hấp ổn định, Bạc Cạnh mới xuống giường, đi tới tủ quần áo bên cạnh, tìm một bộ quần áo sạch sẽ mặc ở nhà rồi chuẩn bị xuống lầu làm một bữa ăn sáng kèm ăn trưa cho cô gái nhỏ để bày tỏ sự áy náy của mình.

Đối với chuyện mất khống chế ngày hôm qua, biện pháp đền bù tốt nhất là đem toàn bộ thành ý ra để dụ dỗ cô gái nhỏ vui vẻ, nếu không cô nhất định sẽ giận dỗi ba ngày không để ý đến anh.

Anh nhất định không thể để điều này xảy ra, bởi vì kế tiếp là những ngày cuối tuần hài hòa tốt đẹp, cuộc sống tính phúc nha!

Khi Bạch Nhạc Ninh tỉnh lại lần nữa thì mặt trời cũng đã lên tới đỉnh đầu rồi.

Cô bấu môi, bất đắc dĩ từ trên giường bò dậy, cố gắng lết tới phòng tắm, tìm thấy sữa rửa mặt và ly súc miệng vùi ngày trước đặt ở chỗ này, cô vỗ nước lên mặt rồi nặn kem đánh răng lên bàn chải, sau đó từ từ đánh răng.

Sau khi đánh răng, cô cầm lược chải đầu qua loa rồi mang cả người đau nhức bước ra khỏi phòng tắm, đến tủ quần áo, kéo ngăn kéo nhỏ phía dưới, tìm một bộ đồ lót sạch sẽ để thay, sau đó lấy ra một chiếc áo rộng thùng thình của đàn ông quần quanh người, thắt đai áo ngủ thành cái nơ bướm thật to.

Một loạt động tác này đều được Bạch Nhạc Ninh thực hiện trong tình trạng mắt nhắm mắt mở.

Như vậy có thể thấy, rốt cuộc sau bao nhiêu đêm ở lại trong phòng Bạc Cạnh, cô đã trở nên thuần thục cỡ nào đối với quá trình sáng sớm tỉnh dậy rửa mặt thay quần áo trong phòng anh.

Bạch Nhạc Ninh xoay người thì lại đụng vào một bức tường thịt quen thuộc.

“A...” Cô đáng yêu vươn tay xoa xoa lỗ mũi, ngẩng đầu cất giọng oán trách: “Anh Bạc, anh đụng đau em rồi.”

“Vậy à? Thật xin lỗi.”

Bạc Cạnh thân mật hôn lên chóp mũi của cô, sau đó mỉm cười nắm tay cô dắt ra khỏi phòng.

Anh đã tính toán chính xác thời gian cô nhóc này ngủ dậy cho nên mới lên lầu xem một chút, không ngờ cô còn dậy sớm hơn so với dự tính của anh, nếu cô đã đánh răng rửa mặt xong, chi bằng bây giờ trực tiếp kéo cô xuống lầu, tiêu diệt hết bữa sáng muộn.

“Thơm quá!” Bạch Nhạc Ninh vẫn bị Bạc Cạnh dắt đi, một tay quét mũi, đôi mắt lóe lên tia sáng như đang muốn nói ‘tôi rất đói bụng’, “Thơm quá! Anh Bạc làm món gì vậy? Bánh mì nướng à? Sao lại thơm quá vậy?”

Bạc Cạnh chạm nhẹ vào cánh mũi đang không ngừng mấp máy của cô, buồn cười nhìn dáng vẻ như mèo tham ăn của cô: “Bánh mì phết mật ông và sữa trái cây, gần đến bữa trưa rồi, ăn tạm một chút lót dạ đây trước.”

Cô gái nhỏ có thói quen ngủ nướng, bất kể đêm hôm trước hai người có vận động trên giường hay không thì chỉ cần sáng hôm sau không có tiết học hoặc là ngày nghỉ thì cô có thể ngủ thẳng đến mười giờ.

Hơn nữa sau khi tỉnh dậy, cô còn có thể nói là đau đầu, không muốn ăn sáng ăn trưa, kết quả là chưa đến xế chiều thì đói bụng đến nỗi đom đóm mắt, mò mẫm trong tủ lạnh, có thể tìm được gì thì ăn đó, đến khi no rồi thì đã bắt đầu đến giờ cơm tối, không cần nghĩ cũng biết là cô sẽ lại bỏ bữa tối, vì một đồng đồ ăn vặt lúc chiều đã lấp đầy bụng của cô rồi.

Một ngày ba bữa cơm bị cô chia năm xẻ bảy, một khi đã có thức ăn lót dạ thì cô sẽ không chịu ngồi yên trên bàn ăn, lúc đầu khi Bạc Cạnh phát hiện thói quen xấu này của cô, anh đã phải cố gắng lắm mới đem cô đưa vào khuôn khổ.

Biện pháp tốt nhất chính là giống như bây giờ, bắt cô rời giường sớm, trước tiên là sẽ ăn một chút đồ ăn ngọt mà cô thích, đợi đến bữa trưa khơi dậy cơn thèm ăn trong bụng cô cũng không khó, ít ra như vậy thì cũng có thể bảo đảm hai bữa chính trong một ngày đúng giờ đúng giấc.

Đối với sự tự giác của Bạch Nhạc Ninh lần này cũng không có cảm giác gì lớn, ngược lại, mấy lần cha Bạc Cạnh quan sát thấy con rể tương lai suy nghĩ chu toàn như vậy, đây cũng là nguyên nhân mà ông có thể yên tâm giao con gái cho Bạc Cạnh.

Sau khi xuống lầu, Bạch Nhạc Ninh ngoan ngoãn đi đến ngồi vào bàn ăn, vừa tròn to mắt nhìn Bạc Cạnh đem miếng bánh mì giòn

rụm thơm lừng để trước mặt mình, cô vỗ tay vui vẻ rồi cầm ly sữa trái cây vẫn còn đang bốc hơi ấm.

“Thật là hạnh phúc!”

Bạch Nhạc Ninh hài lòng tặng cho Bạc Cạnh một nụ cười ngọt ngào, sau đó cúi đầu từ từ thưởng thức bữa ăn sáng dành cho riêng mình.

Anh Bạc thật tốt, cô vừa ăn vừa nghĩ, lại không nhận được mà len lén nhìn về phía Bạc Cạnh.

Ừm, mặc đồ ở nhà, còn đeo thêm tạp dề, quả đúng là hiền thê lương... À không đúng, không đúng! Phải gọi là hiền phụ lương phụ chứ nhỉ? Hả?

Bạch Nhạc Ninh dừng lại động tác cắn bánh mì, nếu như anh Bạc là cha, vậy đứa bé chẳng phải là....

Toàn thân đột nhiên đỏ bừng, cô vội vàng dùng sức vỗ vỗ vào mặt mình: “Mình đang nghĩ gì vậy!”

Bạc Cạnh thấy cô lúc thì ngơ ngác rồi lại bật cười khúc khích, lúc thì suy nghĩ đến xuất thần, lúc thì lại giống như một người ngốc tự đánh vào mặt mình, trong miệng còn lẩm bẩm ‘mình đang nghĩ gì vậy’, anh đến gần cô rồi cúi đầu hỏi: “Ninh Ninh, sao vậy?”

Bạch Nhạc Ninh vội vàng giải thích: “Không có, không có! Không có gì cả! Em tuyệt đối không có nghĩ đến con của chúng ta...” Trong cơn hoảng loạn, cô lại không cẩn thận mà nói ra suy nghĩ của mình, Bạch Nhạc Ninh xấu hổ gờ tay che mặt, cảm thấy không còn mặt mũi để nhìn ai đó: “A a a! Em rất cuộc là đang nói gì thế này? Thật là mất mặt quá”

Bạc Cạnh lại cảm thấy buồn cười, nghĩ một đằng nói một nẻo, trấn an cô gái nhỏ đáng yêu đang muốn biến mình thành đà điểu cúi đầu vào đồng cát kia: “Ninh Ninh muốn có con với anh sao? Chuyện này có gì mà không được, hay là, Ninh Ninh chê anh vẫn chưa đủ cố gắng, nhiều năm như vậy mà vẫn không thể làm cho em mang thai?”

“Không phải!”

Bạch Nhạc Ninh gào khóc một tiếng, sau đó liền quyết định không thèm để ý đến Bạc Cạnh nữa, cho dù Bạc Cạnh có dụ dỗ thế nào thì cô cũng nhất quyết không lộ mặt ra.

Khó khăn lắm Bạch Nhạc Ninh mới lộ mặt ra một chút, thấy Bạc Cạnh vẫn đang nhìn mình, hơn nữa, sắc mặt còn rất vui vẻ, cô nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận, hờn dỗi quát lên: “Anh còn cười? Cười nữa thì em sẽ không để ý đến anh nữa!”

“Được, được, được, anh không cười nữa.” Bạc Cạnh mở miệng, trong mắt tràn đầy cưng chiều: “Mau ăn đi, ăn xong anh giúp em... bôi thuốc.”

“Anh! Anh Bạc, anh thật quá đáng, em sẽ không để ý đến anh nữa!” Một câu ‘bôi thuốc’ lại khơi lên dây thần kinh nhạy cảm của Bạch Nhạc Ninh, cô vội vã uống một ngụm sữa rồi trực tiếp vọt lên lầu, trở về phòng mình, trốn vào trong chăn không chịu ra ngoài.

Bạc Cạnh nhanh chóng thu dọn bàn ăn, sau đó cầm thuốc mỡ đi đến trước cửa phòng Bạch Nhạc Ninh, mở cửa phòng, đập vào mắt anh là hình ảnh một con đà điểu nhỏ đang cuộn mình trên chiếc giường tối màu, đầu nhỏ hơi rụt lại giống như một con sóc nhỏ đang ngủ đông.

“Ninh Ninh.” Anh vừa lên tiếng thì bé sóc nhỏ lại rụt đầu càng mạnh hơn.

Bạc Cạnh khẽ cười rồi bước về phía trước, kéo Bạch Nhạc Ninh ra khỏi đồng chăn, Bạch Nhạc Ninh cúi thấp đầu, không chịu giương mắt nhìn anh.

Không chịu nhìn anh sao? Tốt lắm, thật ra thì như vậy lại càng dễ dàng hơn.

Bạc Cạnh từ từ mở hộp thuốc đặt ở mép giường rồi tự mình ngồi xuống giường, duỗi tay ra, vén chiếc áo ngủ rộng thùng thình trên người Bạch Nhạc Ninh, sau đó ngăn lại hai chân đang muốn khép lại của cô, vươn tay cởi quần lót của cô, nhanh chóng quệt một lớp thuốc mỡ lạnh lạnh, bôi chuẩn xác lên nơi tư mật giữa hai bắp đùi của cô.

Bạch Nhạc Ninh hét oang oang, tay vung loạn xạ: “Không muốn, người ta không muốn! Sắc lang, xấu xa! Tránh ra! Hu hu... Lạnh quá.... Ừm... Người ta không cần...” Tiếng hét âm ỉ cuối cùng nhỏ như tiếng mèo kêu.

Aah, thật dễ chịu! Trước giờ, mỗi lần anh Bạc yêu cô không hề tiết chế, sau đó lại dùng cái thuốc mỡ này giúp cô bôi loạn, lúc lạnh lúc dính dính, giống như, nơi đó, nơi đó của cô.... bị anh chọc cho chảy nước, thật là nhột, thật là khó chịu.

Quá đáng!

Bạch Nhạc Ninh cố nén cảm giác rạo rực trong cơ thể, khuôn mặt trái xoan nhăn nhó tức giận, tiếp tục vùi đầu vào trong chăn.

Bạc Cạnh đóng hộp thuốc rồi vén chăn lên, cũng không nghĩ là sẽ trông thấy khuôn nhỏ nhắn đang khóc như muốn tố cáo hành vi của mình, ánh mắt ai oán nhìn thẳng vào anh.

“Anh thật đáng ghét! Đồ xấu xa!”

Bị bảo bối mà mình yêu thương chỉ trích, Bạc Cạnh chỉ biết cười khổ: “Ừ, anh là đồ xấu xa.”

“Trứng thối!”

Người nào đó lại sản khoái thừa nhận: “Ừ, anh là trứng thối.”

Cô vẫn không ngừng lại: “Em chán ghét anh!”

Cái này hình như không đúng?

Bạc Cạnh lại kéo cô gái nhỏ đến gần, hôn nhẹ lên má cô: “Không cho phép ghét anh, nếu không anh sẽ đi Anh quốc, không bao giờ trở lại!”

Bạch Nhạc Ninh bĩu bĩu môi, “Giữ lời này để lừa con nít đi, em mới không thèm tin anh đâu.”

Bạc Cạnh thở dài: “Thật không?”

Bạch Nhạc Ninh bắt đầu liệt kê tội trạng của anh: “Từ hồi cấp hai, mỗi khi em không nghe lời anh, anh liền dùng câu này để uy hiếp em, em đã nghe không dưới 1000 lần, thế nhưng chả bao giờ thấy anh thật sự mua vé máy bay để đi Anh quốc cả, một lần cũng không! Hơn nữa, lần đầu người ta và anh. . . lúc đó, anh còn làm em khóc, lần thứ hai thì anh còn nói, nếu không chịu cho anh, anh sẽ đau lòng khổ sở, một khi đau lòng khổ sở thì phải trở về Anh quốc, anh lớn hơn em tận chín tuổi đấy! Tại sao lại có thể gây thơ như vậy, sao cứ dùng mãi cái lý do này để uy hiếp em?”

Bạc Cạnh phì cười: “Vậy sao? Anh lại còn nói như vậy sao?”

Bạch Nhạc Ninh hết sức nghiêm túc: “Đương nhiên là có!”

Bạc Cạnh lại cười nói: “Bé ngốc, đó là dụ dỗ em thôi! Em cũng biết, lần đó em khóc rất lâu, thật sự là làm cho anh sợ hãi, sau khi nghỉ ngơi mấy ngày cũng không chịu để cho anh chạm vào, anh thật sự không còn cách nào khác nên mới phải dùng tới hạ sách này nha!”

Bạch Nhạc Ninh tức giận: “Anh lừa gạt thiếu nữ ngây thơ trong trắng.”

Bạc Cảnh lại cười: “Bây giờ vẫn còn trong trắng sao? Đã sớm bị anh ăn vô số lần rồi!”

Bạch Nhạc Ninh giận quá, hét lên: “Lão sắc lang vô sỉ!”

Bạc Cảnh lại cười to: “Bảo bối Ninh Ninh bây giờ xinh đẹp như vậy, nếu anh đối với em mà không nổi lên sắc dục thì em mới cần phải khóc nha.”

Bạch Nhạc Ninh thấy mình không nói lại anh, không thể làm gì khác hơn là dùng sức đánh vào lồng ngực anh: “Anh thật là dẻo mỏ! Tránh ra, em mệt rồi, ngủ đây!”

Bạc Cảnh dứt khoát nằm xuống giường, tiện tay kéo cô vào trong ngực mình: “Ngủ đi, chúng ta cùng nhau ngủ.”

“Không muốn!” Bạch Nhạc Ninh dứt khoát cự tuyệt: “Anh sẽ đánh lên em.”

Bạc Cảnh đứng đần thê với trời: “Anh tuyệt đối sẽ không đánh lên em.”

Bạch Nhạc Ninh nửa tin nửa ngờ nhìn anh thật lâu, thấy anh quả thực không có ý đồ đánh lên mình,

lúc này cô mới an tâm nằm xuống giường, đắp kín chăn, đồng thời không quên bổ sung: “Anh đã nói rồi đấy, không được đánh lên em.”

Bạc Cảnh gật đầu, giang tay về phía cô, Bạch Nhạc Ninh nép vào vòng tay của anh, tìm một vị trí an ổn nhất trong ngực anh rồi dần dần tiến vào mộng đẹp.

Sự thật chứng minh, lời nói của anh Bạc căn bản là không thể tin.

Bạch Nhạc Ninh ôm đống bài thi, tập tễnh leo từng bậc thang để mò lên lớp học, vừa ra sức trèo cầu thang, vừa thở phì phò, quyết định sau này sẽ không bao giờ... tin tưởng lời anh nói nữa.

Cái gì mà bảo đảm tuyệt đối, cái gì mà không đánh lên! Cô còn chưa ngủ đủ thì đã bị chọc tỉnh, đầu tiên là một loạt những nụ hôn ướt át, sau đó lại không nói tiếng nào mà tách hai chân cô ra, rồi....

Mặc dù sau đó cô cũng rất thoải mái, nhưng vấn đề là tất cả những chuyện này đều thực hiện khi chưa có sự đồng ý của cô nha! Đáng ghét nhất chính là người nào đó sau khi ăn no xong thì lại thản nhiên nói: “Anh không có đánh lên em, anh là quang minh chính đại tập kích em.” Đúng là chỉ có mặt dày như anh mới nói được câu này.

Rốt cuộc là cô đã phát điên cái gì mà lại quên mất, trên đời này, không thể... tin tưởng nhất, chính là lời cam kết của đàn ông lúc ở trên giường, nhất là lão sắc lang nhà cô!

Bạch Nhạc Ninh càng nghĩ càng tức giận, đem tất cả mọi tội lỗi đổ hết lên người Bạc Cảnh.

Xem ra, cô hoàn toàn không nhớ, rốt cuộc mình đã thét chói tai như thế nào, ôm chặt lấy chồng sắp cưới, không cho phép anh ngừng lại như thế nào.

Bởi vì bị tên sắc lang họ Bạc nào đó ép lẫn lộn trên giường cả ngày chủ nhật, thế nên mặc dù cô đã nghỉ ngơi cả một buổi tối nhưng cũng không đủ để cho Bạch Nhạc Ninh khôi phục thể lực sau mấy lần ‘tử trận’.

Kéo lê thân thể có chút nặng nề, khó khăn lắm mới mò lên được lớp học, ngồi vào vị trí của mình, trong lúc đợi giáo sư lên lớp thì cô tranh thủ chợp mắt lấy sức.

Trần Hiểu Ý học khoa quản trị kinh doanh, bởi vì buổi sáng thứ hai không có tiết học nên chạy tới dự thính, thuận tiện thăm dò tình hình.

“Đừng ngủ nữa! Tổ hỏi cậu, lão trúc mã nhà cậu có nổi giận không?” Trần Hiểu Ý hạ thấp giọng, dáng vẻ lăm la lăm lét hết sức khẩn nghị. Có nói gì tổ không?”

Bạch Nhạc Ninh bị quấy rầy giấc ngủ thì ngẩng đầu, đảo mắt khó chịu nói: “Không có, anh ấy không nói gì cả.” Lão quý háo sắc nhà cô không có bốc ‘hỏa’, nhưng lại muốn đem tất cả dục ‘hỏa’ bùng phát trên người cô, cô thật đáng thương.

Bạch Nhạc Ninh che miệng, lén ngáp một cái, thừa dịp giáo sư không chú ý, cô lại nằm bò lên trên bàn, “Đừng kêu tớ... tớ đang rất buồn ngủ...”

Trần Hiểu Ý thậm thụt tiến lại gần, bỗng như vừa phát hiện ra điều gì, cô che miệng, lặng lẽ cười hô hố, dường như muốn ghen, “Cậu, các cậu, ha.. lần này, các cậu làm... ‘chuyện tốt’ đã bao lâu? Phụt, ha ha...” Cô liềm mạng kiềm chế tiếng cười suýt chút nữa thì bật ra khỏi miệng, cố gắng nuốt trở vào, “Phù phù, thật kịch liệt!”

Bạch Nhạc Ninh đang buồn ngủ, chẳng muốn nói gì, “Gì cơ?” Cô không quên hạ thấp giọng.

Trần Hiểu Ý không đáp lời cô, chỉ lấy ra một cái gương nhỏ từ trong túi, sau đó giơ về phía Bạch Nhạc Ninh: “Tự mình nhìn đi.”

Bạch Nhạc Ninh chỉ liếc mắt nhìn, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, cô khẽ ‘A’ lên một tiếng ngẩn ngui, ném chiếc gương xuống rồi lấy hai tay che mặt, không muốn nghe thấy tiếng cười quái dị của Trần Hiểu Ý.

Từ vành tai đến sau gáy đều có chi chít những dấu vết đỏ ửng, hình dạng đó, màu sắc đó, không cần nghĩ nhiều cũng biết là vì sao xuất hiện.

Bạch Nhạc Ninh chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp người khác, trước kia thỉnh thoảng bọn họ cũng có những lần mất khống chế, nhưng anh Bạc vẫn rất để ý, chưa từng để lại trên người cô một chút dấu vết gì ở những nơi dễ bị người ta nhìn thấy, sáng nay lúc ngủ dậy, cô mơ mơ màng màng nên cũng không nhìn dáng vẻ tóc tai bù xù của mình trong gương.

Thảo nào lúc anh Bạc giúp cô chải đầu, trên mặt lại nở nụ cười quỷ dị, lại còn đặc biệt dặn cô không thể cột tóc đuôi ngựa.

Bạch Nhạc Ninh luống cuống tay chân đem tóc phủ lên những dấu vết đó, sau đó vội vội vàng vàng quay ra phía sau xem có ai chú ý tới mình hay không, rồi lại nhỏ giọng cảnh cáo Trần Hiểu Ý: “Không... không được nói cho người khác biết!”

“Nói cho người khác biết cái gì?” Trần Hiểu Ý hỏi, giọng điệu có chút hả hê: “Dâu tây nha! Thật nhiều dâu tây chính mọng nhỉ?”

Bạch Nhạc Ninh lén lút nhéo vào hông cô, xấu hổ đến nỗi không dám ngóc đầu lên, cô quyết định sau khi về nhà sẽ lấy chìa khóa phòng trong tay Bạc Cảnh, hơn nữa còn phải bắt buộc anh một tháng không được trèo lên giường cùng cô!

8. Chương 8

Chờ giáo sư tuyên bố tan lớp rồi bước ra khỏi phòng học, Bạch Nhạc Ninh mới nhảy dựng lên, kéo tay Trần Hiểu Ý vẫn còn đang cười mấp mề chạy như bay ra khỏi phòng học, ngăn cản cô không được tiết lộ bí mật của mình.

Trần Hiểu Ý không đề phòng trước, đột nhiên bị Bạch Nhạc Ninh nắm tay kéo ra khỏi phòng học, chợt nhận ra đây là vì người nào đó đang xấu hổ, sợ mình đem ‘chiến công vĩ đại’ ra chiêu cáo thiên hạ, vì vậy nhin không được mà cười như điên, vừa rồi trong lớp học còn phải cố nén, lần này rốt cuộc cũng có cơ hội bộc phát.

Sau khi cười nắc nẻ một hồi, Trần Hiểu Ý mới nhớ đến một chuyện: “À, đúng rồi, Ninh Ninh, cậu còn nhớ Lục Vịnh tại mình gặp lúc đi karaoke không? Cậu ta là thiếu gia của Lục thị đấy!”

Lục thị? Bạch Nhạc Ninh lẩm bẩm: “Cái tên này. . . hình như đã nghe ở đâu rồi . . .”

Trần Hiểu Ý nói dừng dừng: “Dù gì thì cũng không bằng công ty xây dựng Bạch thị nhà cậu, nói thật ra, tớ rất bội phục cha cậu, ông ấy đã sớm nhìn ra cậu không có khả năng kinh doanh buôn bán cho nên mới tìm cho cậu một ông chồng lợi hại như vậy, để cuộc sống sau này của cậu không ưu không lo, sao cha tớ lại

không nghĩ ra điều này nhỉ? Aiz aiz, xem lão trúc mã nhà cậu lợi hại cỡ nào, uy vũ cỡ nào nha! Phó tổng giám đốc công ty xây dựng Bạch thị, ai mà không biết, ai mà không hiểu chứ?”

Bạch Nhạc Ninh cười hắc hắc không ngừng, cũng không nói rõ là Bạc Cảnh chỉ vì muốn báo ơn cha cô, vì ông đã mang con trai của cô nhân từ Anh quốc trở về chứ không phải là nhặt mang về nhà nuôi, lại còn để cho anh làm người nối nghiệp ỳnh.

Lại nghe Trần Hiểu Ý đứng bên cạnh lẩm bẩm: “Tớ còn nhớ ngày xưa tên Lục Vĩnh đó cứ hay bắt nạt cậu, bây giờ nghĩ lại, có khi nào là do cậu ta có ý gì đó với cậu không? Chẳng phải mấy đứa con trai muốn hấp dẫn sự chú ý của con gái thì thường dùng những thủ đoạn bắt nạt, khiến cho người ta nhớ đến mình sao?”

Trên trán Bạch Nhạc Ninh hiện ba vạch đen: “Tiểu Ý Ý, cậu đây là xem phim quá nhiều hay là đọc tiểu thuyết quá nhiều vậy? Làm ơn đi, nếu như có đứa con trai nào vừa mới gặp mà đã bắt nạt cậu, kéo tóc cậu, thả sâu vào cặp, lại còn thường hay cười nhạo, gọi cậu là đồ ngốc, cậu sẽ thích hấn ta sao?”

Trần Hiểu Ý nghe vậy thì đôi mắt lóe lên một tia hung ác: “Dám? Lão nương không đập chết hấn thì thôi!”

Bạch Nhạc Ninh gật đầu: “Nếu vậy thì ai còn dám dùng thủ đoạn này để trêu chọc cô gái mình thích chứ?”

Trần Hiểu Ý liếc mắt nhìn cô: “Cậu cũng không phải con trai, làm sao biết bọn họ không dùng?”

Bạch Nhạc Ninh cứng họng nửa ngày, lại chợt nghĩ đến một vấn đề: “Trước tiên đừng nói đến cảm giác của cậu ta đối với tớ. . . Làm sao cậu biết Lục Vĩnh là thiếu gia của Lục thị? Hồi tiểu học chỉ học chung có một năm, thời gian lâu như vậy không gặp, thay đổi nhiều như vậy, nếu không phải vì cái câu ‘Ninh Ninh ngốc’ kia hại tớ ấn tượng sâu sắc thì thật sự tớ còn không nhận ra cậu ta là ai đâu!”

Trần Hiểu Ý đến gần cô, thần thần bí bí thấp giọng nói: “Cái người họ Hồng đó nói cho tớ biết!”

“Hả?” Bạch Nhạc Ninh không hiểu, cho đến khi trông thấy ánh mắt như đang ẩn chứa điều gì đó của bạn tốt, cô mới bừng tỉnh đại ngộ: “À! Học trưởng Hồng? Anh ấy sao? Nhưng tớ không phát hiện. . . Từ từ đã, chẳng lẽ các cậu. . .”

“Hai ngày nay cậu và lão trúc mã nhà cậu lăn lộn trên giường, tụi này đã gặp nhau một lần.” Trần Hiểu Ý bĩu môi: “Thuần khiết, tuyệt đối không có hành vi vượt quá giới hạn, tớ hỏi cái gì thì anh ta trả lời cái ấy, anh ta còn muốn tán tỉnh tớ, tớ đã khai hết rồi đấy!”

Bạch Nhạc Ninh lúng túng cúi đầu: “Cái gì chứ, làm hại tớ còn cảm thấy áy náy, nghĩ cậu vừa mới thất tình, hai ngày nay nhất định là tâm trạng tồi tệ, ai ngờ. . .”

Trần Hiểu Ý nghịch lộn tóc, dáng vẻ phong tình quyến rũ: “Tớ là ai chứ? Chẳng lẽ chỉ vì một chuyện thất tình cón con này mà không gượng dậy nổi sao? Buồn cười! Đi, tớ dẫn cậu đi uống cafe!”

“Cúp tiết hai tuần nay rồi à?” Bạch Nhạc Ninh nhớ mang máng Trần Hiểu Ý đã từng nói, giáo sư môn tiếng Anh của cô ấy tuy còn trẻ nhưng tư tưởng cổ hủ, luôn thích tìm cô gây phiền toái.

“Ai quan tâm anh ta chứ!” Trần Hiểu Ý đột nhiên đỏ mặt, cảm phần chỉ lên trời, tức giận mắng to: “Cái tên chết tiệt. . . chấm tớ rớt môn tiếng Anh thì thế nào, tớ mới không thêm sợ, tớ và anh ta không đội trời chung! Giáo sư chó má gì chứ, khốn kiếp, đồ mặt người dạ thú khốn kiếp!”

Bạch Nhạc Ninh kinh ngạc, Trần Hiểu Ý chỉ là có chút ham vui, bình thường cũng không giữ mồm giữ miệng, nhưng Bạch Nhạc Ninh chưa từng thấy cô ấy ghét ai như vậy, ghét đến nỗi nói tục, phải biết rằng, người bạn thân này của cô mặc dù bề ngoài có vẻ ngây ngô, cái gì cũng không hiểu, nhưng trong thâm tâm thật ra là một người rất truyền thống, tuyệt đối tôn sư trọng đạo, trước mặt người ngoài vẫn luôn giữ hình tượng lạc quan sáng sủa, chỉ trừ mỗi việc thường xuyên thay bạn trai.

Ngày xưa khi Bạch Nhạc Ninh và Trần Hiểu Ý học cùng trường cùng lớp, cho dù có một vài thầy cô làm chuyện gì quá đáng, thế nhưng cô cũng chưa từng thấy Trần Hiểu Ý có phản ứng kịch liệt như ngày hôm nay, nhiều lần cũng chỉ hơi cầu nhàu, oán trách vài câu mà thôi.

Hôm nay mặc dù Bạch Nhạc Ninh nghe ra trong lời nói của bạn tốt có nhiều điều kỳ lạ, nhưng lại ngại cơn giận của cô ấy đang bùng phát nên chỉ đành đè nén sự nghi ngờ ở trong lòng, cùng Trần Hiểu Ý cúp tiết rời khỏi trường học.

Cô chân thành hy vọng bạn tốt sẽ không vì vậy mà bị rớt một môn vô cùng quan trọng.

Ai ngờ, vừa tới cửa lại đụng phải Lục Vệnh.

Bạch Nhạc Ninh không có thiện cảm với cậu ta, vì vậy cô quyết định vờ như không thấy, đi vòng qua bên cạnh thì lại bị Lục Vệnh kéo tay giữ lại.

“A, Ninh Ninh ngốc biến thành người mù rồi sao?” Lục Vệnh hất tóc, dáng vẻ lưu manh, dùng sức không nhỏ kéo lấy tay Bạch Nhạc Ninh.

Bạch Nhạc Ninh vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được, cô khẽ quát: “Buông tay!”

Trần Hiểu Ý thấy dáng vẻ như vậy của Lục Vệnh thì không nhịn được mà ủng hộ bạn tốt: “Lục Vệnh, cậu làm gì

vậy? Buông Ninh Ninh ra, cậu không thấy cô ấy đau đến mức sắp khóc sao?”

‘Xoạt’ một tiếng, Lục Vệnh buông tay ra.

Bạch Nhạc Ninh xoa xoa cánh tanh, không muốn dính dáng quá nhiều đến cậu ta, vậy nên cô chỉ trừng mắt một cái rồi kéo Trần Hiểu Ý chuẩn bị rời đi, thế nhưng Lục Vệnh lại chặn các cô lại, ngược mặt hỏi: “Hai người không có tiết học sao? Có muốn tôi mời đi uống nước, ôn chuyện bạn cũ không?”

Trần Hiểu Ý giành mở miệng trước Bạch Nhạc Ninh: “Thôi khỏi, ai là bạn cũ của cậu? Ôn chuyện gì, cậu mà có chuyện cũ gì để nói? Tôi nhớ chúng ta chỉ học chung có một năm, hơn nữa lúc ấy...” Cô cố tình dừng lại một chút: “Lúc ấy cậu là một thằng quỷ to đầu, xấu xí, hay bắt nạt bạn học, lại còn chảy cả nước mũi nữa!”

Bạch Nhạc Ninh phì cười: “Thật sự có chảy nước mũi à?”

Trần Hiểu Ý nói như thật: “Dĩ nhiên, tớ vẫn nhớ rất rõ!”

Sắc mặt Lục Vệnh tái mét, cố gắng lắm mới không tiến lên đánh vào mặt Trần Hiểu Ý, cậu ta hít sâu một hơi, cố nở ra một nụ cười hết sức khó coi: “Cũng đã là chuyện xưa rồi, vậy mà cậu vẫn còn nhớ, chẳng qua...” Cậu ta nhấn mạnh: “Tôi đã tốt nghiệp đại học, sớm hơn các cậu một năm!”

Trần Hiểu Ý khoa trương ngạc nhiên, “Thật hay giả vậy? Ha ha, Ninh Ninh, cậu có thấy buồn cười không, thì ra đi học ở nước ngoài có thể có bằng cấp dễ dàng như vậy! Sớm biết thế thì tớ cũng đi du học, nói không chừng cũng có thể cầm được hai cái bằng tiến sĩ đấy!”

Bạch Nhạc Ninh kéo áo Trần Hiểu Ý, muốn bảo cô nói ít thôi, các cô không phải cố tình đến đây để trêu chọc Lục Vệnh, huống chi sắc mặt của đối phương cũng đã rất xấu rồi, chẳng may cậu ta muốn động tay động chân, bọn cô chỉ có hai người, chưa chắc có thể chiếm được thế thượng phong.

Nhận ra được sự nhắc nhở của bạn tốt, Trần Hiểu Ý tiêu sái phát phát tay, vội vàng tránh Lục Vệnh giống như đang tránh tà: “Bọn tôi còn có chuyện, gặp lại sau học-trường-Lục!” Ba chữ cuối cô cố tình nói to, trong giọng nói còn mang theo vài phần khiêu khích.

Ai ngờ Lục Vệnh không để ý tới sự khiêu khích của cô, chỉ xoay người lại nhìn Bạch Nhạc Ninh, cười bí hiểm: “Chồng chưa cưới của cậu tên Bạc Cảnh phải không? Nếu tôi nhớ không lầm thì trước kia anh ta đã từng đi họp phụ huynh cho cậu, cậu và cha cậu rất tin tưởng anh ta sao? Ha ha, một người đàn ông nếu muốn thành công, biện pháp tốt nhất là thông qua phụ nữ đúng không? Cậu không sợ... anh ta âm thầm chiếm đoạt tài sản nhà họ Bạch, sau đó phát triển sự nghiệp riêng của anh ta sao?”

Bạch Nhạc Ninh mở miệng, nhưng chẳng biết tại sao, lời vừa ra đến miệng lại không thể thốt ra.

Cô còn nhớ mấy ngày trước, lúc ăn cơm, baba có nhắc tới mấy người quen trong giới, cũng dẫn sói vào nhà, sau khi bị con rể nuốt lấy cổ phần thì lại ly hôn với con gái của bọn họ.

Lúc ấy, baba còn cười nói với anh Bạc: “Tiểu Cảnh, con không phải là loại người lòng lang dạ sói này chứ?”

Bạch Nhạc Ninh vốn chỉ coi đây là một chuyện cười, nhưng bây giờ nghe Lục Vệnh nói chắc chắn như vậy khiến cô không nhịn được mà có chút hoài nghi, chẳng lẽ lúc đó baba nói như vậy là để nhắc nhở anh Bạc?

Hay là đang nhắc nhở cô? Không đúng, anh Bạc không phải loại người như vậy? Vậy rốt cuộc lời nói của Lục Vĩnh là có ý gì? Tại sao baba lại nói như vậy?

Trông thấy Bạch Nhạc Ninh có vẻ xao động, trên mặt còn có chút nghi ngờ, Lục Vĩnh biết mục đích của mình đã thành công một nửa, vì vậy cậu ta nói một câu cuối cùng: “Có nghi vấn gì thì cứ hỏi tôi.” Sau đó chỉ cười nói tạm biệt với bọn họ, hai tay dứt vào túi quần, xoay người rời đi, dáng vẻ vô cùng lưu manh.

Trần Hiểu Ý hồi thần lại thì giật mình vỗ vỗ ngực: “Thật là tổn thọ mà! Đang yên đang lành, thẳng nhóc thúi kia sao tự dưng lại cười âm hiểm như vậy chứ?”

Ngẫm nghĩ một chút rồi nói với Bạch Nhạc Ninh: “Đừng nghe cậu ta nói vớ vẩn, lòng dạ tiểu nhân, cậu đừng trúng kế của cậu ta! Tổ cảm thấy mặc dù Bạc Cảnh có chút gian xảo nhưng năng lực không tệ, anh ấy không cần thiết phải tăm tia đến công ty nhà cậu! Hơn nữa, nếu không nhờ anh ấy thì Bạch thị có thể phát triển như bây giờ sao?”

“Tớ biết, chẳng qua chỉ có chút lo lắng mà thôi...” Bạch Nhạc Ninh tự mình lẩm bẩm, cô từng sốt hồi lâu rồi lại đột nhiên nói với Trần Hiểu Ý: “Đương nhiên là tớ tin tưởng anh Bạc, Lục Vĩnh nói vậy, nhất định là trong công ty của baba có người nói xấu anh Bạc, sau đó mới truyền đến tai cậu ta! Không được... Ý Ý, tớ phải tới công ty của ba tớ một chuyến, không thể đi cafe với cậu rồi!”

Trần Hiểu Ý vỗ mạnh vào lưng cô: “Aiz, tớ đã sớm biết cậu là người đã có chồng thì không cần bạn bè! Được rồi, đi đi, đi đi, tớ mới không thêm ngăn cản cậu đâu!”

Bởi vì thứ hai Bạch Nhạc Ninh chỉ học có hai tiết cho nên cô gọi một chiếc xe chạy thẳng tới công ty xây dựng Bạch thị, cũng không cần phải lo lắng trễ học.

Kể từ khi lên đại học, thời gian của Bạch Nhạc Ninh so với ngày thường còn rảnh rỗi hơn nhiều, bình thường khi cô không có tiết học, cũng không phải đi cùng với Trần Hiểu Ý thì sẽ chạy đến Bạch thị, quán lấy Bạc Cảnh, bắt anh nói chuyện với cô, hoặc làm một cô chủ nhàm chán, đi đây đó quan sát để giết thời gian.

Dù sao Bạch Nhạc Ninh cũng tự nhận mình chẳng phải là loại học sinh chăm chỉ giỏi giang, chỉ cần đủ điểm để qua là tốt rồi, đối với chuyện này, Bạc Cảnh và cha Bạch cũng không yêu cầu quá cao.

Cũng chính vì vậy, mấy cô tiếp tân ở đại sảnh tầng trệt của công ty xây dựng Bạch thị đã sớm biết Bạch Nhạc Ninh, đồng thời cũng biết cô và phó tổng giám đốc đẹp trai đến mức không có thiên lý kia đã đính hôn, hai người lại còn rất ân ái.

Tình yêu lãng mạn, ai nấy đều thích nghe những chuyện yêu đương của hai người, vì vậy khi rảnh rỗi, đám chị em phụ nữ trong công ty lại lôi bọn họ ra để tám, thuận tiện chia sẻ một chút chuyện tình của mình.

“Chị đã nói với cô rồi, công chúa nhỏ của Bạch thị chúng ta, đáng đáp đã đẹp thì thôi, dù sao thiên kim tiểu thư xinh đẹp nhà giàu cũng có rất nhiều, nhưng cô ấy thật là tốt số nha!” Cô gái tiếp tân đang lúc rảnh rỗi, thấy trong đại sảnh cũng chẳng có mấy người, không ai chú ý đến mình thì không nhịn được mà quay sang phía người mới, phát huy tinh thần bát quái.

Người mới có chút mờ mịt: “Tốt số?” Cô là nhân viên mới đến ngày đầu tiên, cũng chưa hiểu rõ ý của đàn chị.

Đàn chị Át tiếp tục nói: “Phó tổng giám đốc Bạc, Bạc Cảnh của chúng ta, cô không biết sao?”

Phó tổng giám

đốc Bạc? Dĩ nhiên là cô biết! Không chỉ là biết mà còn là biết rất rõ!

Người mới lập tức gạt đầu, vẻ mặt mơ mộng, “Rất đẹp trai, lại còn trẻ.... Ngày hôm qua anh ấy còn cười với em! Em, em.... suýt chút nữa thì ngất rồi...”

Đàn chị Giáp vỗ vỗ vai đầy thông cảm, thành khẩn nói: “Cô bé, phó tổng Bạc đối với ai cũng đều cười như vậy, đó là bởi vì anh ấy không giống phó tổng Đào, không phải là một người đàn ông vô tình!”

Đàn chị Át cũng vỗ vai người mới, khuyến khích nói: “Ráng học hỏi kinh nghiệm của tụi chị nhiều một chút, như vậy thì cô sẽ không bị ngất xỉu khi trông thấy nụ cười của phó tổng Bạc.”

Đứng lại trong chốc lát, đàn chị Giáp lại tiếp tục bát quái: “Nhưng mà em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, phó tổng Bạc của chúng ta đã đính hôn rồi, nhìn thấy không, trên tay anh ấy còn đeo một chiếc nhẫn kim cương số lượng có hạn, đó không phải là trang sức mà là nhẫn đính hôn! Vợ chưa cưới của anh ấy chính là công chúa nhỏ của Bạch thị chúng ta đấy!”

Người mới chớp mắt vài cái: “Còn trẻ như vậy mà đã đính hôn rồi? Chẳng lẽ bởi vì phó tổng Bạc muốn bám vầy quan hệ....”

Mới 30 tuổi mà Bạc Cảnh đã có thể bò lên vị trí này, đạt được tiêu chuẩn giống như anh, quả thật cũng coi như là quá trẻ tuổi rồi.

Tiền bối Ất lập tức vì bạch mã hoàng tử trong lòng mình mà giải thích: “Cô không hiểu thì đừng nói lung tung! Phó tổng Bạc đối với Bạch tiểu thư là một lòng một dạ, nói theo cách của tôi là, trên thế gian này không có ai si tình hơn phó tổng Bạc nữa! Nếu không thì công chúa nhỏ sao có thể tốt số như vậy được? Người ta không chỉ có gia cảnh tốt, rất xinh đẹp, lại còn có chồng chưa cưới là thanh mai trúc mã si tình như vậy, thiệt là muốn cho người khác không ghen tỵ cũng khó!”

Người mới cũng tò mò: “Hả? Thanh mai trúc mã? Vậy chẳng phải phó tổng Bạc và Bạch tiểu thư đã sớm....” Còn chưa kịp hỏi xong thì đã bị cắt ngang.

Đuôi mắt trông thấy cách đó không xa, có một người sắp bước vào cửa lớn, đàn chị Giáp quyết định nói thật nhanh: “Những chuyện này sau này cô làm lâu thì sẽ biết, bây giờ, có người đến rồi!”

Đàn chị Ất nghe thấy tiếng động thì vội vàng cùng đàn chị Giáp chỉnh sửa quần áo rồi đứng dậy, vẻ mặt nhiều chuyện lập tức trở nên thanh cao lịch sự, nở một nụ cười thật tươi, miệng vẫn không quên dịu dàng lên tiếng: “Hoan nghênh tới công ty xây dựng Bạch thị! Xin hỏi cô tìm ai?”

Người mới trợn mắt há mồm nhìn kỹ thuật biến sắc mặt điêu luyện của bọn họ, trong lòng kinh ngạc bội phục không thôi.

Chẳng qua, cô còn chưa kịp bắt chước đàn chị, trưng ra nụ cười mà mình đã luyện tập nhiều ngày thì đã nghe bên tai vang lên một giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ: “Xin chào! Cho hỏi anh Bạc có ở trên lầu không?”

Vừa ngẩng đầu, lại trông thấy một cô gái xinh đẹp khoảng chừng hai mươi tuổi, đang đứng trước quầy tiếp tân, dùng một nụ cười xinh đẹp ngọt ngào để nhìn các cô.

Cô ấy là ai? Người mới còn chưa hiểu, chỉ nhìn hai đàn chị, ai ngờ hai người đó lại nháy mắt với cô, còn dùng khẩu hình nói ba từ: “Công chúa nhỏ.”

À, thì ra đây chính là vợ chưa cưới của phó tổng giám đốc Bạc! Quả nhiên là trẻ tuổi, lại còn rất xinh đẹp, khí chất cũng rất tốt! Nói vậy, thật sự rất xứng đôi với phó tổng Bạc, có điều, tuổi của cô ấy có phải là vẫn còn nhỏ hay không? Hình như năm nay phó tổng Bạc cũng đã 29 rồi? Nếu như nói đến tuổi tác thì có lẽ cô ấy xứng với phó tổng Đào hơn.

Người mới đang mãi nghĩ đến vấn đề này, lại nghe đàn chị Giáp cười nói với công chúa nhỏ: “Bạch tiểu thư, hiện tại chắc là phó tổng Bạc đã chuẩn bị đi họp, nhưng trợ lý Nhậm cũng đang ở trên lầu, mời Bạch tiểu thư lên lầu trước, để chúng tôi liên lạc với phòng làm việc của phó tổng, để trợ lý Nhậm sắp xếp cho cô....”

Bạch Nhạc Ninh vốn đang lo lắng cô đến sớm như vậy thì Bạc Cảnh đã đi họp, bây giờ nghe nhân viên tiếp tân nói thế thì không khỏi có chút ngỡ ngàng: “Làm phiền các cô, tự tôi đi lên là được rồi, không cần phải làm chậm trễ công việc của trợ lý Nhậm.”

“Bạch tiểu thư đừng khách khí, đây là việc chúng tôi phải làm!” Một cô nhân viên tiếp tân khác vừa gác điện thoại xuống thì đã quay sang cười nói với Bạch Nhạc Ninh.

Chờ Bạch Nhạc Ninh đi rồi thì các người vừa gọi điện thoại thông báo lên phòng làm việc của phó tổng mới thở ra một hơi, sau đó ngơ ngác nhìn người vừa đi vào trong thang máy, nói: “Thấy không? Cô ấy chính là thiên kim duy nhất của chủ tịch Bạch, Bạch Nhạc Ninh đấy, thế nào? Rất đẹp đúng không?”

Một người khác bổ sung: “Không biết đã gặp cô ấy bao nhiêu lần rồi, lần nào cũng lễ phép như vậy, hoàn toàn không ý mình là thiên kim của chủ tịch mà xem thường chúng ta, nhà chủ tịch gia giáo tốt thật!”

Vậy mà, giờ phút này, trong đầu của người mới chỉ có một nghi vấn: “Cái đó, mọi người không cảm thấy. . . Phó tổng Bạc của chúng ta là ‘trâu già gặm cỏ non’ sao?”

Cô gái nhỏ còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy mà phó tổng Bạc cũng có thể xuống tay được?

Cô gái nhỏ còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy mà Bạc Cảnh cũng có thể xuống tay được?

Cũng có đồng dạng nghi vấn, Nhậm Dương, thân là học trưởng của Bạc Cảnh thời đại học, hôm nay đã là trợ lý đặc biệt bên cạnh phó tổng giám đốc của công ty Bạch thị, hầu như tuần nào Nhậm Dương cũng gặp Bạch Nhạc Ninh ít nhất một lần, mà mỗi lần trông thấy Bạch Nhạc Ninh thì nghi vấn trong lòng anh lại tăng thêm một phần.

Anh thật sự hoài nghi, thời còn học đại học, cái cậu đàn em chưa từng có một scandal nào với nữ sinh này của anh, rốt cuộc là đã lừa gạt con gái nhà người ta thế nào, chẳng lẽ đây chính là. . . ‘gần quan được lộc’ trong truyền thuyết sao?

Trong mắt Nhậm Dương, Bạch Nhạc Ninh mới chỉ có 20 cái xuân xanh, không trang điểm phấn son, ăn mặc cũng không theo kiểu phụ nữ thành thực, bình thường cô chỉ mặc một chiếc váy liền thân đơn giản, hoặc có hôm thì mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái, mái tóc không xõa thì cũng buộc đuôi ngựa, lác lác ở sau đầu, nhìn thế nào cũng là dáng vẻ của một thiếu nữ ngây thơ trong trắng, ở bên Bạc Cảnh, một con cáo già trên thương trường, quả thực là không mấy hòa hợp.

Thế nhưng Bạc Cảnh lại có bản lĩnh biến cái sự ‘không hòa hợp’ đó trở thành ‘hết sức hòa hợp’, lúc bọn họ đứng cạnh nhau, cái mọi người chú ý đầu tiên không phải là tuổi tác của hai người chênh lệch thế nào mà chỉ là hăm mộ mỗi tình thanh mai trúc mã lãng mạn, xứng đôi vừa lứa.

Đối với Bạch Nhạc Ninh dáng vẻ như học sinh tiểu học ngây thơ non nớt đang ngồi trên ghế sofa, mặc dù trong đầu Nhậm Dương có vô số suy nghĩ, hơn nữa bản thân anh cũng coi như là ‘gần quan được lộc’, nhưng bản thân anh vẫn luôn im lặng, chỉ dùng nụ cười mang tính chất nghề nghiệp ra để nói chuyện: “Bạch tiểu thư, phó tổng Bạc đang xem sơ qua các tài liệu cần thiết trước buổi họp.” Nhẹ nhàng đặt ly nước chanh mà thư ký vừa mang vào đặt ở trước mặt Bạch Nhạc Ninh: “Có gì cần thiết thì có thể nói với thư ký Phùng, cô ấy sẽ giải quyết giúp cô.”

Cho dù biết vị trợ lý đặc biệt của phó tổng

giám đốc này đã có vợ con, cười với cô cũng chỉ là lễ phép căn bản, thế nhưng mị lực trong nụ cười của Nhậm Dương vẫn là vô địch, cười một cái là có thể mê hoặc lòng người, khiến cho Bạch Nhạc Ninh cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Cô hơi cúi đầu, cẩn thận tránh đi sóng điện mà trợ lý khiến cho đông đảo mỹ nữ hăm mộ kia trong lúc vô tình phát ra: “Em đã nói bao nhiêu lần rồi, anh Nhậm Dương gọi em là Nhạc Ninh được rồi.”

Nhậm Dương gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, thế nhưng vẫn không thay đổi, vẫn kiên trì gọi cô như cũ: “Xin Bạch tiểu thư chờ một chút, phó tổng cũng sắp xem xong rồi, có dư khoảng mười phút, tôi nghĩ hai người có thể nói vài câu.”

Bạch Nhạc Ninh vội vàng khoát tay: “Không, không cần đâu! Để cho anh Bạc làm việc đi, tôi ở đây chờ...”

“Cũng không phải là hội nghị quan trọng.” Nhậm Dương thành thực cắt ngang lời nói của cô: “Phó tổng tham dự cũng chỉ là để tỏ lòng coi trọng mà thôi.” Lấy một cuốn sổ nhỏ từ trong túi ra, lật giở một hồi mới nói: “Tiền độ tuần trước đã vượt mức quy định, hội nghị đàm phán cấp cao cùng với Lục thị đã diễn ra được một thời gian, lịch trình hôm nay của phó tổng, buổi sáng chỉ có hai cuộc họp, buổi chiều một cuộc liên hoan, cho nên Bạch tiểu thư không cần phải bận khoăn quá nhiều.”

Bạch Nhạc Ninh xấu hổ cười cười, lại chợt nghĩ tới cái tên mình vừa mới nghe: “Lục thị? Lục thị nào?”

Còn có mấy cái Lục thị chứ? Nhậm Dương khéo léo che giấu ý nghĩ sâu trong đôi con ngươi: “Là xí nghiệp Lục thị mà công ty sắp thu mua.”

“Vậy có phải Lục thị có một người gọi là Lục...”

Bạch Nhạc Ninh còn chưa hỏi xong thì cửa phòng đã mở ra, Bạc Cảnh từ bên ngoài bước vào, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bản kế hoạch trong tay: “Trợ lý Nhậm, đằng sau bản kế hoạch này ghi chú danh sách có chút vấn đề, tranh thủ cuộc họp chưa bắt đầu thì đưa cho thư ký Phùng bỏ đi, đi in một bản khác.”

Ở công ty, Bạc Cảnh có thói quen gọi thẳng chức vụ của Nhậm Dương, chẳng qua bên trong, quan hệ của anh và vị học trưởng này rất tốt, có thể coi như anh em thân thiết.

Nhậm Dương tiến lên cầm lấy tờ giấy nhẹ tên trong tay anh, sau đó lại thấp giọng nhắc nhở: “Bạch tiểu thư tới.”

Lúc Bạc Cảnh bước vào thì Bạch Nhạc Ninh đã đứng dậy, nhưng ánh mắt của cô lại không dám nhìn anh, bởi vì hiện tại chỉ cần cô thấy khuôn mặt của Bạc Cảnh, nghe thấy giọng nói của anh thì trong đầu lại nhớ đến chuyện vừa xảy ra cách đây không lâu, khiến khuôn mặt cô nóng ran, tim đập thình thịch.

Bạc Cảnh nghe nói thì ngẩng đầu lên, khoảnh khắc trông thấy Bạch Nhạc Ninh, ánh mắt anh bỗng trở nên dịu dàng.

Nhậm Dương đứng bên cạnh trông thấy thế thì tạch lưỡi.

Cậu đàn em khóa dưới này của anh nằm đó trong trường đại học thực sự là một người có tiếng tăm, thậm chí đã từng đạt được danh hiệu ‘sát thủ mặt cười’, chỉ vì khuôn mặt cậu ấy hiếm khi biến sắc, bốn mùa trong năm vẫn luôn mỉm cười tự nhiên, bề ngoài xuất chúng, cử chỉ thì luôn để lộ ra một loại khí chất ưu nhã mê người, nhưng lời nói thì lại như chém đinh chặt sắt, khí thế sắc sảo khiến cho người ta không dám đến gần.

Chẳng qua chỉ như vậy thì cũng chưa tính là gì, chuyện nổi tiếng nhất của Bạc Cảnh chính là đã thắng thường từ chối hoa khôi trường bọn họ, thậm chí đối phương còn tự nguyện hiến thân mà anh cũng chẳng thêm ngó tới, còn khuyên ngược lại người ta, nói là con gái thì nên tự trọng, làm cho cô gái hoa khôi nào đó khóc hết nước mắt, từ đó cũng không tiếp xúc với nam sinh nữa.

Bây giờ nghĩ lại, chuyện xảy ra năm ấy, những vấn đề cảm thấy không hợp lý đều có thể giải thích, hẳn là trong lòng cậu ấy đã sớm có đối tượng, cho nên mới có nhận định giống như thánh tăng, không gần nữ sắc.

Nhậm Dương suy nghĩ vô cùng sâu xa, nhưng Bạc Cảnh cũng không để cho anh ta có cơ hội suy nghĩ sâu xa hơn nữa.

Vội vàng nói mấy câu về những chi tiết nhỏ cần thảo luận, Bạc Cảnh lại phân phó: “Hoãn cuộc họp lại khoảng mười phút, đưa tài liệu cho giám đốc điều hành nghiên cứu cẩn thận đi.”

Nhậm Dương khẽ gạt đầu tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó dùng tốc độ cực nhanh để dọn dẹp đồng tài liệu nằm rải rác trên bàn, xếp gọn vào trong cặp, sau đó mới kẹp trong cánh tay, nói tạm biệt với Bạch Nhạc Ninh: “Bạch tiểu thư, tôi đi trước.”

Bạch Nhạc Ninh cũng vội vàng chào anh ta: “Hẹn gặp lại, anh Nhậm Dương!”

Nhậm Dương hơi ngẩn ra, lại nhìn đến vị nào đó dường như là đang rất muốn tự mình đuổi người, lúc này anh mới xoay người, đẩy một cửa phòng khác thông ra ngoài hành lang phòng làm việc, tâm tình khoái trá, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng.

Trước khi đi, anh vẫn không quên giúp hai người đóng kín cửa, tránh cho người không thức thời mà chạy vào làm gián đoạn tình yêu anh em mà bọn họ sắp sửa trình diễn.

9. Chương 9

Nhậm Dương vừa biến mất đằng sau cánh cửa, Bạc Cảnh đã không đợi được mà ôm chặt Bạch Nhạc Ninh đang có chút kháng cự, sau đó để lại trên mặt cô một loạt những dấu hôn triền miên ngọt ngào, cuối cùng

là tới môi, anh khẽ liếm bờ môi căng mọng, sau đó đưa lưỡi vào miệng cô, dây dưa cùng chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Hôn một lúc lâu, Bạc Cạnh khó khăn rời khỏi đôi môi của Bạch Nhạc Ninh: “Nhớ anh à?”

Giọng mũi nồng đậm khiến cho Bạch Nhạc Ninh run rẩy, cánh tay ôm eo Bạc Cạnh càng thêm siết chặt, cô áp mặt vào trong ngực anh, lại cảm nhận được vật gì đó cứng cứng đang chĩa vào nơi tư mật của mình, khuôn mặt cô bỗng chốc nóng ran, nhỏ giọng mắng: “Đồ háo sắc, cả ngày chỉ nghĩ tới phụ nữ.”

“Bảo bối Ninh Ninh, em nói oan cho anh rồi.”

Một tay Bạc Cạnh vuốt ve mái tóc của cô, một tay lại không thành thật luồn vào trong áo khoác lông, vuốt ve lên nơi tròn trịa không được áo lót che kín, cũng không quan tâm đôi tay trắng nõn của cô đang ngăn cản hành động này của mình.

“Anh chỉ háo sắc với mỗi em, chẳng lẽ em không cảm nhận được điều này sao?” Nói xong, anh gạt mái tóc xõa của Bạch Nhạc Ninh sang một bên, cúi đầu hôn xuống cằm cổ trắng ngần, để lại một dấu hôn dề lên dấu vết đỏ ửng trước đó không lâu.

Bạch Nhạc Ninh mấp máy khóe môi, phát ra từng tiếng rên nho nhỏ.

Bạc Cạnh nghe thấy thì đôi tay đang vuốt ve cô càng trở nên càn rỡ, thậm chí còn lặng lẽ cởi áo của cô, để da thịt xinh đẹp lộ ra bên trong căn phòng ấm áp.

Nụ hôn từ trên cổ chậm rãi dời xuống, hô hấp của Bạc Cạnh cũng theo đó mà tăng lên, nơi nào đó trên thân thể cũng bắt đầu không an phận mà trở nên cứng rắn, vì muốn biểu hiện dục vọng khó nhịn của mình, anh đem vật nóng bỏng đặt ở giữa hai chân Bạch Nhạc Ninh, nhẹ nhàng cọ xát, thử thăm dò cô, đồng thời cũng hy vọng hoa huyết mềm mại của cô có thể tiếp nhận phái nam to cứng của mình.

Aiz! Bảo bối của anh bây giờ quá đẹp, quá mê người, hại anh vừa nhìn thấy cô thì chỉ muốn đè cô xuống dưới thân rồi hôn lên toàn thân cô, để cho cô nằm dưới người anh thở dốc, muốn cô vì anh mà vui vẻ và khổ sở, muốn cô tiếp nhận toàn bộ của anh.

Anh yêu cô!

Bạc Cạnh say mê vuốt ve thân thể trần trụi mềm mại của Bạch Nhạc Ninh, không ngừng góp gió thổi lửa trên người cô, làm cho cô không ngừng thở dốc, sức lực ngăn cản càng lúc càng trở nên yếu ớt.

Tiếp tục như vậy không được!

Bạch Nhạc Ninh dùng toàn bộ lý trí cuối cùng phát huy một lần, đẩy thân thể Bạc Cạnh đang đè trên người mình, khó khăn nói ra mấy chữ: “Anh tránh ra, đi họp kia. . . Ô, em, em có việc!”

Dáng vẻ giống như rất gấp gáp? Thật đáng tiếc.

Bạc Cạnh tiếc nuối

Không thôi, tranh thủ gặm cắn vài cái vào gáy Bạch Nhạc Ninh, lẩm bẩm vài câu để biểu hiện sự bất mãn của mình rồi mới miễn cưỡng buông cô ra, nhìn cô đỏ mặt chỉnh lại làn váy xốc xếch, anh khàn giọng nói: “Anh vốn định để cho trợ lý Nhậm thay anh tham dự cuộc họp.”

Bạch Nhạc Ninh nghe ra hàm ý trong lời nói của anh, cô không khỏi trừng mắt liếc anh một cái: “Mau đập chết cái đám tinh trùng trong não anh đi! Em thật sự là có chuyện muốn hỏi anh đấy!”

Bạc Cạnh bất đắc dĩ nhìn thoáng qua nơi đã nhô cao ở dưới quần mình, anh cảm thấy lần này thật sự là tai bay vạ gió, rõ ràng là mất thấy sắp có thể thành công....

Bạch Nhạc Ninh làm sao có thể không biết trong đầu anh đang tiếc nuối cái gì? Cô thị uy đáp cho Bạc Cạnh một đập, nhưng cũng không làm đau anh, “Anh Bạc, rốt cuộc anh có đang nghe em nói hay không?”

Bạc Cạnh gơ tay đầu hàng: “Được được được, em hỏi đi, anh nghe đây!”

Liếc mắt nhìn anh một cái, Bạch Nhạc Ninh lấy từ trong túi xách ra một chiếc gương nhỏ, sau khi xác nhận bề ngoài của mình không có vấn đề gì thì lúc này mới vui đầu vào suy nghĩ mấy giây.

Cần nhắc lời lẽ một chút, cô quyết định dùng cách đơn giản nhất để nói về vấn đề này: “Công ty chúng ta sắp sửa thu mua xí nghiệp Lục thị à?” Chẳng trách khi cô nghe Trần Hiếu Ý nhắc đến cái tên này đã cảm thấy có chút quen tai.

Bạc Cạnh nói: “Tài chính công ty này có vấn đề, trước mắt vẫn chưa xác định là sẽ thu mua, chẳng qua hội đồng quản trị vẫn hy vọng công ty có thể mở rộng quy mô lớn, cho nên chuyện thu mua sẽ chỉ là chuyện sớm hay muộn, sao vậy?” Anh cười nhìn về phía Bạch Nhạc Ninh: “Cổ đông nhỏ, em bắt đầu quan tâm đến sự phát triển của công ty rồi sao?”

Cha Bạch là người thành lập ra công ty xây dựng Bạch thị, trong tay nắm hơn phân nửa số cổ phần của công ty. Mấy năm trước, khi Bạch Nhạc Ninh lên đại học, cha Bạch đã chuyển cho cô 3% cổ phần, vì vậy Bạch Nhạc Ninh cũng coi như là một cổ đông, mặc dù mỗi lần họp đại hội cổ đông cô cũng sẽ tham gia, nhưng dù sao tuổi của cô vẫn còn quá nhỏ, cũng không thành thạo những chuyện này, cho nên cô vẫn luôn ngồi ở một góc, yên lặng không nói, nếu có gì thắc mắc thì sau khi về nhà sẽ tìm cha Bạch hoặc Bạc Cạnh để hỏi.

Từ trước tới nay Bạch Nhạc Ninh vẫn luôn không xen vào những chuyện này, bây giờ lại hỏi đến chuyện của công ty khiến cho Bạc Cạnh quả thực có chút ngoài ý muốn, chỉ thấy sắc mặt của Bạch Nhạc Ninh trở nên nghiêm túc, gần từng chữ: “Anh Bạc, baba tin tưởng anh cho nên mới đem công ty giao cho anh coi quản, bác Đào và baba là bạn bè lâu năm, lúc đầu baba thành lập Bạch thị, baba và bác Đào đã phí hết tâm huyết mới có thể giúp cho Bạch thị đứng vững.”

Nụ cười trên khuôn mặt Bạc Cạnh biến mất: “Bé con, rốt cuộc là em muốn nói gì?”

Anh biết gần đây có một số chuyện không hay bị đồn ra ngoài, chẳng lẽ cô nhóc này nhẹ dạ đi tin mấy lời đó rồi chạy tới đây hỏi mình sao? Vậy thì anh làm người cũng quá thất bại rồi, lại bị cô gái mình yêu chạy đến chất vấn.

Lại nghe thấy Bạch Nhạc Ninh tiếp tục nói: “Trong lòng em thật sự rất tin tưởng anh, từ lúc sáu tuổi em đã thích anh, có lẽ anh cảm thấy thờ ơ, người khác không biết con người anh thế nào, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng anh giống như em và baba... nói cho em biết, gần đây hội đồng quản trị có làm khó anh hay không?”

Bạc Cạnh nhướn mày có chút kinh ngạc, không ngờ cô lại hỏi như vậy: “Nói thế nào?”

Bạch Nhạc Ninh tựa đầu vào vai anh, kéo tay anh, nhỏ giọng nói: “Lúc này thiếu gia của Lục thị đến trường tìm em.”

Bạc Cạnh cố tình nói lệch đi vấn đề: “Ninh Ninh thật sự là dễ dàng trên hoa gheo nguyệt, cũng đã dính hôn rồi mà vẫn có người theo đến trường để tỏ tình? Hay là cậu ta biết em là thiên kim của chủ tịch nên muốn tìm em cầu xin bỏ qua cho Lục thị?”

Anh nói như vậy cũng là có căn cứ, Bạch Nhạc Ninh vốn là người khiêm tốn, không thích để lộ ra thân phận của mình trước giới truyền thông, trừ trường học và nhà thì nơi cô đến nhiều nhất chính là cao ốc công ty Bạch thị, mà hầu hết nhân viên trong Bạch thị đều đã được thông báo là không thể tùy tiện tiết lộ về người nhà của chủ tịch, cho nên trong trường học có rất nhiều người không biết, cô chính là thiên kim của chủ tịch tập đoàn Bạch thị, cùng lắm là chỉ biết cô là một tiểu thư nhà giàu mà thôi.

“Lục Vình không có tỏ tình với em, càng không thể nào tới tìm em để nói chuyện gì tốt lành, cậu ta chỉ bảo em hãy cẩn thận anh nuốt trọn cổ phần của công ty, sau đó bắt đầu lại từ con số 0.” Cô cường điệu cái cụm từ ‘bắt đầu lại từ con số 0’ này.

“Hả? Đây thật là một chuyện mới mẻ.” Bạc Cạnh sờ cằm, cảm thấy nên cần thiết uốn nắn lại cách nhìn nhận của vị hôn thê: “Em cũng lo lắng như vậy sao? Anh nghĩ anh có thể lấy ra chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của mình.”

“Nói nhảm, em dĩ nhiên là biết anh trong sạch, nếu không thì còn đem chuyện này nói cho anh biết sao?”

Bạch Nhạc Ninh nhìn Bạc Cạnh giống như đang nhìn một tên ngốc, nhưng sau đó lại ra vẻ người lớn, thở dài một hơi: “Mấy ngày trước baba cũng đã nói với chúng ta những lời tương tự, bây giờ em cảm thấy, lúc đó baba nhắc nhở chúng ta phải chú ý đến những lời đồn đãi không tốt ở trong công ty, Lục Vình biết những

thứ này, có thể cậu ta đang cố tình khích bác ly gián, nhưng cũng có thể là cậu ta đã nghe được phong thanh gì, em cũng không biết rốt cuộc tin đồn đó từ đâu mà đến, chẳng may những tin đồn này truyền đến tai hội đồng quản trị, bị bọn họ hiểu lầm thì phải làm thế nào? Ảnh hưởng không tốt đến công ty đã đành, dù sao nghe xong bỏ ngoài tai coi như xong, chỉ cần công ty không bị tổn thất thì mọi chuyện đều ổn, nhưng những lời này sẽ làm tổn hại đến hình tượng của anh, không ai hiểu anh! Không được. . . tuyệt đối không được, em không muốn anh bị người ta xúc phạm như vậy!”

Bạc Cạnh nghe Bạch Nhạc Ninh nói sợ bị hội đồng quản trị hiểu lầm thì cảm thấy dở khóc dở cười, sau đó chờ Bạch Nhạc Ninh nói xong tất cả, mở to mắt nhìn anh thì rốt cuộc anh không nhận được nữa mà cất tiếng cười to. Vươn tay ôm Bạch Nhạc Ninh vào trong ngực, Bạc Cạnh yêu thương hôn lên môi cô rồi nói: “Ninh Ninh à, sao em lại có thể đáng yêu như thế?”

Bảo bối của anh còn lo lắng anh bị ủy khuất đấy! Hiểu được điều này, Bạc Cạnh làm sao lại không đắc ý, sao có thể không vui vẻ chứ?

“Người ta đang nói chuyện nghiêm túc đấy, đừng có cười!” Bạch Nhạc Ninh không biết trong lòng Bạc Cạnh đang suy nghĩ gì, còn tưởng anh đang cười cô không biết tự lượng sức mình, muốn nhúng tay vào chuyện của anh: “Anh thật nhảm chán, còn cười nữa em sẽ mặc kệ anh!”

Bạc Cạnh kiềm chế niềm vui ở trong lòng, hôn lên môi cô một cái: “Được rồi, đến giờ rồi! Anh phải đi họp, thám tử nhỏ ngoan ngoãn ở đây đợi anh trở về! Mấy cái lời đồn đãi nhảm nhí anh không sợ, nhưng em suy nghĩ quá nhiều, chẳng may tóc bạc thì anh sẽ rất đau lòng nha!” Nói xong, anh buông Bạch Nhạc Ninh rồi đi về phía cửa.

“Aiz! Anh. . .” Bạch Nhạc Ninh đuổi theo, muốn anh nói ệnh một cái có để có thể an tâm.

Bạc Cạnh quay đầu khẽ cười, nói: “Ninh Ninh, chỉ cần em còn yêu anh, tin tưởng anh, anh cũng sẽ không để cho bất kỳ chuyện xấu gì xảy ra với mình, đừng lo lắng, hãy cứ tin tưởng anh như vậy đi!”

Tin tưởng là một chuyện, lo lắng lại là một chuyện khác mà.

Bạch Nhạc Ninh tin tưởng Bạc Cạnh hoàn toàn có năng lực

giải quyết mọi khó khăn, thế nhưng hết lần này tới lần khác, lời nói của anh cũng không thể nào khiến cho cô an tâm.

Ngồi trong phòng tiếp khách nhỏ bên ngoài phòng làm việc của phó tổng giám đốc, Bạch Nhạc Ninh có lúc nhú mày, có lúc bĩu môi, có lúc lại nhăn mặt nhăn mũi, có lúc ngủ gật, sau đó cô không còn đủ kiên nhẫn mà đứng bật dậy, đi lòng vòng trong phòng, cảm thấy lúc này mình thật vô dụng.

Không biết cuộc họp kéo dài tới khi nào, lại không muốn tiếp tục đứng ở đây ngơ ngác chờ đợi, vì vậy cô quyết định đi lòng vòng ‘dò xét’ một phen.

Cho dù số cổ phần nắm trong tay ít nhất nhưng dù gì hàng năm cô cũng nhận được không ít lãi suất từ công ty, nhận tiền thì phải nên làm việc, huống chi Bạch thị còn là do một tay cha cô tạo nên, chứa đựng bao nhiêu tâm huyết của ông, phận làm con, cô cũng nên quan tâm đến công ty của nhà mình.

Hơn nữa, trước mắt trong công ty có không ít tin đồn về Bạc Cạnh, chưa bàn về việc thu mua Lục thị có thể thành công hay không, chỉ riêng việc Bạc Cạnh vị Lục Vệnh nói như thế cũng đã khiến cho Bạch Nhạc Ninh không vui, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Có gì mà bám vấy quan hệ, cái gì mà vong ân bội nghĩa.

Dựa vào năng lực của anh Bạc thì đâu thể nào bị người trong công ty của baba nói những lời khó nghe như vậy? Từ nhỏ anh Bạc đã là một học sinh ưu tú, đến trường được mọi người hâm mộ đã quen, học giỏi, năng lực tốt, hoàn toàn có thể tạo được sự nghiệp của riêng mình. Dù gì anh cũng có thể lựa chọn những thứ không liên quan đến Bạch thị, sau đó phát triển dựa trên tài năng của riêng của bản thân anh.

Nếu không phải... Nếu không phải bởi vì cô vô dụng thì anh Bạc mới không cần phải ủy khuất chính mình, ở lại Bạch thị để cho người khác nói xấu, còn nói anh là tiểu bạch kiểm sống dựa vào phụ nữ nữa.

Bạch Nhạc Ninh càng nghĩ càng khó chịu, hốc mắt cũng đỏ lên, sắc mặt như đưa đám, một hồi sau mới sức nhớ ra đây là phòng làm việc của Bạc Cảnh, bên ngoài còn có hai thư ký không đi tham gia cuộc họp, nếu âm thanh của mình quá lớn, truyền ra ngoài thì hai người đó cũng có thể sẽ đi vào kiểm tra.

Sợ bị người khác trông thấy dáng vẻ chật vật của mình, cô vội vàng lấy khăn giấy từ trong túi ra lau nước mắt, âm thầm tỉnh táo một chút, cô muốn tìm chuyện khác để dời đi tâm trạng tồi tệ của mình, vì vậy cô đẩy cửa, nhìn xung quanh một chút, trông thấy bốn bề vắng lặng thì mới từ từ đi ra khỏi phòng.

Phòng làm việc của Bạc Cảnh nằm ở trên tầng cao, có lúc cũng sẽ có người đi thang máy lên, phòng làm việc của thư ký nằm ở đối diện thang máy cách đó không xa, từ nơi này lên những tầng khác đều phải trải qua tầm mắt của cô.

Hôm nay trực ban là thư ký Phùng và một nữ thư ký mà Bạch Nhạc Ninh không quá quen thuộc, hiện tại hai người cũng không ngồi ở bàn làm việc, Bạch Nhạc Ninh đoán chắc hai cô ấy đã đến toilet để trang điểm lại rồi.

Nhậm Dương theo Bạc Cảnh đến phòng họp, thư ký lại không ngồi ở bàn làm việc, vì vậy mà Bạch Nhạc Ninh không thể nào để lại lời nhắn nói cho anh biết mình muốn đi đâu, nhưng thật ra như vậy cũng tốt, đỡ mất công làm phiền người ta gọi điện thoại thông báo, nhắc nhở các phòng phải cẩn thận tiếp đón thiên kim của chủ tịch.

Bạch Nhạc Ninh tìm một mẫu giấy, ghi sáu chữ to ‘Em cải trang đi vi hành’, sau đó đem tờ giấy nhét vào khe cửa bên trong phòng làm việc của Bạc Cảnh, coi như mình đã thông báo xong.

Sau đó cô không đi thang máy mà lại đi thang bộ, quyết định trực tiếp đi điều tra tình hình.

Bởi vì còn trẻ, cộng thêm mấy năm gần đây lại thi hành một số chính sách cho nên sự xuất hiện của Bạc Cảnh khiến không ít người xôn xao nghị luận.

Tuy nói chính sách của anh đưa ra đa phần đều chính xác, thế nhưng chẳng có gì là hoàn hảo, dĩ nhiên cũng có một phần nhỏ thất bại, một vài thành phần ngứa mắt nhìn Bạc Cảnh tuổi còn trẻ mà đã đạt được vị trí cao như thế cho nên rất thích lợi dụng những lần thất bại này để nói xấu anh, đả kích anh, nếu không phải cha Bạch và tổng giám đốc Đào hết sức ủng hộ thì chỉ sợ rằng Bạc Cảnh cũng khó đạt đến vị trí của ngày hôm nay.

Mặc dù vậy, vẫn có một số nhân viên oán trách phàn nàn, mặc dù bọn họ biết năng lực của mình so ra vẫn còn kém xa Bạc Cảnh, chỉ có tuổi tác và kinh nghiệm từng trải thì may ra mới có thể miễn cưỡng đánh bại anh.

Nhưng cũng có một vài nhân viên trẻ tuổi vẫn luôn tin vào sự thành công của Bạc Cảnh, chỉ vì anh nắm chắc cơ hội, mà hai chữ ‘cơ hội’ đó chính là Bạch Nhạc Ninh.

Vì vậy, giữa trưa, nhân lúc nghỉ ngơi, đám nhân viên không hẹn mà xúm lại trò chuyện, nói từ giá thị trường chứng khoán cho đến phó tổng giám đốc Bạc Cảnh.

“Phó tổng Bạc tuổi tác cũng không kém chúng ta là bao, nếu không phải dựa vào bố vợ là chủ tịch thì bây giờ cũng đứng đây uống cafe, hàn huyên một chút giống như chúng ta thôi, aiz, lớn lên đẹp mã thật là hữu dụng!”

“Cũng phải, nếu là tôi thì cũng đã sớm đẩy tổng giám đốc Đào xuống rồi.”

“Phụt! A Công, cậu đừng có nói mớ giữa ban ngày nữa được không? Cậu cho rằng ai cũng có thể làm Ngưu Lang* sao? Nói đâu xa, hai người con trai của tổng giám đốc Đào kia, cậu tính dụ dỗ người ta bằng cách nào? Đi phẫu thuật chuyển đổi giới tính sao?”

*Ngưu Lang: trai bao

“Mấy người chả biết gì cả, bớt nói đi! Ngẫm lại mà xem, phó tổng Đào cũng là dựa vào cha của anh ta mà đi lên, mọi người ai mà chả có chỗ dựa? Thật ra thì tôi rất khâm phục con người như Bạc Cảnh, mấy năm nay coi như là anh ta giúp chúng ta được hưởng tiếng thơm, giúp ví tiền của chúng ta dày thêm, nói như vậy, cho dù là phải bám vấy quan hệ mà thăng tiến thì cũng giỏi hơn so với đám đại thiếu gia nói được mà không làm được.”

“Sao có thể nói như thế? Cái vị trí đó của anh ta, tìm đại một người có chút bản lĩnh thì cũng có thể ngồi được, ai biết có phải ngày nào anh ta cũng trở về tìm bố vợ, học hỏi hết toàn bộ kinh nghiệm của chủ tịch Bạch hay không?”

“Anh cũng biết anh ta có học hỏi kinh nghiệm à?”

“Vậy anh nghĩ anh ta không cần học hỏi kinh nghiệm sao?”

Trông thấy hai người đang cãi vã, người đứng giữa vội vàng cất tiếng giảng hòa: “Nhỏ giọng một chút! Hai cậu nghĩ đây là nhà mình sao? Chẳng may bị người khác nghe được. . . A! Bạch tiểu thư. . .”

Hai gã nhân viên đã chuẩn bị tư thế để tiếp tục tranh cãi, nghe thế thì vội vàng quay lại, tất cả đều lắp bắp đứng dậy: “A, Bạch, Bạch tiểu thư, sao. . . sao cô lại tới đây?”

Bạch Nhạc Ninh đứng ngoài phòng trà, tức giận nhìn chằm chằm ba người bên trong, đến nỗi cả ba đều phát run, Bạch Nhạc Ninh thật sự không ngờ, đợt này ngẫu hứng đi dò xét, lại thật sự bắt được người làm chuyện xấu, cô không hiểu, anh Bạc làm sao mà lại khiến cho người khác thích chỉ trích như vậy?

Chẳng lẽ không có gia thế xuất sắc thì không thể thăng chức nhanh được sao?

Nhìn ba tên nhân viên đang run rẩy, Bạch Nhạc Ninh cảm thấy mình cần phải nói rõ: “Tôi không thích bị gọi là ‘Bạch tiểu thư’, nếu không ngại thì cứ trực tiếp gọi tên tôi là được rồi.”

“Không không không, sao chúng tôi có thể gọi thẳng tên của cô được chứ. . .”

“Tại sao lại không?” Lòng ngực của cô phập phồng kịch liệt, cô ngắc đầu, nhìn chằm chằm bọn họ: “Các người có thể đứng đây nói xấu anh Bạc thì tại sao lại không dám gọi thẳng tên tôi? Tôi cũng không phải là cấp trên của các người, chỉ là một con nhóc có người cha là chủ tịch, ở đây điều vô dương oai thôi, có cái gì đáng sợ chứ?”

Bạch Nhạc Ninh nói vừa nhanh vừa vội, giọng nói cũng lớn, còn chưa nói được mấy câu thì đã có một đám người bu tới. . . Mọi người trộm nhìn rồi hít vào một hơi thật sâu! Điều này khủng bố cỡ nào nha? Thiên kim của chủ tịch ra oai ủng hộ ông xã tương lai đấy!

Chỉ cần là người làm việc ở đây một thời gian dài thì biết, thiên kim của chủ tịch bọn họ lúc nào cũng cười híp mắt, đáng vẻ như một đứa trẻ chưa lớn, cho dù gặp người nào ở trong công ty thì cũng sẽ nở nụ cười ngọt ngào rồi chào hỏi đối phương, không ngờ bây giờ cô lại trợn to mắt tròn nhìn về phía mấy gã nhân viên kia, đây quả thực là một chuyện khó tin nha!

Mọi người im lặng vây xung quanh, đồng tai nghe ngóng tình hình, thế nhưng cũng chẳng có ai tiến lên giúp ba người nhân viên kia.

Lại nghe thấy Bạch Nhạc Ninh nói một tràng: “Chẳng phải là các anh cũng có ý kiến sao? Chi bằng nhân dịp này thì đem toàn bộ nói ra hết đi, mặc dù tôi chỉ là một con bé chẳng có cống hiến lớn lao gì đối với sự phát triển của công ty, thế nhưng tôi cũng là một cổ đông, nhân viên của công ty có điều gì bất mãn thì cũng có thể nói cho tôi biết, không nên nói năng lung tung ở sau lưng, cho dù là thật hay giả, trước khi có chứng cứ thì tất cả cũng chỉ là những lời gièm pha! Chẳng may những lời này truyền tới tai những người ở công ty khác, khiến cho bọn họ hiểu lầm phó tổng giám đốc Bạch thì chúng ta dựa vào quan hệ với phụ nữ và bố vợ, vậy sau này còn ai dám hợp tác với chúng ta nữa?”

Có lý, rất có lý! Đám thính giả đang đứng bên cạnh đều đồng loạt có chung suy nghĩ, tất cả đều đồng ý với quan điểm của Bạch Nhạc Ninh.

Mọi người đang nghe đến hăng say thì sau lưng lại truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mọi người hoảng hốt, vội vàng quay đầu lại, người tới chính là người mà thiên kim của chủ tịch vừa nhắc tới, Bạc Cạnh.

Mọi người không khỏi âm thầm cảm thán, phó tổng Bạc à phó tổng Bạc, vợ chưa cưới của ngài đang nói đến cao hứng, chúng tôi cũng đang nghe rất hăng say, ngài đây sớm không tới muộn không tới, sao lại tới ngay cái lúc náo nhiệt nhất như vậy chứ?

Bạc Cảnh vốn cũng không biết là Bạch Nhạc Ninh đang ở đây, sau khi cuộc họp kết thúc, anh cùng một vị phó tổng khác quay về phòng làm việc, thế nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của Bạch Nhạc Ninh, cũng đã hỏi hai thư ký ở lại trong phòng, bọn họ cũng lắc đầu nói mình không trông thấy Bạch tiểu thư.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, lại trông thấy tờ giấy mà cô để lại, Bạc Cảnh nhất thời

không biết nên khóc hay cười, ‘cải trang vi hành’? Anh còn tưởng là hoàng đế cải trang đi tuần tra đấy!

Chẳng qua Bạc Cảnh cũng biết, Bạch Nhạc Ninh không thể nào đi quá xa, cùng lắm cũng chỉ là lòng vòng ở trong công ty, thuận tiện trao đổi tình cảm cùng với mọi người, cho nên anh đã bảo Nhậm Dương chiều nay ở lại từ từ sắp xếp lại những ghi chép trong buổi họp, còn mình thì chạy đi tìm vợ chưa cưới.

Mới tìm được hai tầng lầu, cửa thang máy vừa mở ra thì lại trông thấy bên trong phòng trà hình như đang xảy ra chuyện gì, đám đông vây quanh đến một con ruồi cũng chui không lọt, phía trong hình như còn có giọng ai đó đang khiển trách.

Bạc Cảnh nhướng mày, lập tức lên tiếng hỏi, nhưng lại chẳng có ai dám trả lời anh, bầu không khí xung quanh bỗng trở nên trầm mặc đến kỳ lạ, anh kiên nhẫn hỏi lại lần nữa: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hỏi lần thứ hai rốt cuộc cũng khiến cho người ta hồi thần, tất cả mọi người đều lui về phía sau, giọng nói bên trong cũng đúng lúc truyền tới: “...như vậy không chỉ sẽ khiến ọi người mất đoàn kết mà còn ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển của công ty, mấy người chỉ thích nhiều chuyện! Rốt cuộc trong đầu mấy người là não hay đậu hũ vậy?”

Lần theo giọng nói này, rốt cuộc Bạc Cảnh cũng đã nhìn thấy cô vợ nhỏ của anh, nhìn thấy ngực cô phập phồng lên xuống, khuôn mặt hoàn mỹ trắng như tuyết giờ phú này lại đỏ bừng: “Sau này nếu để cho tôi nghe thấy mấy người coi thường sự cố gắng của anh ấy, nói anh ấy bám váy quan hệ thì tôi sẽ kêu baba đuổi việc mấy người! Bạch thị không cần đám tiểu nhân đâm bị thọc chọc bị gạ! Các người bảo tôi tính tình kiên cường tùy hứng thì tôi xin nhận, dù sao tôi cũng là con gái của chủ tịch, tôi được nuông chiều là chuyện nhà tôi....”

Bạc Cảnh không đợi Bạch Nhạc Ninh nói hết thì đã tiến lên nắm lấy tay cô, nhìn ba người đang đứng trong phòng trà, cười nói: “Hình như chuyện này liên quan đến tôi? Ninh Ninh còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, vừa rồi cô ấy có nói gì không đúng thì cũng xin mọi người đừng để ở trong lòng.”

Nghe anh nói vậy, mọi người không khỏi bắt đầu vì ba người kia mà mặc niệm, ba tên ngu ngốc, phen này chết chắc rồi! Đụng đến phó tổng Bạc thì chờ bị lột da đi!

Thật ra thì người thông minh đều có thể nhìn ra được, bởi vì người phụ trách thể hệ trước trong công ty bây giờ cũng đã sắp sửa nghỉ hưu, ngoại trừ một số việc quan trọng cần thiết phải can thiệp thì bình thường, mọi công việc hàng ngày đều do hai vị phó tổng giám đốc bắt tay vào xử lý, cho nên những hoạt động trước mắt của công ty xây dựng Bạch thị chủ yếu đều dựa vào hai vị phó tổng giám đốc trẻ, trong đó có Bạc Cảnh, tính tình rất tốt, yêu cầu cũng rất cao, càng hợp với một nhân vật đứng đầu, nói vậy thì sau này chắc hẳn sẽ trở thành người kế nghiệp của chủ tịch, có gốc mới chọc đến anh!

Vì vậy, chỉ có những kẻ không biết phải trái mới một lần lại một lần vuốt râu cọp, hôm nay ba tay giám đốc điều hành bị bắt tại trận, phỏng chừng sẽ trở thành mục tiêu để phó tổng giám đốc xao sơn chấn hổ (*), tiện thể cảnh cáo đám nhân viên nhiều chuyện xung quanh.

(*) Xao sơn chấn hổ = run cây nhát khí

Ba người kia cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên cũng hiểu được điều này, một người trong đó lấy hết can đảm mở miệng xin lỗi: “Chúng tôi biết sai rồi! Chúng tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa!”

Đáng thương cho anh ta, mới vừa rồi bị cơn giận của Bạch Nhạc Ninh dọa cho hoảng sợ không dám hó hé tiếng nào, bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội để nói xin lỗi rồi.

“Mấy người còn...” Bạch Nhạc Ninh vẫn còn tức giận, vừa định nói thêm vào thì lại bị Bạc Cảnh nhéo tay, ý bảo cô không cần lên tiếng phê phán nữa.

Nhìn Bạc Cảnh vừa bị người ta nói xấu nhưng đáng vẻ vẫn luôn bình tĩnh: “Nếu có ý kiến gì về tôi thì mọi người có thể trực tiếp lên lầu tìm tôi để phản ánh, con người tôi rất sáng suốt, có gì thì cứ nói ra, tôi khiêm tốn tiếp nhận là được, cần gì phải làm ảnh hưởng đến hòa khí như vậy? Bây giờ tôi còn có việc cần xử lý, ba người các anh...”

Anh nhìn chung quanh một lượt giống như là muốn nhớ mặt hết tất cả bọn họ: “Đến tìm phó tổng Đào, đem kiến nghị của mình nói ra, để cho anh ta suy xét cặn kẽ, được rồi, mọi người giải tán, trở về phòng tiếp tục công việc đi.”

Chết chắc rồi! Ai mà không biết quan hệ giữa anh và phó tổng Đào rất tốt chứ? Hơn nữa phó tổng Đào cả ngày luôn trưng ra bộ mặt lạnh, giống như bị người ta thiếu tiền không trả vậy, rơi vào tay người đó, thật đúng là....

Mọi người không dám tiếp tục nghĩ nữa, vội vàng giống như chim thú trong rừng, đồng loạt tản ra, trở về công việc của mình.

10. Chương 10

Nâng mắt nhìn ba gã giám đốc điều hành đang khóc không ra nước mắt tự trách họa là ở miệng mà ra, Bạc Cảnh cũng không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ nắm tay Bạch Nhạc Ninh bước vào trong thang máy.

‘Đỉnh’ một tiếng, thang máy rất nhanh đã lên tới nơi.

Vừa ra khỏi thang máy, Bạch Nhạc Ninh liền cố gắng giãy cổ tay ra, đáng tiếc là không có kết quả, cô lao đảo theo sát sau lưng Bạc Cảnh: “Anh Bạc... Anh Bạc! Chậm một chút, em không theo kịp!”

Bạc Cảnh lại không chịu buông ra, kéo cô đi thẳng vào trong phòng làm việc của mình, vừa đi vừa nói với thư ký Phùng: “Đi thông báo với trợ lý Nhậm, chiều nay đừng để bất kỳ người nào đến quấy rầy tôi.”

Thư ký Phùng gật đầu, sau đó im lặng quay trở về phòng thư ký.

Bạch Nhạc Ninh vẫn còn cố gắng giãy giụa: “Buông ra, ai da, em bảo anh buông ra...” Câu kể tiếp kết thúc khi cửa phòng bị đóng chặt.

Vừa vào phòng, Bạc Cảnh áp cô vào cánh cửa, kéo áo của cô lên, Bạch Nhạc Ninh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đôi môi ấm áp của Bạc Cảnh bao phủ.

“Anh!” Bạch Nhạc Ninh chỉ cảm thấy trước ngực bỗng dưng lạnh lẽo, sau đó đầu vú nhạy cảm bị ngậm chặt, đột nhiên bị tập kích bất ngờ khiến cô vô lực chống cự, cũng không muốn chống cự, chỉ dứt khoát nhắm mắt lại, để mặc cho Bạc Cảnh làm thịt.

Sau một lúc lâu, Bạc Cảnh mới miễn cưỡng ngẩng đầu, hôn lên vành tai của cô, khẽ thổi khí vào bên trong: “Bé con tức giận như vậy là bởi vì bọn họ nói xấu anh sao?”

Khóe mắt cô đỏ lên, không biết là vì tức giận hay vì bị anh trêu đùa: “Người ta không thích bọn họ nói xấu anh!” Cô cất tiếng như đang làm nũng...

Bạc Cảnh nghe vậy thì ánh mắt lập tức trở nên sáng rực, anh lại cúi đầu tiếp tục liếm mút bầu ngực trắng như tuyết, sau đó lại ngẩng đầu, bờ môi lướt qua cằm rồi chạm vào môi cô, kịch liệt mút vào.

Bạch Nhạc Ninh cũng không kịp nói gì, chỉ giữ lấy bả vai của Bạc Cảnh, dùng sức đáp trả lại nụ hôn của anh.

Có được sự khích lệ của cô, bàn tay vốn đang để sau lưng, bây giờ chuyển lên trước ngực cô, trêu chọc nhũ hoa màu phấn hồng bên trái, một tay khác cũng không nhàn rỗi, ngón tay bắt đầu trượt theo đường cong tuyệt đẹp, từng chút từng chút cởi ra tất cả lớp quần áo bên ngoài, sau đó bá đạo lưu lại ‘dấu vết viếng thăm’ trên mỗi một chỗ trên cơ thể cô, cuối cùng lại nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng bóng loáng, muốn cô trở nên nhiệt tình hơn.

Bạch Nhạc Ninh cất tiếng rên rỉ đúng như anh mong đợi.

Bạc Cảnh nắm lấy tay cô, đẩy cô xuống ghế sofa, sau đó anh lập tức đè xuống, chậm rãi cởi sạch đồ lót trên người cô, để cho toàn bộ vẻ đẹp của cô hiện ra trước mắt anh.

“Bảo bối Ninh Ninh, em thật đẹp, hại anh muốn em bao nhiêu lần cũng không đủ...” Anh khẽ gọi tên cô, nỉ non cất lời yêu say đắm, lại khẽ thở dài nhìn xuống phía dưới người mình.

Bạch Nhạc Ninh xấu hổ sớm đã nhắm tịt mắt, thế nhưng đôi chân lại lặng lẽ vòng lên hông anh, liều mạng khơi dậy ham muốn sâu trong lòng anh.

Ánh mắt của anh bỗng trở nên nóng rực, phái nam căng cứng đang cọ sát bên ngoài cửa huyết utor át, vài lần đã muốn xông vào, lại vài lần tránh ra khiến cho Bạch Nhạc Ninh khó chịu rên rỉ, không khỏi dùng chân kẹp chặt anh hơn.

Đột nhiên, phái nam to lớn không hề báo trước mà tiến vào hoa huyết mềm mại, hung hăng cắm sâu đến tận cùng.

“A!” Bạch Nhạc Ninh hô lên, lại bị Bạc Cảnh cúi thấp người, dùng đôi môi nóng bỏng ngăn lại tiếng thét chói tai của cô: “Ừm...”

Chìm trong sự tiến công mãnh liệt của Bạc Cảnh, cơ thể của Bạch Nhạc Ninh cũng dần dần theo từng lần đưa đẩy, toàn bộ lực chú ý cũng tập trung vào nơi được anh nhấn chìm trong sự sung sướng, cô vô lực không thể nghĩ gì nữa, chỉ có thể liều mạng vịn chặt lấy anh, mặc cho đôi môi của anh cắn rở hôn liếm, mặc cho anh cuồng dã ra vào...

Trận hoan ái này không biết đã kéo dài bao lâu, trong lúc mơ màng, Bạch Nhạc Ninh lại nghe thấy Bạc Cảnh nỉ non bên tai, lời anh nói khiến cô xúc động không thôi: “Ninh Ninh, anh yêu em!”

Mấy ngày sau, cha Bạch từ Singapore trở về lại nghe nói con gái tức giận ở trong công ty.

Ngẫm lại thì tổng giám đốc Đào, bạn già của ông đã xử lý xong chuyện này, mà con trai của Đào Ủy Nhiên cũng đã động tay động chân một chút, cho ba gã nhân viên kia phải nhận lấy sự trừng phạt thích đáng, cho nên cha Bạch cũng không tiện nhúng tay vào nữa.

Vì thế ông đem ‘họng pháo’ nhắm vào con gái mình: “Ninh Ninh, sao con lại nói như thế ở công ty? Cái gì mà ‘tôi là con gái của chủ tịch, tôi kiêu căng tùy hứng cũng là chuyện nhà tôi’? Bảo bối nhà chúng ta học được cách ỷ thế hiếp người từ bao giờ vậy? Baba cũng không nhớ đã từng dạy con như vậy nha?”

Bạch Nhạc Ninh im lặng liếc mắt xem thường, “Baba nên làm rõ ràng trước đi, là bọn họ nói xấu anh Bạc cho nên con mới cho bọn họ một bài học, cũng không phải là do con có lỗi trước.”

Cha Bạch nhìn thoáng qua Bạc Cảnh đang ngồi bên cạnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giả vờ như không biết gì cả, ông lại trêu ghẹo nói: “Coi như không phải là lỗi của con thì cũng không được tùy tiện nói câu ‘đuối việc’ người ta dễ dàng như vậy chứ, bọn họ đều là nhân tài không thể thiếu của công ty, mặc dù miệng mồm có xấu một chút nhưng cũng bởi vì bọn họ tự mình tài giỏi nên có chút không cam lòng thôi, nếu đuối việc, chẳng may bọn họ oán hận, quay trở về trả thù công ty thì chẳng phải chúng ta mất nhiều hơn được sao?”

“Con mặc kệ.”

Tính tình bướng bỉnh của Bạch Nhạc Ninh bộc phát, cũng không thèm quan tâm đến món quà nhỏ mà cha mình đem từ Singapore về.

“Baba không nói giúp người nhà thì thôi, lại còn không phân rõ trắng đen? Cái gì mà có chút không cam lòng, bọn họ rõ ràng là đang phỉ báng, phỉ báng đấy! Bọn họ nói anh Bạc đầu cơ trục lợi, còn nói anh ấy thông đồng với con gái chủ tịch, còn... nói rất nhiều lời khó nghe, baba cũng chưa nghe được nửa câu mà sao đã quay về chỉ trích con trước rồi?”

Sau khi cảm giận bất bình phát tiết xong, cô ném bộ quần áo mới từ trong hộp quà ra, sau đó âm thầm chạy lên lầu, ‘Rầm’ một tiếng, cửa phòng bị đóng mạnh.

Đối với sự tức giận đột ngột của con gái, cha Bạch kinh ngạc một lúc lâu.

Qua một lúc lâu, ông mới bắt đầu nói với con rể tương lai: “Tiểu Cạnh à, con không quản nó sao? Tính tình nó càng ngày càng ương bướng, mới có vài ngày không gặp mà đã không còn nghe lời của ba nữa rồi.”

Bạc Cạnh thấy chuyện không liên quan đến mình, chỉ ngang nhiên nói: “Ninh Ninh đã trưởng thành, cũng có ý nghĩ của riêng mình, chúng ta cứ ở một bên quan sát là tốt rồi, cần gì phải so đo chứ?”

Cha Bạch cảm thán: “Nó như vậy chẳng phải là do con đã quá mức cưng chiều đó sao?”

Bạc Cạnh cười: “Ba chẳng lẽ không cưng chiều Ninh Ninh sao?”

Cha Bạch thở dài, già mồm ách ách phải nói: “Ba là đau lòng con gái! Giờ nó đã lớn rồi, ba đem nó giao cho con, sao con lại không dạy dỗ nó cho tốt?”

Bạc Cạnh chỉ cười cười, cũng không buồn giải thích.

Nhưng cửa phòng của Bạch Nhạc Ninh lại đột nhiên mở ra, ‘Rầm’ một tiếng, một cái đầu nhỏ ló ra ngoài: “Ba ba không quản được con gái mà lại đi nói người khác sao!” Nói xong lại ‘Rầm’ một tiếng nữa, đóng cửa lại. Cha Bạch trợn mắt, râu tóc dựng lên: “Phản! Phản rồi!”

Kết quả là, còn chưa kịp trừng mắt với đứa con gái bất hiếu kia thì ông lại nhin không được mà bật cười, ông cũng biết, chuyện lần này phần lớn không phải lỗi của con gái mình, nhưng ông vẫn phải nhắc nhở nó, không thể tạo thói quen cho con gái luôn dựa vào cha được.

Bạc Cạnh nhìn hai cha con từ trước tới nay tình cảm vô cùng tốt, bây giờ lại đấu võ mồm, anh cũng không nhin được mà bật cười, nói với cha Bạch: “Ba đừng trách Ninh Ninh, dù sao cũng là do con không tốt!”

Cha Bạch nói: “Bây giờ nói gì cũng vô dụng.” Ông chỉ chỉ về phòng của con gái: “Con bé này không để ý tới ba rồi, con nói ba phải làm sao bây giờ?”

Bạc Cạnh thông thả đứng dậy, nhắc chân dài bước về phía thang lầu: “Không cần lo lắng, đến giờ cơm cô ấy sẽ tự nhiên nguôi giận thôi, để con đi khuyên nhủ Ninh Ninh, cũng không phải là chuyện gì lớn, dỗ cô ấy một chút là được rồi.”

Nghe anh nói như vậy, cha Bạch không khỏi thở dài: “Con bé Ninh Ninh này, việc gì cũng nghe theo con, chỉ nghe người ta nói xấu con vài câu, vì con, cũng dám lớn tiếng với ba! Aiz, con bé này phân biệt đối xử như vậy làm ba thật đau lòng nha!”

Bạc Cạnh trấn an cha Bạch, sau đó lại lên lầu để trấn an bảo bối nhỏ của anh.

Đứng bên ngoài cửa phòng của Bạch Nhạc Ninh, nhẹ nhàng gõ cửa, trong phòng lại không hề phát ra một chút tiếng động nào.

Thử vặn nắm cửa, anh mới phát hiện cô bé này căn bản là không có khóa cửa, Bạc Cạnh cảm thấy buồn cười nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ mở cửa đi vào, sau đó tiện tay khóa cửa lại.

Một chiếc gối bay thẳng đến trước mặt anh.

Bắt được cái gối, anh bước đến bên giường rồi ngồi xuống, giơ tay về phía cô gái nhỏ đang hờn dỗi, cười khổ: “Anh cũng chọc giận em sao?”

“Hôm nay anh không có trêu chọc em.” Bạch Nhạc Ninh rầu rĩ vùi đầu vào trong chăn: “Nhưng anh cùng phe với baba, sao lúc này không hòa theo để lên án em? Không cần phải nói, bây giờ anh tới đây khẳng định là để giảng hòa.”

Bạc Cạnh chỉ cười rồi nhào người lên, muốn kéo Bạch Nhạc Ninh ra khỏi chăn, nhưng cô sống chết cũng không chịu ló mặt.

“Xem em kìa, lớn như vậy rồi mà mỗi lần bực mình thì cứ vùi đầu vào trong chăn, thật giống như đứa trẻ muốn làm cho người khác quan tâm đến mình.” Cách một lớp chăn, Bạc Cạnh vỗ vỗ cô: “Ba nói có lý, nếu chúng ta chỉ vì việc này mà đuổi việc bọn họ thì sẽ làm bọn họ oán hận công ty, vậy nên chúng ta cứ mắt nhắm mắt mở mà cho qua việc này. Ninh Ninh, hôm đó em còn bảo là muốn vì công ty mà suy nghĩ, hôm nay đã lộ ra nguyên hình rồi sao? Tính tình sao lại thay đổi nhiều như vậy. ”

Bạch Nhạc Ninh từ trong chăn chui ra, ủy khuất nói: “Người ta như vậy còn không phải là vì cảm thấy uất ức cho anh sao? Nghe bọn họ nói như vậy, lòng em thật khó chịu!”

Bạch Cảnh cười nói: “Cái này thì có là gì, trên thương trường có nhiều lời đồn đãi còn khó nghe hơn, nếu lần nào em cũng để bụng, chẳng phải là tự hại mình tức chết sao? Những lời này nghe xong thì bỏ ngoài tai đi, tội gì phải tức giận? Em càng tức giận, người ta càng vui vẻ, không bằng cứ bỏ qua đi. Chờ bọn họ cảm thấy không còn hứng thú thì lời đồn cũng tự nhiên biến mất, về bây giờ em có nói lời chính nghĩa cũng vô dụng.”

Bạch Nhạc Ninh nghiêm túc nói: “Em không có rộng lượng như anh Bạc, về sau nếu em còn nghe thấy những lời như vậy thì em vẫn tiếp tục mở miệng nói lời chính nghĩa mà thôi, dù sao em cũng chính là người như vậy.”

Bạch Cảnh thấy cô nói vậy thì lại không nhịn được mà dè cô ngã xuống giường, vô cùng thân thiết dùng chóp mũi cọ cọ vào khuôn mặt của cô: “Bé con, anh thích em cứ ngốc nghếch như vậy thôi.”

Bạch Nhạc Ninh hừ hừ: “Em ngốc? Người ta nói anh là Ngưu Lang đấy! Anh cũng không tức giận, rốt cuộc là ai ngốc chứ?”

Nghe giọng điệu của cô có vẻ đã nguôi giận, Bạch Cảnh phải dùng hết tất cả công phu miệng lưỡi để làm cho cô gái nhỏ vui vẻ, sau đó mới đồng ý đến bữa tối sẽ giảng hòa với cha mình.

Lại qua gần nửa tháng, Bạch Nhạc Ninh mới dần dần không nhắc tới chuyện này nữa, nhưng so với lúc trước thì bây giờ rõ ràng là cô càng chú ý đến những lời đồn đãi xung quanh Bạch Cảnh hơn.

Vốn không có thói quen thường xuyên chạy đến công ty Bạch thị, nhưng không biết bạn tốt Trần Hiểu Ý gần đây đang bận chuyện gì, hầu như ngày nào cũng không thấy được bóng dáng của cô. Có mấy lần Bạch Nhạc Ninh chủ động liên lạc, thời gian và địa điểm cũng đã hẹn xong, thế nhưng một lúc sau cô ấy lại gọi điện thoại đến xin lỗi, nói rằng mình đang có chuyện quan trọng, không thể đi dạo phố, uống cà phê cùng Bạch Nhạc Ninh được.

Bạn tốt vô cùng bận rộn khiến cho Bạch Nhạc Ninh lại trở nên nhàn rỗi, vậy nên chỉ cần trong nhà không có ai thì Bạch Nhạc Ninh sẽ đến công ty tìm Bạc Cảnh hoặc cha Bạc.

Nhiều lần như thế, việc nắm bắt tin tức của Bạch Nhạc Ninh cũng dần dần linh hoạt, ví như chuyện thu mua Lục thị được hội đồng quản trị và tổng giám đốc Đào tán thành, lại một lần nữa đưa vào chương trình nghị sự, mà một khi đưa vào chương trình nghị sự, cộng thêm những nỗ lực đã mở đường trước đó thì tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Hôm nay, Bạch Nhạc Ninh thật vất vả mới gặp được Trần Hiểu Ý, mặc dù không hỏi gần đây bạn tốt bạn cái gì, nhưng nhìn sắc mặt của bạn tốt thì cũng biết, cô ấy lại đang yêu rồi.

Nhưng Bạch Nhạc Ninh có cảm giác lần này tình yêu của bạn tốt không giống như những lần trước đây, có gì đó rất khác mà cô không biết phải nói sao, nhưng dù thế nào thì cô thật lòng hy vọng bạn tốt sẽ không thất tình thêm lần nữa, dù sao mỗi lần thất tình cô ấy đều khóc rất nhiều, lại còn uống say, cô cũng không biết phải an ủi như thế nào, chỉ có thể ở bên cạnh cô ấy, cùng trải qua thương tâm khổ sở nhiều ngày.

Khi Bạch Nhạc Ninh vẫn còn đang suy nghĩ miên man thì lại có người ngăn cản trước mặt của cô, cô giương mắt nhìn, lại kinh ngạc phát hiện người này chính là Lục Vệnh.

Chỉ mới nửa tháng không gặp, lần trước Lục Vệnh vẫn có dáng vẻ hăng hái, vậy mà hôm nay lại sa sút thế này, cũng không phải là cậu ta ăn mặc lôi thôi lếch thếch, trái lại, cách ăn mặc vẫn như để lộ ra dáng vẻ lưu manh, chẳng qua là tinh thần cậu ta có chút uể oải, khiến Bạch Nhạc Ninh trước giờ vẫn luôn gặp cậu ta trong trạng thái quý khí lười nhác, bây giờ lại có chút không quen.

Không để cho Bạch Nhạc Ninh lên tiếng trước, Lục Vệnh đã mở miệng: “Chồng chưa cười của cô bây giờ đã hài lòng rồi chứ?”

Bạch Nhạc Ninh không hiểu gì cả, mãi một lúc sau mới hiểu ra là Lục Vệnh đang nói tới việc thu mua Lục thị, vì thế cô tốt bụng nói với cậu ta: “Anh Bạc có nói, Lục thị nhà cậu là kinh doanh không tốt, không kịp xoay vòng vốn cho nên mới rơi vào kết cục như thế, thật sự không có liên quan gì đến Bạch thị chúng tôi.”

Lục VỊnh cười nhẹ, sau một hồi lại đột nhiên biến thành điên cuồng cười to.

“Ha ha ha ha... Chúng tôi kinh doanh không tốt? Không liên quan gì đến Bạch thị? Cũng chỉ có đứa con gái đơn thuần như cô mới có thể tin tưởng lời nói của tên đàn ông kia! Nếu không phải là anh ta âm thầm gỡ thủ đoạn thì công ty chúng tôi bị thu mua nhanh như vậy sao? Không kịp xoay vòng vốn? Hơ! Vốn là không bao lâu sao, quỹ đầu tư của công ty chúng tôi bên nước ngoài có thể sắp xếp chuyển vào, nhưng Bạc Cạnh đã làm gì? Cô đi hỏi xem anh ta đã làm cái gì? Anh ta bỏ đá xuống giếng! Anh ta lại dám làm như vậy!”

Cậu ta cười một cách điên cuồng, sau đó bước tới gần Bạch Nhạc Ninh.

Bạch Nhạc Ninh liên tục lui về phía sau, trong lòng cảm thấy không ổn, lại không còn đường rút lui, cô bị Lục VỊnh dồn đến chân tường, chân vấp một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Lục VỊnh nhanh tay nhanh mắt ôm lấy thắt lưng của cô, thừa dịp này ôm cô vào lòng, sau đó cúi đầu hôn lên môi Bạch Nhạc Ninh.

Bạch Nhạc Ninh kinh hãi, đầu óc trống rỗng, trong nháy mắt, cô nhanh chóng áp dụng động tác, tay đã bị nắm cũng chẳng sao, cô còn có chân mà, dùng sức giẫm lên chân Lục VỊnh, sau đó cô liều mạng đập cho cậu ta một cái.

Ai ngờ Lục VỊnh vẫn cương quyết không buông tay, một mặt cưỡng hôn Bạch Nhạc Ninh, còn đem đầu lưỡi kịch liệt tiến vào trong miệng cô, một mặt lại chặn chân cô lại, khiến cho cô không thể tiếp tục nhúc nhích.

Bạch Nhạc Ninh khấn trương, hung hăng cắn vào đầu lưỡi Lục VỊnh, ai ngờ, Lục VỊnh vậy mà cũng không chịu buông tha cho cô.

Chỉ nghe một tràng ‘răng rắc răng rắc’ vang lên, Lục VỊnh mới buông Bạch Nhạc Ninh ra.

Liếm vết máu nơi khóe miệng, Lục VỊnh giờ điện thoại di động trong tay lên, nở nụ cười cười đắc ý: “Có cái này, tôi không tin chồng chưa cưới cưng chiều cô lên tận trời kia lại không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!”

Nước mắt dâng lên nơi khóe mắt của Bạch Nhạc Ninh, nhưng cô không muốn để lộ ra dáng vẻ yếu ớt trước mặt tên khốn kiếp này, cô cắn hận giờ tay lên, dùng toàn bộ sức lực quăng cho Lục VỊnh một cái tát: “Vô sỉ!”

Lục VỊnh nghiêng người né tránh, cười hì hì nói: “Tôi đúng là vô sỉ, chỉ có điều, chồng chưa cưới của cô cũng như vậy đấy! Cô nghĩ thử xem, nếu tôi dùng tấm hình này để uy hiếp anh ta, anh ta có thể ngưng chèn ép Lục thị hay không? Haha, tôi thật sự chờ mong, cô nói xem, anh ta nhìn thấy tấm hình cô bị tôi cưỡng hôn thì sẽ có hành động gì đây? Hahaha, chỉ nghĩ thôi cũng khiến tôi cảm thấy hưng phấn rồi!”

“Vậy à? Đáng tiếc là tôi sẽ không giận tím mặt, cũng sẽ không vì vậy mà không gượng dậy nổi, thật xin lỗi, đã để cậu thất vọng rồi.”

Vuốt ve đôi môi sưng đỏ của Bạch Nhạc Ninh, bởi vì đến chậm một bước nên chỉ nghe được mấy câu cuối cùng của Lục VỊnh, sắc mặt của Bạc Cạnh âm trầm: “Cậu chính là Lục VỊnh? Thì ra là người thừa kế của Lục thị, đã thê thảm đến mức phải ra tay với con gái! Chẳng qua, nếu tôi là cậu...” Anh lạnh lùng đánh giá Lục VỊnh từ đầu đến chân một lần rồi nói tiếp: “Tôi sẽ dùng thủ đoạn cực đoan hơn chứ không phải dựa vào một loại uy hiếp nho nhỏ này để đạt được mục đích.”

Lục VỊnh quát khê: “Uy hiếp nho nhỏ? Tôi cũng không tin là anh không quan tâm! Cực đoan hơn sao? Tốt! Nếu tôi đem tấm hình này đưa cho nhà báo, nói cho bọn họ biết, người cùng tôi ‘ôm hôn nồng nhiệt’ trong ảnh chính là thiên kim tiểu thư của chủ tịch tập đoàn Bạch thị, sau đó bịa ra một câu chuyện tình yêu của hai chúng tôi, nhưng lại bị người khác phá ngang, anh nói bọn họ có tin hay không?”

Bạch Nhạc Ninh nghe vậy thì giãy ra khỏi ngực Bạc Cạnh, hét to “Cậu là đồ tiểu nhân hèn hạ!”

Lục VỊnh tâm tình tốt nên cũng sáng khoái thừa nhận: “Tôi không hèn hạ thì làm sao có thể chơi sau lưng tên kia được? Cho dù thanh danh của cô bị hủy hoại thì cũng không thể trách tôi, muốn tránh thì trách lòng tham không đáy của chồng chưa cưới nhà cô kia, không nên một ngụm mà muốn nuốt trọn xí nghiệp Lục thị của ba tôi!”

Bạch Nhạc Ninh quay đầu, cố nén nước mắt, cô cảm thấy chính mình là vô tội, ban ngày ban mặt đi trên đường mà cũng có thể bị người ta cường hôn, cái loại cảm giác này giống như bị một gã đầu heo vô duyên vô cớ cắn một ngụm, vừa tức vừa giận, lại không có ai có thể giúp cô phân xử.

Bạc Cạnh kéo cả người Bạch Nhạc Ninh đang tức giận đến phát run, nói không ra lời ôm vào trong lòng, nhẹ giọng trấn an vài câu, sau đó mới lạnh lùng nhìn Lục Vịnh nói: “Cậu Lục, hành vi vừa rồi của cậu cũng đủ để quy thành hành vi quấy rối tình dục và lăng mạ người khác, nếu không muốn chúng ta gặp nhau trên tòa thì tôi khuyên cậu tốt nhất nên thức thối một chút, xóa hết những tấm hình đó đi, tôi có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Lục Vịnh cười giễu cợt: “Tôi cũng không phải là thằng ngu, đem lời của anh đi lừa người khác đi!” nói xong, cậu ta xoay người, nhanh chóng biến mất ở cuối phố.

Sau khi cậu ta đi rồi, Bạch Nhạc Ninh rút cuộc mới bật khóc, “Anh Bạc! Hu hu hu...”

Bạc Cạnh thở dài, “Đồ ngốc, khóc cái gì nha, anh cũng không để ý, em khóc lóc làm gì?”

Bạch Nhạc Ninh lắc đầu như trống bỏi: “Em chỉ...hức... chỉ khó chịu thôi!”

Bạc Cạnh nói: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi, sau đó từ từ bàn bạc xem đối với cái tên ngu ngốc kia thế nào, đừng khóc, em mà khóc thì anh đau lòng, được rồi được rồi, cho dù cậu ta thật sự đem tấm hình đó công khai thì anh cũng sẽ không vứt bỏ em mà, đừng đau lòng nữa!”

Bạch Nhạc Ninh dùng sức quệt miệng, cô quả thực muốn chà đến tróc da, Bạc Cạnh kéo tay cô ra: “Đừng chà nữa, rách da bây giờ.”

Bạch Nhạc Ninh kêu lên: “Vậy cũng tốt! Để lớp da mới mọc lên thì tốt hơn! Nhớ lại lúc này bị tên Lục Vịnh khốn kiếp kia hôn, em thật sự cảm thấy ghê tởm đến phát ói!”

Bạc Cạnh nghe cô nói như vậy thì cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô: “Vậy anh giúp em tiêu độc nha. Phải đợi môi em mọc da, vậy thì anh sẽ phải đợi rất lâu mà không được hôn em rồi!”

Dù đỡ cùng khuyên bảo một lúc lâu, cuối cùng cũng làm cho lòng Bạch Nhạc Ninh dễ chịu một chút.

Nhưng Bạc Cạnh cũng không vì vậy mà nguôi giận, ở góc độ mà Bạch Nhạc Ninh không nhìn thấy, anh nguy hiểm nheo mắt lại, nhìn chằm chằm góc đường, nơi mà Lục Vịnh vừa biến mất, thầm nghĩ, tự tạo nghiệp thì phải tự mình gánh vác, nếu Lục Vịnh dám làm như vậy thì cậu ta phải hiểu được, anh sẽ làm cho Lục thị sụp đổ hoàn toàn, không cách nào ngóc đầu dậy được nữa!

Kết quả là sau khi chuyện này xảy ra không lâu, Lục thị liền tuyên bố phá sản.

Sau đó Bạch thị tuyên bố là sẽ không thu mua xí nghiệp Lục thị nữa, mà sẽ thu mua lại một công ty nhỏ khác.

Cái cách mà Bạch thị đánh chó rơi xuống nước (*), mặc dù khiến ột số công ty khác cảm thấy có chút tàn nhẫn, nhưng trên thương trường, khi mọi người biết được xí nghiệp Lục thị thực chất chỉ là cái vỏ rỗng cũng có thể hiểu được sự lựa chọn của Bạch thị.

(*) Đả lạc thủy cầu: Nhỏ cỏ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt, không chừa một con đường sống.

Dù sao, sau khi thu mua Lục thị thì không những phải giải quyết cục diện rối rắm bọn họ để lại mà còn phải một lần nữa quy tụ nhân lực cùng tài nguyên để khôi phục lại quy mô ban đầu, hơn nữa, các đám nhân viên kỳ cựu trong Lục thị cũng chưa chắc chịu nhận ý tốt của người khác.

Khách quan mà nói, mua lại một công ty quy mô nhỏ lại càng có ích cho sự nghiệp phát triển vững vàng của Bạch thị, còn nhanh hơn là thu mua Lục thị.

Nhưng mà, ngoại trừ Bạc Cạnh, Đào Úy Viên cùng một số người hiểu rõ tình hình thì đa số đều không biết, phó tổng giám đốc công ty Bạch thị vẫn luôn hô mưa gọi gió, rốt cuộc ở giữa một tràng mua bán phong ba lại làm một số chuyện dư thừa quái lạ.

Nửa năm sau, Bạch Nhạc Ninh tốt nghiệp đại học.

Buổi lễ tốt nghiệp vừa kết thúc thì có một nam sinh ngượng ngùng chạy đến trước mặt Bạch Nhạc Ninh, ấp úng nửa ngày, rốt cục mới nhắm mắt lại hô to: “Bạn học Bạch Nhạc Ninh, mình thích bạn! Có thể kết giao với mình được không?”

Bạch Nhạc Ninh cảm thấy có chút mất tự nhiên: “Ồ, bạn học này, xin hỏi bạn tên gì?” Cô chưa từng gặp qua cậu ta nha!

Cậu nam sinh vội vàng nói: “Tôi tên là Vương. . .”

Trần Hiểu Ý vỗ vỗ vài cái trên lưng cậu nam sinh, “Bạn học Vương phải không? Không cần nói nữa, tiểu Ninh Ninh đã có chồng sắp cưới, hơn nữa bọn họ sẽ lập tức kết hôn, bây giờ cậu mới tỏ tình, đã quá trễ rồi!”

Cậu nam sinh chán nản cúi đầu, nhưng không bao lâu thì lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: “Bạn học Bạch có chồng sắp cưới khi nào? Sao tôi chưa từng nghe ai nói qua?”

Trần Hiểu Ý trợn trắng: “Cập nhật tin tức quá chậm, để tôi nói cho cậu nghe, chồng chưa cưới của cô ấy. . .” Tuy tiện nhìn lên, nhưng lại làm cho cô trông thấy thấy nhân vật chủ chốt: “Ấy, nhắc tào tháo thì tào tháo đến, không phải đã tới rồi đó sao?”

Bạch Nhạc Ninh nghe Trần Hiểu Ý nói vậy thì vội vàng quay đầu lại, trông thấy cách đó không xa, một người trên tay cầm bó hoa bách hợp đang bước về phía cô.

Bạc Cạnh cầm bó hoa trên tay, gương mặt anh tuấn mê người tràn đầy ý cười, khí chất tao nhã cùng với vẻ ngoài xuất chúng, khiến cho đám nữ sinh chung quanh đều hô to lên.

Anh cũng không thèm nhìn cậu nam sinh đang đứng bên cạnh Bạch Nhạc, chỉ đi thẳng đến trước mặt cô, chân thành thâm tình cúi xuống hôn lên môi cô một cái: “Chúc mừng em!” Dừng một chút, hắn lại dùng giọng nói trầm thấp, ghé sát vào tai cô rồi nói: “Rất cuộc cũng đợi được đến ngày này, gả cho anh nhé?”

Đây là ước định nhỏ nhỏ của hai người bọn họ, lúc Bạch Nhạc Ninh tốt nghiệp trung học, đính hôn cùng Bạc Cạnh thì anh cũng đã nói khi cô tốt nghiệp đại học thì anh sẽ cầu hôn với cô.

Mà hiện tại, Bạch Nhạc Ninh hé miệng cười trộm, nhận lấy bó hoa trong tay Bạc Cạnh, nháy mắt với anh: “Vẫn còn sớm mà!” Những đóa hoa bách hợp xinh đẹp, công thêm vẻ mặt nghịch ngợm của cô càng làm cho Bạc Cạnh không nhịn được mà hôn lên môi cô một lần nữa.

Bạch Nhạc Ninh ôm bó hoa trong tay, trong lòng cũng nở rộ như hoa, cô ngửa đầu đáp lại nụ hôn của Bạc Cạnh, sau đó ghé sát vào bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Sau khi trở về anh phải nghiêm túc cầu hôn em, không được ăn bớt cắt xén giai đoạn đâu đấy!”

Bạc Cạnh cười khê rồi ôm bờ vai cô.

Lúc anh chuẩn bị hôn Bạch Nhạc Ninh một lần nữa thì một giọng nói sát phong cảnh bỗng chốc vang lên: “Hai người có thôi đi không? Nơi này có rất nhiều người đang xem đó, hình ảnh hạn chế trẻ em làm ơn về nhà đi, đừng ở đây đầu độc ánh mắt của chúng tôi.”

Bạch Nhạc Ninh nghe vậy thì sắc mặt đỏ bừng, cầm bó hoa ném về phía Trần Hiểu Ý: “Nói ít vài câu thì cậu sẽ chết sao?”

Trần Hiểu Ý cười ha ha, quay đầu nhìn cậu nam sinh đang đứng trợn mắt há mồm, nói: “Nhìn thấy không? Tôi đã nói rồi, tiểu Ninh Ninh thật sự đã có chồng chưa cưới, hơn nữa cậu căn bản không thể so sánh được với anh ấy, anh ấy à, là phó tổng giám đốc của Bạch thị đó!”

Nhìn vẻ mặt cậu nam sinh kia có vẻ lúng túng, lại có vẻ như khó có thể tin, Bạch Nhạc Ninh lấy chiếc nhẫn đính hôn treo ở trên dây chuyền ra đeo vào tay, cố gắng nói hết sức nhẹ nhàng với cậu ta: “Thật xin lỗi, đều tại tôi sợ mọi người chú ý cho nên vẫn không đeo nhẫn, hại cậu hiểu lầm.”

“Hả? A! Không không!” Nam sinh vội vàng xua tay, lại ngốc nghếch gãi đầu: “Hắn là tôi phải ngại mới đúng, thật ra thì có rất nhiều bạn học thích cậu, chẳng qua là không dám thổ lộ mà thôi, hôm nay nói ra với cậu, tôi cũng đã biết trước là sẽ bị cậu từ chối mà... A ha ha, tôi đang nói cái gì vậy nhỉ! Tóm lại là chúc mừng cậu thuận lợi tốt nghiệp, cũng chúc mừng cậu tìm được ông xã như ý! Như vậy nhé, tôi đi đây...”

Sau khi cậu nam sinh kia cô độc rời đi, Trần Hiểu Ý mới nở nụ cười mờ ám nhìn từ trên xuống dưới đôi tình nhân nua và Bạch Nhạc Ninh: “Hai người các cậu thật đúng là nghiệp chướng mà.”

Làm ơn đi, cô cũng không phải bị điếc, làm sao lại không nghe được mấy nữ sinh đứng gần đó xì xào bàn tán cái gì? Đơn giản chỉ là “Oa, người đàn ông này thật đẹp trai nha” vân vân.

Bạc Cảnh chỉ cười không nói.

Trần Hiểu Ý lại trêu ghẹo nói, “Thế nào, cầu hôn xong rồi thì không sợ nữa sao? Ngay cả vợ sắp cưới cũng không thèm quan tâm? Đến lúc hai người kết hôn, cẩn thận người phù dâu này làm khó dễ anh đấy!”

Bạch Nhạc Ninh giả vờ giận dữ mắng cô: “Cậu đừng có nói lung tung! Cái gì mà vợ sắp cưới, kết hôn, phụ dâu chứ? Tổ còn chưa có đồng ý đâu!”

Trần Hiểu Ý gật gù đắc ý: “Không đồng ý? Quà tặng tổ cũng đã chuẩn bị xong rồi, cậu lại còn chưa đồng ý?” Liếc mắt nhìn tên đàn ông bên cạnh, cô cười tủm tỉm phất tay một cái: “Được rồi, không quấy rầy tiếc mục cầu hôn lãng mạn của hai vị nữa. Cố lên! Tổ chờ làm phụ dâu đấy! Tổ còn có việc, đi trước nhé!” Nói xong, cô liền ung dung sải bước rời đi.

Sau khi Trần Hiểu Ý rời đi, Bạch Nhạc Ninh và một vài thầy cô, bạn bè có quan hệ khá tốt cùng nhau chụp hình, còn Bạc Cảnh thì vẫn đứng ở một bên mỉm cười nhìn cô.

Chờ tất cả mọi người chụp xong, Bạch Nhạc Ninh một tay ôm hoa, một tay nắm lấy tay Bạc Cảnh, chậm rãi đi về phía xe thể thao của anh ở trước cổng trường.

Sau khi lên xe, Bạc Cảnh không vội khởi động xe mà đem hoa bách hợp trên tay Bạch Nhạc Ninh cẩn thận để qua một bên, sau đó cẩn nhẹ vành tai của cô, hai tay dờ xuống sờ soạng thắt lưng của Bạch Nhạc Ninh, kéo khóa váy của cô xuống, sau đó vươn tay vào bên trong vuốt ve.

“Anh Bạc, ưm...”

Toàn thân Bạch Nhạc Ninh run lên, cô cắn môi, không cho tiếng rên rỉ bật ra khỏi miệng.

“Bảo bối Ninh Ninh, người theo đuổi em nhiều quá, anh thật sự không có cảm giác an toàn, gả cho anh, được không?”

Bạc Cảnh vừa vỗ về phía sau lưng cô, vừa lên tiếng cầu hôn.

“Không gả!” Bạch Nhạc Ninh lấy lại lý trí, cất giọng từ chối.

Bạc Cảnh kéo váy cô xuống, đồng thời cúi đầu ngậm chặt nụ hoa đang vênh cao, xấu xa giằng vò nơi mẫn cảm của cô: “Bảo bối, gả cho anh nhé?”

Bạch Nhạc Ninh kìm nén cơn khoái cảm đang dâng trào: “... Không gả!”

“Gả cho anh đi!” Lão trúc mã xấu xa nào đó vẫn chăm chú tấn công vào điểm yếu của cô bé thanh mai, làm cho cô không ngừng thở gấp, dường như là sắp muốn đầu hàng.

“Không, không gả...” Cô bé thanh mai bị khiêu khích đến sắp không nhận được nữa, vậy mà vẫn còn cố gắng chống cự.

“Gả cho anh đi!” Anh vẫn kiên trì không ngừng, quyết chí thề không lùi bước.

“A.... Em... ưm...” Cô không nói được thành câu, mỗi từ nói ra thật khó khăn.

“Gả cho anh nhé?” Đây là lần công kích cuối cùng.

“Gả! Em gả.... A! Không, không cần.... Tuyệt.. thật nhanh...” Tiếng rên rỉ ái muội khiến cho người khác không khó để tưởng tượng ra chủ nhân của giọng nói đang làm chuyện gì, bị người xấu xa nào đó ‘làm gì, làm gì’ rồi.

Phong cảnh bên ngoài vẫn như cũ, nhưng trong xe thì cảnh xuân dạt dào, tình yêu của lão trúc mã và cô bé thanh mai rốt cuộc đã nở hoa kết trái rồi, thật đáng mừng.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-nhan-roi-khong-muon-ly-hon>